

Khánh Vân

Tình Đến Sáng Nay

Chương 1

Danh Nghi ngồi sau yên xe Mỹ Quỳnh. Nhỏ cứ chạy rù rù như thời gian dư lắm vậy, cứ nghiêng qua ngó lại hai bên đường, sẫm soi những shop quần áo liên tiếp nhau. Miệng xuýt xoa với cô:

- Ê ngó cái jupe kìa Nghi. Trời ơi ! Bộ đồ hở rún bên đây mới ác liệt. Ý coi kìa, cái đầm, chu coa! Còn cái...

Nghi hết chịu nổi , cô phát cáu la lên :

- Cái con khỉ, có chạy ù một mạch đưa tao về nhà liền không, ở đó cà kê nhìn ngó.

Nhỏ Quỳnh phản đối ngay.

- Ủa nhỏ này vô duyên. Mọi bữa cũng ngó cũng chạy rong, mày đóc xúi chứ ai. Sao hôm nay trở chứng tự cao, hỏi tao về gấp? Bộ mày có việc gì à? Nhỏ cố ngó ra sau tò mò:

- Có hẹn với ai sao?

Nghi núp bóng cái lưng Quỳnh, cô tủm tỉm cười. - Hẹn? Sao nó nói gần đúng thế nhỉ. Một cái... gần gần như hẹn , rất quan trọng với Nghi, nhưng còn khuya cô mới dám thố lộ với Mỹ Quỳnh, nhỏ bạn

thân của mình.

Bởi cái miệng con nhỏ, tuy có đến hai cái răng mọc dư, gọi là răng khuyển, như đường như nó vẫn còn bị hở. Chuyện gì tâm sự với nó hôm trước, đã dặn nó đừng nói với ai. Ví dụ như chuyện gây lộn với ông Huy, bị Ông đánh. Như chuyện cô gãy một cái răng vì cô cắn càn của. Thậm chí như chuyện cô nóng trong người nổi cái nhọt ở bên mông, vào lớp điều phải ngồi bắt tréo chân... Mới than thở với nó, hôm sau vào lớp là y như rằng, lớp 51 đưa là đúng 51 cặp mắt e ngại lẫn thông cảm. Tệ hơn nữa là lúc ông thầy vào lớp, cũng ân cần đi xuống cạnh bàn vỗ vai Nghi, nói với giọng tội nghiệp:

- Không sao đâu em, cố gắng lên nhé...

Ôi trời ! Đã quá kinh nghiệm tài phát sóng của nhỏ Quỳnh, chuyện trọng đại "hẹn hò" ngày hôm nay Nghi đâu dám lộ ra. Nó đâu biết mấy năm trời Nghi mơ mộng, ôm ấp mối tình lãng mạn ời là lãng mạn . Và tối nay Nghi sẽ hội ngộ với người ấy của Nghi tại nhà. Nó mà biết thế chẳng hiểu nó sẽ ra sao nhỉ? Ngạc nhiên đến té luôn đôi mắt bò câu? Bất ngờ đến té xỉu? Hay báỉ phục đến cà lăm? Ái cha ! Nghi thật không dám tưởng tượng nó sẽ ngưỡng mộ cô đến độ nào.

Nếu tin cậy miệng mồm nó được đôi chút, cô có lẽ sẽ nôn nóng bật mí cho nó nghe một tí rồi. Bởi vì giũ~ hoài trong lòng một mối tình tuyệt vời, một bí mật trọng đại thì quả là một gánh nặng, ảm ức cho Nghi.

Trời phải chi kể được cho nhỏ ? Quỳnh nghe nhỉ ? Cái “sự tích tình cờ càng kể càng ly kỳ hấp dẫn.

Tuy vậy , hình ảnh của “người ấy” và mối tình đầu thơ mộng vẫn âm ỉ một cách lãng mà .n trong tâm trí Nghi

Hôm qua , khi nghe anh Huy xin phép mẹ chiều này ảnh mượn phòng khách gia đình làm chỗ họp mặt bạn bè cũ học Y khoa xưa kia với anh . Nghi đã suýt thét lên vì vui mừng và hồi hộp . Thật là “mối tình” của cô sắp có đoạn kết , cô sẽ lại gặp được “người ấy.

Suốt đêm qua , Nghi có ngủ yên gì được đâu , chỉ chớp mắt say sưa lúc gần sáng , để đến nỗi sáng bảnh , ông Huy lên đ. p cửa phòng cô . Nguyên do vì cô nôn nóng quá khi gặp “người ta” . Lâu quá rồi , không biết người ta còn nhớ cô không nhỉ “người ta” đã có thay đổi gì không ? Hay vẫn ... đẹp trai như ngày nào?

Chao ơi! Chiều đã sẫm màu rồi , và^ .y mà nhỏ Mỹ Quỳnh còn chưa chịu chờ Nghi về nhà cho Nghi sớm gặp “người ta” . Nghi càng nôn nao , con nhỏ càng cà kê.

-Nãy chỉ mày , mày nhìn thấy kíp không Nghi ?

-Cái gì ? – Nghi giật mình trước câu hỏi như hét vào tai của Mỹ Quỳnh

-Thì đôi giày đó . Con nhỏ này , mày không nhìn kíp hả Đôi giày chưng phía ngoài , dây quần áo cổ chân , bấp chân như quần xà cạp thời xưa vậy đó . Nhìn cũng ngộ quá trời

Nghi ngao ngán

-Thôi về nhà tao đi chứ mày , hình như mày của cái bùng binh này đã 2 lần rồi thì phải.

Mỹ Quỳnh nhe răng cười. Bộ răng khểnh của nhỏ Cười hơi hơi mỉm chỉ thì có duyên , cười nhe ra nham nhở ? như hiện giờ làm Nghi liên tưởng đến bộ Răng khủng long

Nhỏ đang trả và Nghi

-Nãy giờ có gì mà mày cứ dúi về hoài và^ .y Nghi ? Hôm nay thầy bình cho về sớm , mình có quyền kéo dài thêm cái thú “window

shopping” của mình chứ . Danh chánh ngôn thuận , chút nua về đúng giờ , đâu có ai la mình đâu

-Thì biết và^ .y nhưng mà...

Nghi chợt nghĩ ra một kế thoát thân

-Tại ... tao bị tào tháo rượt . Mày chạy lòng vòng hoài , tao sắp chịu hết nổi rồi nè

Mỹ Quỳnh hốt hoảng , thấy mà thương

-Uả Và^ .y hả Sao mày không nói sớm , để tao cho mày về

Nghi làm bầm trong miệng

-Tao mà nghĩ ra cách này sớm thì đã nói rồi

Cô thầm hài lòng khi thấy nhỏ Quỳnh đã chịu quẹo về con đường đi đến nhà cô Chẳng mấy chốc Nghi sẽ về đến nhà . Buổi họp mặt gì đó của ông Huy chắc sắp bắt đầu

Đột nhiên , Mỹ Quỳnh tăng ga chạy theo một chiếc xe Jawa màu đen phía trước , cô gọi lớn

-Gạt chân chống kia chú ơi

-Gì vậy Quỳnh ?

Nghi chồm người lên hơi. Mỹ Quỳnh không trả lời , câu cảnh báo của cô xem ra không át được tiếng máy xe ầm ĩ nên chứ nhân chiếc Jawa và^~n phăng phăng chạy vào một con phố nhỏ , cái chân chống cứ chĩa xuống đường

Khi thỉnh thoảng đó^ .t xuất tốt , dường như người ta tốt vô giới hạn .

Mỹ Quỳnh cũng vậy , cô quẹo luôn theo chiếc Jawa , cái quẹt gấp làm Nghi cũng hết hồn , búa lấy eo cô

Tăng ga đưa sát đến bên chiếc xe có người chủ lảng tai , cô đập tay vào tay người đó , miệng hét lớn hơn

-Chú ơi , cái chân chơ... .ô... . Oái

“Rầm”

Âm thanh và đập vào nhau của hai xe và mà(.t đường làm Nghi
điếng hồn , không còn biết chuyện gì đã xảy ra nữa

Khi tiếng xôn xao của vài người đi đường và những người tốt bụng
gần đó hỏi han , cô mới nhớ được mình đang ở đâu

Cú đụng xe ghê gớm quá. Cả Nghi , cả Mỹ Quỳnh và người lái chiếc
Jawa đều té lăn lóc trên mặt đường

Cái xe Max của Mỹ Quỳnh vẫn còn đang đè lấy chân cô , người ta
xúm xít đỡ lấy nó lên . Chân Nghi dường như rất bỏng , cô lơ lảo ngó
xuống . Một vết phỏng to tổ bố ở bắp chân

Một giọng nói vang lên trên đầu cô-Hai cô có sao không ? Coi lại
mình xem có bị gì không ?

Ngước mắt nhìn lên , Nghi dù sáng hồn nhưng vẫn nhận ra được
người chủ Chiếc Jawa Cái nón kết màu đen đã và(ng đầu đó , để lộ
cho Nghi thấy trước mắt là cái đầu tóc ngắn lờm chờm và n+úoc da
tái mét của một gã c n trai. Tụ dưng , cơn đau ê ẩm ở mông và vết
phỏng rát ở chân làm cô lơ ngơ , mếu máo

Đi... đi xe kiểu gì vậy? Khi không cái... cái đâm vào xe tui -Mày...
có sao không Nghi ? – Mỹ Quỳnh đã đứng l^en được , cô lót tót đến
bên Nghi . Quỳnh lo lắng , lặp lại câu hỏi – Mày xem lại coi có sao
không ? Đau lắm hả Đau chỗ nào? Đứng lên thử coi?

Không hỏi thì thôi. Càng hỏi , Nghi càng thấy đau dữ dội , định chống
tay ngồi nhồm dậy , nhưng rồi đau nhức quá. Một viễn cảnh đen tối
với hnh dáng chiếc xe... lăn làm Nghi chột hải hùng , cô òa lên khóc
-Chết tao rồi Quỳnh ơi , trời ơi đau quá. Tao không đứng lên được
Mỹ Quỳnh sợ Hải , mặt tái xanh

-Sao vậy Nghi ? trò+i ơi mày bị . . gì vậy

Nghi vằn hu hu , meo mào

-Chắc tao bị Gãy xương hông rồi , bi liệt rồi , Quỳnh ơi

-Không phải vậy chứ

Có tiếng ồm ồm , gã đưng xe khi n~y lai. Lên tiếng -Va chạm cùng chiều làm gì có chuyện ghê gớm như vậy. Cô thử đứng lên xem nào Nhận ra hẳn chính là thủ phạm vụ đưng xe , Mỹ Quỳnh xót bạn , tru tréo lên ngay

-Cái ông này nè , có biết chạy xe không vậy? Tui có lòng tốt nha (c ông cái chân chống chưa gạt lên , sao ông lại máng luôn vào tay lái xe tui. Bây giờ nhờ Bạn tui hết đứng lên được rồi đó

-Cô ta chỉ giả vờ thôi – giọng hẳn bức tức

Mỹ Quỳnh trợn mắt

-Giả Vờ ? vậy ông giỏi+ì xốc nó đứng lên thử coi

Câu nói như lời đốc thúc gã con trai. Cả Nghi lẫn Quỳnh còn chưa hiểu hết nghĩ và hậu quả của câu nói đó thì gã đã hành động rồi Nhấn nhó , nghiêng răng , hẳn khom xuống gương mặt còn đang ngờ ngác , tèm hem nước mắt của Nghi , luồn tay xốc thẳng cô lên

-Không , không , tui không đứng được , tui....

Không gì thì không , mặc cho Nghi la lên hốt hoảng , hẳn vẫn kéo cho bằng được cô lên . Rồi cuối cùng , Nghi cũng đứng được . Thoạt đầu , vì đầu và mắt thẳng bằng , khi hẳn vừa buông ra , cô lại chúi ngã nhào ra sau Cùng với tiếng hét của Quỳnh và Nghi , gã con trai cũng kịp đưa thân hứng đỡ lấy cô , mặt hẳn nhăn lại đau đớn

-Không sao rồi. – có người lên tiếng

-Ơ , đứng lên được là không sao rồi đó

Tiếng bàn tán xung quanh lại râm ran

-Mấy cô cậu nên ghé qua bệnh viện kiểm tra kỹ lại coi có bị gì không ?

-Chắc bầm sơ sơ thôi mà . Cái đầu không bị gì là không sao rồi
Mấy người đi đường gần đó đã dựng giùm họ hai chiếc xe lên trên lề
, rồi dần dần tản đi

-Có cần tôi đưa hai người đi bệnh viện không ? – tên đó lại hỏi
Câu hỏi không có vẻ quan tâm mà trái lại cứ như mỉa mai. Quỳnh liếc
ngang gã , rồi cô quay qua bạn

-Sao Nghi ? Mà không sao chứ ?

Nghi đứng thờ Một mình , cô vẫn còn run rẩy và cà lăm-Chắc ... tao
không... không sao. Mà quá , tao cứ ... cứ sơ . . bi . . liệt , bi . . bể
... bể xương

-Khỏi lo đi. Xương của các cô đâu dễ gãy được

Lại một câu móc méo , Mỹ Quỳnh hết chịu nổi , cô quay lại sừng sô .-
Anh còn dám nói. Tại đường này vắng , không có công an , chứ
không thôi tôi báo họ giam xe anh rồi. Chạy ẩu tả còn nói

-Bây giờ thì sao? – gã cau có

Mỹ Quỳnh trợn mắt , chưa biết dùng lời gì cãi tiếp với hắn , thì Nghi
kéo tay cô

-thôi Q! Kệ hắn . Mình về ... về nhà đi Mỹ Quỳnh định quay lại vót vát
vài câu nữa thì chỉ Còn thấy cái dáng hắn đã là^ ?n nhanh vào một
tiệm uốn tóc gần đó

-Hắn đi đâu vậy Nghi ? Tội mình đã đồng ý/ tha cho hắn đâu? – Mỹ
Quỳnh tức tối

-Thôi đi mà – Nghi cố trấn tĩnh nói – Mà không có sao , chắc tao
cũng vậy. Trầy trụa rướm máu chút đỉnh thì thôi đi và^ .y. Bây giờ mà
báo công an mất công lại khai báo , lại giam xe , phiền gia đình nữa.
Ở nhà la tội mình cho coi Mỹ Quỳnh nghe lời Nghi , cô ủ rũ Nói

-Vậy tội mình về . Hôm nay xui quá. Định làm người tốt một bữa , ai

dè ... biết vậy hồi nãy nghe lời mày về sớm cho rồi

Cả hai cô cà nhắc đến bên chiếc xe. Chiếc xe đã bị bể bửng và đèn , chắc còn móp méo vài chỗ , chìa khóa và ^~ còn cắm nơi ô?

Chợt Quỳnh kêu lên-Ủa... Nghi ơi! Làm sao tao chở mày về được ... cái tay tao....

Nghi nhìn cái tay trầy trụa của Quỳnh , nó đang run rẩy thấy mà thương . Cô nhìn xuống tay cô , chúng cũng vậy. Vụ đụng xe làm các cô chưa định thần lại được , cả hai đều run tay như vậy , làm sao cầm lái mà về đây?

-mày cô gọi xe vào tiệm uốn tóc đằng kia tạm được không ? Tôi vừa gọi taxi đến . Giờ này chưa bình tĩnh lại được , các cô không nên đi xe tiếp . Nếu đi taxi , muốn đến bệnh viện tôi đưa các cô đi , còn nếu về nhà thì các cô về cũng an toàn hơn

Gã có trai trở ra , hấn nói vơ/i hai người. Giọng nói nghe chẳng êm dềm chút nào , cho dù lời đề nghị xem ra đầy đủ Trách nhiệm

Mỹ Quỳnh ngần ngừ nhìn Nghi , rồi nói với côĐể tao gọi điện thoại cho chú Tâm lên đón mình và lấy xe về

– cô liếc xéo tên thanh niên – đừng thèm đi taxi với hấn Nghi – rồi Quỳnh quay sang gã

khi nãy anh điện thoại cho taxi ở đâu?

Hất mặt ve ^ hướng tiệm uốn tóc , hấn hà tiện cả Câu trả lời với cô Mỹ Quỳnh bực tức cũng cố nén , đi nhanh vào tiệm uốn tóc . Nghi đứng chờ vơ một mình . Cô nhìn quanh , rồi cà nhắc mấy bước đến vệ đường tương đối cao ráo , cô ngồi bệt xuống Khi ngẩng lên , gã con trai cũng đang đứng bên . Bóng hấn che ánh sáng từ ngọn đèn đường cuối phố . Hấn chìa tay ra trước mặt cô Nghi cau mặt

-Gì vậy? tui tui đã để anh đi rồi thì cứ đi đi. Tui và nhỏ Bạn cũng

không nặng lắm , không sao rồi

Hắn vẫn lặng thinh , dứ dứ bàn tay trái. Hình như hắn có gì đó trong tay hắn-cái gì vậy?

Nghi nhận ra , một miếng chanh lớn , khoảng nửa trái. Cô ngược nhìn hắn , mắt nheo lại , không hiểu

Hắn ngồi thụp xuống cạnh cô

-Cái chân bị Phồng đâu? – hắn hỏi lạnh lẽo

Nghi ngờ ngác máy móc trả lời

-Bên đây

- Đắp miếng chanh lên , nước chanh sẽ làm dịu. Vết phồng , cô đỡ đau hơn

Nghi không chút do dự , cô cầm ngay lấy , áp nó vào vết phồng ở bắp chân , nơi v^n đang đau rất không chịu nổi

Miếng chanh hắn đưa công hiệu thật , cơn đau rát ở chân như dịu. Hắn xuống . Chưa kịp cảm ơn miếng chanh ấy thì hắn lại chìa ra cho cô một mảnh giấy viết nguệch ngoạc vài con số và chữ

-Lại... gì nữa đây ?

-Tên và số điện thoại của tôi. Nếu cô và bạn cô cần tôi chịu trách nhiệm vụ Đụng xe này , có thể Gọi đến

Nghi ngờ ngợ Cầm lấy. Đưa cho cô xong , hắn đứng dậy ngay , bước đến chiếc taxi vừa đậu chờ , hắn khó nhọc leo lên băng sau. Đến bây giờ Nghi mới nhận ra , hình như hắn đi khắp khiêng , một bên vai và tay phải cứng đơ

Trước khi cửa xe đóng được , cô nghe hắn nói với tài xế

Đến trung tâm chấn xương chỉnh hình

Chiếc taxi đã lăn bánh . Nghi còn ngồi trên hè phố suy nghĩ với về Lạ Lung , tay cô còn cầm miếng chanh áp vào vết thương

-Còn đau không ? Chỗ phỏng bồ sao rồi? Quỳnh đã ra tới , ngồi cạnh
hỏi han , Nghi nhè nhẹ Lắc đầu

Đỡ nhiều rồi , nhờ miếng chanh này nè

Quỳnh trở mắt nhìn

-Sao lại đắp chanh ? Ai chỉ mày à ?

-Tên... đừng xe hơi này – Nghi trả lời – Cũng hay lắm , đỡ rất hơn
Quỳnh ngạc nhiên-Ngộ ha! Ủa mà ở đâu hán có chanh ngoài đường
vậy , Nghi ?

Cô nhìn quanh , Nghi khều cô , chỉ vào quán phở xéo bên kia đường

-Chắc ở đó chứ gì

-Ừ nhỉ . Hán cũng lạnh đó chứ

Nghi vắt nước miếng chanh , nhỏ vào vết bỏng , mấy ngón tay trà
trạ rướm máu gặp phải nước chanh làm cô xuýt xoa

Mỹ Quỳnh lắc đầu , méo xệch miệng cười

-Cả hai đưa đều bầm dập hết . Tối nay nhức mình đổ mà ngủ được .
Còn mày , cái vết phỏng này chắc thành sẹo quá – cô nói như hỏi lỗi
– Xin lỗi nha Nghi . Tự nhiên làm ơn cho người ta lại rước vạ vào
mình , để mày bị cái sẹo lớn như vậy. Phải chi tao nghe lời mày về
sớm . Phải chi không thêm nhắc tên đó cái chống chân , cho hán
quẹo trái té chổng gọng luôn cho rồi

Nghi đang xót và rát cũng phải phì cười

-Nói gì vậy Quỳnh ? Tai nạn đâu ai muốn , tao có trách mày đâu

-Chờ chút nữa chú Tâm tao lên đón . Để tao nhờ chú mua luôn tuýp
thuốc xức phỏng , vết thương này to như vậy ...

-Tao bảo không sao mà . Tự trách mình hoài – Nghi gượng cười

– nếu mày hối hận , mai mốt tao nói gì mày phải nghe mới được

Mỹ Quỳnh cười

-Ăn vạ tao ha?

Bỗng dưng cô như nhớ ra

-Chết rồi! Hồi nãy mày nói mày đang đau bụng , hồi tao chạy gấp về .

Vậy đừng xe cái rằm , mày có ...

Nghi đỏ mặt

Đồ quỷ! Không có . Mày nghĩ đi đâu vậy

Mỹ Quỳnh nhe răng cười

-Ừa , ai biết mày có làm xấu không . Đã vậy hồi nãy còn nói đứng lên không được , khóc bù lu bù loa. Tao nửa sợ mày gãy xương hông , xương chậu gì đó , lại hy vọng mày đứng lên không được là tại lỗi ... làm xấu ra mất rồi. Lúc đó cầu mà mày ở trường hợp thứ hai , bởi vì què mặt một chút còn hơn là bị tê liệt như mày nói Mỹ Quỳnh vừa nói vừa cười. Còn cười trêu của cô động mấy vết thương ê ẩm làm nó thành cái cười méo xê .ch . Nghi mím môi , mắt đỏ lựng vì què , nhớ lại cảnh mình ngồi ăn vạ khóc hu hu khi nãy , không biết nên khóc hay nên cười

Chiếc Nissan màu trắng vừa trờ tới , chú Tâm và thằng Kim , còn chú đã mo của xe chạy ra

-Quỳnh có sao không con ? Nhỏ Nghi nữa. Mau lên xe chú chở đi bác sĩ

Quỳnh khoát tay , kéo Nghi đứng dậy

-Tui con không sao. Chú cho tui con về nhé Còn cái xe con để bên này...

Nhóc Kim cười chìa tay ra với Quỳnh

-Chị Quỳnh đưa chìa khóa em chạy về cho.

Tình Đến Sáng Nay

Chương 2

Chiếc xe chú Tâm dừng trước nhà Nghi. Cô mở cửa xe bước xuống, sau vài câu dặn dò của chú.

Cô lách qua cổng mở hé. Từ trong nhà, tiếng nhạc êm dịu và giọng hát khàn khàn quyến rũ của Bryan Adam, làm cô buồn thiu.

Như đã có chủ định, Nghi men theo lối đi nhỏ bên hông nhà, ngang qua cửa sổ phòng khách đang râm ran tiếng cười nói, cô xuống bếp. Mong sao chỉ có má Hai ở đó. Má Hai chắc đang loay hoay ở mấy cái bếp hay bồn rửa ... má sẽ không để ý đến Nghi, trước khi cô kịp chuồn lên lầu.

- Ủa, trời ơi, Nghi đó hả ? Sao quần áo te tua vậy nè.

Thôi tiêu rồi! Nghe tiếng ồm ồm của ông Khôi, bạn thân nhất của anh Huy là Nghi phát rầu. Ông xuống đây lấy xô đá chi lúc này? Anh Khôi mà la lên là cầm bằng như báo động vậy.

Cô chưa kịp chạy biến lên cầu thang thì có vài người nghe tiếng chuông vỡ của anh Khôi, đi vào bếp.

- Ô, nhỏ nào đây, Danh Nghi phải không ?

- Ê, chào bé Nghi, còn nhớ tụi anh không?

- Anh nữa nè, chắc nhỏ quên mất rồi.

- Cha em thằng Huy lớn nhanh ghê nhỉ?

- Gì nữa, năm sáu năm rồi còn gì

Tiếng cười nói ồn hân cả gian bếp, mỗi người góp một câu. Nghi cứ nhìn qua đây, qua kia, nhưng khuôn mặt nửa quen nửa lạ. Cô nở nụ cười ngáo, lí nhí chào, và đi lần đến cầu thang.

- Nhỏ Nghi hả ? Đi đâu giờ này mới về? Không chào hỏi ai hết, rút vô xó bếp là sao?

Rồi, lại không kịp nữa. Giọng “quyền huynh thế phụ” của ông Huy la cất lên rồi. Cô từ từ xoay người lại chán nản.

Huy vệt đám đông bạn bè ở cửa bếp, đến trước mặt cô, anh trừng lên bộ mặt oai phong, quyền thế mà thỉnh thoảng có bạn bè, hay người quen đến, anh hay đem ra để lên mặt hạch sách, hoành hoạ Nghi.

- Sao không trả lời? Đi đâu giờ này mới về?

- Từ từ, gì dữ vậy Huỷ – Có tiếng cản ngăn Huy từ đám bạn bè.

Nghi than thầm trong bụng. Cô quá biết tánh anh trai, không có bạn can thì còn đỡ, có ai đó bên cô là anh lại càng lên gân hơn.

- Để tao hỏi nó cho rõ ràng cái đã. Con gái mới lớn mà không kiểm soát, nó lừng, đi không biết giờ về luôn

Quay sang cô anh lại hất mặt :

- Sao ?

Nghi ngán ngẩm:

- Em đi học nhưng bị quẹt xe nên về trễ chút thôi

Huy trợn mắt, hầm hừ :

- Chút thôi! Một chút mà bây giờ mới về? Biết bây giờ là mấy giờ rồi không? (trời ơi, cái thằng anh trời đánh, em mình bị quẹt xe đã không chịu hỏi thăm nhỏ có sao không mà còn mắng mỏ nữa ... thiệt là dễ ghét mò!!!)

Nghi oải ông anh này quá. Mấy năm gần đây Huy ít khi có bạn lui tới nhà hơn hồi đó, cổ tật của anh có hơi lạt bột, hôm nay, giữa bạn bè đông đúc cũ, cái tật cà khịa ra dáng anh trai lại có dịp trỗi dậy

Nghi chưa kịp nói gì, Huy lại hếch sách tiếp:

- Việc có đụng xe hả? Chạy làm sao mới bị người ta đụng. Đã vậy còn lén lén cửa bếp trốn lên lầu phải không?

Nghi hết chịu nổi, cô chong mắt lên :

- Vậy anh muốn em te tua như vậy xộc vào buổi tiệc của mấy anh hả? anh có chắc là em làm vậy sẽ không bị anh la không?

(yeahhhhh)

- A, lại cãi à? – Huy lên giọng

Mấy người bạn Huy lật đặt chen vào:

- Thôi mà Huy, con bé lớn rồi mà còn la chẳng chẳng vậy, nó là con gái mà

- Thằng này la em vô lý thật

- Thế mà về trễ thì có sao

Huy phân bua:

- Đó, tui bây coi. La nó mấy tiếng, nó đứng trơ ra như sẵn sàng kinh chống với mình rồi. Con gái gì mà cứng đầu, cứng cổ, lì lợm hết biết

- Ông nói mới kỳ, con bé bị đụng xe về, ông là anh, lại học y, không coi sóc, hỏi han thương tích nó thì thôi, lại còn la rầy cái gì?

Giọng nói ảm áp, nghe quen thuộc quá. Nghi đang giương mắt, đầu mặt với ông anh của mình, bất giác cô nhìn quạ Từ đó, vây cánh đang giương ra của cô bỗng xấp lại, cô trở nên nhu mì không thể ta? Phong nãy giờ đứng dựa vào khung cửa bếp. Anh đã định không lên tiếng, nhưng cách xử sự lạ lùng của Huy làm anh phải mở miệng bênh vực.

Có thêm một giọng nữ thanh tao cất lên:

- Anh Phong nói phải đấy. Cần phải xem bé Nghi có làm sao không đã chứ ? Anh Huy giận em gái mà quên mất. Đừng la Nghi nữa anh à.

Phong nói, đối với Huy cũng chả ăn thua gì, nhưng câu nói dịu dàng pha chút âm hưởng miền bắc của Hải Đoan lại khác, Huy có vẻ ngưỡng.

Nghi đưa mắt nhìn chị Hải Đoan. Y như trong trí nhớ của Nghi, chị Hải Đoan vẫn đẹp, vẫn đài các một cách tiểu thư như năm sáu năm về trước. Chị đang nhoẻn miệng cười với cô.

Phong nói với mọi người:

- Thôi quý vị trở lên nhà trên đi, cuộc vui của chúng ta còn đang dở chừng đây – Anh quay qua Huy – Ông để Nghi tôi xem lại vết thương cho, trở lên với Cẩm Tú đi, kéo mọi người trên ấy lại kéo cả xuống đây mất.

Bạn bè nghe lời anh lục tục đi trở ra phòng khách. Huy đi sau cùng, đến khung cửa, anh quay nhìn trở lại. Nghi đứng giữa phòng, khi không còn bạn bè của mình vây quanh, anh mới thấy bộ đầm trắng tinh của con bé rách te tua ở gấu và lem luốc như bị té lăn vào vũng nước bẩn nào đó, không biết rồi còn bị trầy trụa những chỗ nào nữa không (làm anh gì mà vô trách nhiệm quá, thiệt là xui xẻo mới có ông anh như cái thằng cha này à ghen)

Anh ngần ngừ một lát rồi nói với Phong:

- Nhờ ông vậy, nếu con bé có gì, hãy gọi tôi nhé, được không ?

Phong cười vỗ vai bạn:

- Được rồi. Ông là chủ nhà, lên trên trước đi. Nghi sẽ không sao đâu. Khi chỉ còn hai người trong gian bếp rộng, Phong kéo cái ghế đến gần Nghi

- Bé Nghi ngồi xuống đây – anh bảo cô

Nghi ngoan ngoãn làm theo lời anh một cách mơ hồ. Cô không dám tin đây là sự thật. Anh cũng kéo một cái ghế khác đến ngồi gần bên.

Tay chỉ vào vết phỏng ở bắp chân cô, anh hỏi:

- Gì đây Nghi ?

Nghi máy mớ nhìn xuống

- là ...em bị phỏng bờ xe

Anh nhíu mày:

- Ý anh hỏi em đang trét cái gì lên vậy ?

Nghi lúng túng giải thích:

- Mới đầu là ... Nghi đắp chanh. Sau đó, bạn Nghi mua một tuýp thuốc xức phỏng. Nghi.... xức đại lên cho đỡ rát

- Rát lắm à? – Phong hỏi

- Dạ, hồi nãy rát nhiều

Nghi chả hiểu anh Phong với anh Huy làm bác sĩ kiểu gì. Phỏng tất nhiên là rát nhiều rồi. Vậy cũng hỏi, gặp lúc khác, người khác, có lẽ

Nghi trêu cho bằng thích. Nhưng đây lại là Phong, mọi câu nói của anh, cô đều nghe rất êm tai, tâm trí đâu mà nghĩ câu để trêu chọc

- Khi nãy em có bị té va đầu vào đâu không? – Phong hỏi tiếp

- Không có. Nghi lắc đầu

- Em đi chung với bạn à

- Dạ.

- Bạn em thì sao?

Nghi ngạc nhiên

- Dạ, là sao ạ?

- À, bạn em có bị nặng không? Có đập đầu xuống đất không?

- Không tui em vắng ra mỗi đứa một nơi, nhưng chỉ té ngồi thôi

Ngưng một giây, rồi Phong cười:

- Bạn trai chứ hả?

Nghi lại lắc đầu:

- Không. Là Mỹ Quỳnh, bạn em thôi. Tui em đi học thêm, trên đường về thì bị quẹt xe – cô hơi thắc mắc, cô rụt rè hỏi – sao anh hỏi em nhiều vậy ?

Phong hơi giật mình:

- A, anh là bác sĩ mà. Đặt câu hỏi là việc của anh. Nghi là bệnh nhân phải trả lời thôi, đúng không?

Rồi anh vỗ hai tay vào nhau như đánh trống lảng, nói một hơi định bệnh

- Không va chạm ở đầu thì không nghiêm trọng lắm rồi, khi nãy anh là một trong những người xuống bếp đầu tiên sau câu nói của Khôi, anh nhìn thấy Nghi đi, đứng và hươ chân, múa tay cũng tương đối bình thường. Không gãy xương gì đâu. Có lẽ chỉ có vết phỏng này và những vết bầm sưng do té nên em đi cà nhắc thôi.

Nghi lơ ngơ gật đầu. Trong lòng cô đang thán phục anh “khám bệnh” bằng mắt hay quá.

Phong bảo nhẹ nhàng:

- Như vậy nhé, Nghi chỉ cho anh tủ thuốc gia đình, rồi em trở lên lầu thay quần áo cho đỡ lấm lem, trong lúc anh tìm mấy thứ cần thiết trong tủ thuốc. Anh sẽ rửa vết trầy trụa và xem kỹ lại cho em chỗ phỏng, có được không?

Nghi cười tươi:

- Được ạ! Tủ thuốc nhà em đổi chỗ rồi

Anh đứng lên đỡ lấy cô, anh cũng cười:

- Vậy thì chỉ cho anh tủ thuốc trước nhé? À nhân tiện chút đưa anh coi luôn cái tuýp thuốc em đang xước là cái gì.

Nghi dạ ngoan. Khó nhọc bước từng nấc thang lên lầu, cô cứ ngại

ngừng trong lòng. Những vết bầm không làm cô bận tâm lắm, cô chỉ ngượng ngùng và băn khoăn một điều. Anh có nhìn theo cô không? Cái váy áo trắng của cô có te tua, bẩn thỉu quá không?

*_ *_ *

Nghi nằm im trong phòng, lắng nghe tiếng cười nói, chào tạm biệt nhau của bạn bè anh Huy vang lên từ dưới sân, qua khung cửa sổ mở ngỏ.

Cô nằm yên giữa đồng chăn gối êm êm, mơ màng với mình. Buổi tối hôm nay tuyệt vời quá.

Khi nãy trong lòng cô đã rửa thắm không tiếc lời gãi con trai đã quàng vào xe bọn cô để cô phải lãnh cái thẹo to tướng ở chân, cô sẽ khổ sở với cái thẹo xấu xí sau này khi nhìn những bộ váy dễ thương mà không dám mặc. Nhưng bây giờ, cơn buồn bực vì xui xẻo ấy đã bị đẩy lui, nhường chỗ cho niềm hân hoan và một điều gì như là hạnh phúc.

Giờ đây, Nghi thắm nghĩ, có lẽ cô còn phải cảm ơn sự xui xẻo ấy nữa mới phải. Bởi vì không có những vết phỏng trầy trụa, cô đâu có cơ hội được gần Phong đến vậy.

Nghi nhắm mắt lại, môi điểm nụ cười hạnh phúc, cô hồi tưởng lại khuôn mặt anh. Đã năm năm rồi, kể từ ngày chị Hải Đoan đi nước ngoài, anh Huy không nhóm bạn đến nhà chơi như trước, cô không có dịp gặp lại anh lần nào. Hôm nay, nhân chị Đoan về nước và chị Cẩm Tú sắp được đi du học, các anh chị lại hội họp ở nhà cô, cô mới gặp được anh.

Anh vẫn vậy, điểm thêm nét phong sương, rắn rỏi. Và giọng nói của anh nữa, nghe êm ái làm sao, khi anh bảo cô:

- Nghi còn nhớ hồi đó, khi anh mới học năm thứ hai Y khoa với Huy, lúc đó bé Nghi còn nhỏ xíu, chạy chơi vấp té, trên trán bị té một đường dài mà Huy lại không có nhà...

Cô đã cười với anh e thẹn:

- Em nhớ chứ. Anh đã may cho em tới ba mũi

Phong cũng cười:

- Không hiểu lúc đó sao anh liều mạng quá. Không đem em đến bệnh viện mà bậm gan may vết thương cho em. May mà vết thương không nhiễm trùng và anh không có sơ suất gì quá đáng. Nếu không, mẹ em và Huy có lẽ sẽ không để anh yên.

Anh lắc đầu:

- Anh nghĩ chắc lúc đó anh điên, dám đem cô con gái cưng của bác Lan ra thực tập.

Nghi nghĩ trong lòng, trong khi mắt anh chăm chú vào vết té trên

đầu, thì “cô bé” lại lén lút “chăm chú” vào những đường nét dễ nhìn trên mặt anh. Mà tim đập rộn lên khi anh nắm lấy bàn tay của cô, dịu ngọt bảo cô đừng khóc.

Thật lạ! Cô có khóc đâu, vào lúc đó, thoát đầu, thấy máu me chảy tràn trên mặt, cô có hu hu thật, nhưng khi anh vừa vỗ về vừa săn sóc vết thương cho cô, cô đã nín khe đấy thôi.

Cô đã tự biết mình chả nhỏ xíu nữa. Khi kể từ hôm đó, cô ôm ấp trong lòng kỷ niệm và hình ảnh của anh, đến tuổi mười tám hoa mộng, cô gọi cho riêng mình đó là ... tình yêu.

Cám ơn cú ngã trầy trụa chiều nay, cám ơn tên chạy xe yếu bóng vía, cám ơn luôn những vết phồng và rướm máu, cô lại có lại những giây phút tuyệt vời.

Phong lại cầm tay cô, xem xét và rửa vết thương ở khuỷu tay, bàn tay một cách chăm chú, anh cũng đã đặt cái chân bị phồng của cô lên đùi mình tỉ mỉ săn sóc. Thậm chí, anh đã làm cho cô đỏ hây cả hai gò má thanh xuân khi anh vừa sấm soi trên gương mặt cô vừa bảo:

- Mặt Nghi có bị gì không nhỉ? Có trầy da, hay bầm chỗ nào không? Nghi đang sắp ngạt cả hơi thở vì không dám thở mạnh, làm sao cô có tinh thần trả lời anh được. Cứ để anh ngắm nghía sấm soi vậy. Ngó tới, ngó lui kỹ càng, anh cũng thôi. Bởi làm sao tìm được vết bầm hay vết trầy nào trên mặt, khi mà lúc này cô đã trả lời rất rõ ràng là chỉ bị té ngồi.

Cửa phòng Nghi đột ngột mở tung, làm Nghi giật nảy mình, nhắm tịt mắt lại. Có tiếng bật công tắc đèn, ánh đèn điện sáng rực cả căn phòng, Nghi cố nằm im, lòng rủa thầm tức tối ai dám phá cơn hồi tưởng của cô.

Tiếng chân “kẻ xâm nhập” ngang nhiên và chẳng hề rón rén, nó đã đến ngay bên giường Nghi.

Quá biết rõ kẻ chuyên gây rối vào phòng riêng của người ta không gõ cửa ấy là ai. Nghi vẫn nằm như say ngủ, mong sao qua được mặt nó. Nhưng khổ nỗi khiêu động kịch nghiệp dư của cô còn yếu quá, cô bị đập một phát vào vai còn đang ê ẩm đến kêu lên.

- Giả bộ hả bà Tú? Thấy tui vào mà giả bộ ngủ hả? Tui biết tổng tông tong là bà còn thức rồi. Mở mắt dậy không hay đợi tui lấy tay banh mắt ra?

Nghi tung chăn, lăn ngay vào sát tường thủ thế, miệng cô la toáng lên:

- Thằng quỷ, mày có ra khỏi đây không? Sao vô phá giấc ngủ của tao?

Thằng Ân – Đúng thật là nó, thằng em út quý hoá của Nghi – nó đứng chống nạnh giữa phòng cười sằng sặc:

- Bà mà ngủ cái gì? Ngủ say mà mới doa. banh mắt là đã nhảy chồm lên như phi ngựa, vậy mà ngủ cái nổi gì?

Rồi nó hất hàm, hỏi Nghi:

- Sao bà giả bộ ngủ?

Nghi cúi sườn:

- Tao bị tông xe, người đau như bị dằn vậy, nghe mở cửa mà không gõ trước là biết ngay thằng yêu quái mày rồi, nhắm mắt giả bộ ngủ cho yên thân. Ai dè....

Cu Ân cười hả hê, cướp lời cô:

- Ai dè không qua mắt nổi tui, phải không? Hì hì, tui là Triển Chiêu mà, mắt tui là mắt người Điện Quang, giả bộ như bà dở ẹc, tui nhìn một cái là biết ngay. Hết bày đặt giả bộ nha bà, bà Tú.

Nghi hét lên tức tối:

- Đã cấm mày gọi là bà Tú rồi mà, mày là đồ khỉ khọt. Đồ yêu tinh! Ý là tao giả bộ ngủ để mong thoát, vậy mà còn bị phá hoại như vậy. Cô nổi giận thật sự, nhăn nhó chống tay bỏ chân xuống nền gạch. Cô đứng trước nó. Cái thằng lẹ cao dữ nhỏ hơn cô bốn tuổi mà đầu nó đã ngang ngay mép tai cô rồi.

Nó chống nạnh thì Nghi cũng chống nạnh, cô gằn giọng:

- Mày muốn gì ?

- Chuyện gì vậy? Gì mà ồn ào quá vậy?

Cánh cửa phòng lại xịch mở, thêm một nhân vật ló đầu vào, cũng không hề có tiếng gõ cửa báo động gì cả. Nghi và thằng Ân đang kình nhau, phải nhìn ra: ông Huy.

Huy bước luôn vào phòng, ngấm hết đũa này, ngó đến đũa nọ như một tên đồ gà đang thăm dò hai con gà chọi.

- Lại gây gỗ phải không? Sắp đánh nhau phải không? Có cần tao đem sẵn bông băng thuốc đỏ để hờ ở đây, và ngồi chờ thân chủ ở đây không?

Hai con gà chọi không thềm trả lời Huy, cũng quay trở lại kình nhau tiếp.

- Có đũa nào mở miệng nói cho tao biết chuyện gì xảy ra không, hai đũa điên kia - Huy phát cáu.

Nghi ngằn ngừ rồi cũng trả lời dầm dề anh trai:

- Anh hỏi nó đi. Tự nhiên vào phòng người ta phá đám, không để người ta ngủ – cô lâu bầu – trong nhà này sao có cái tật kỳ lạ, vào phòng riêng người ta không thềm gõ cửa gì hết.

Huy lờ đi câu bắt lỗi của Nghi, anh quay nhìn thằng em út với vẻ mặt

ng nghiêm trọng, anh hất hàm:

- Gì đó “siêu quậy đầu đình”? Biết bây giờ là mấy giờ rồi không? Vào phòng nó phá nó ngủ làm gì để nó la làng lên vậy?

Trời đất! Nghi trợn mắt, đứng đó tức tối cho anh trai và em trai mình bình vực nhau, ăn hiếp cô Thăng Ân quậy cô rõ ràng mà ông Huy la nó như la cô vậy.

Ân toét miệng cười với đồng minh:

- Có gì đâu. Má ở Đà Nẵng gọi điện về, hỏi em về chuyện bà Tư bị đụng có sao không, nhắc em coi chừng, nếu bà có bị gì nặng thì bảo anh đem vào bệnh viện. Em mới về nhà...

Huy gật đầu:

- Tao có thấy, cái thằng thả mày ở trước nhà mặt non choẹt mà chạy chiếc Suzuki nổ máy ầm ỹ thấy phát ghét.

Ân phản đối:

- Hê! bạn em nhạ. Đừng có khi không mà ghét người ta.

Huy sốt ruột:

- Thôi được rồi. Kể tiếp coi, má nói cái gì ?

- Thì đó, má chỉ nói coi bà có sao không. Tại em mới về chưa biết bà ra sao, sáng coi thử. Ai dè bà bày đặt đóng kịch, em hù một cái, đã nhảy nhồm lên rồi. Thấy vậy đủ biết không sao, anh khỏi đưa bà đến bệnh viện, mai má có gọi hỏi nữa, nói bà còn mạnh như trâu.

Huy gật gù, nhìn Nghi :

- Ừ thấy điệu bộ sân si của nó cũng đủ biết nó còn nhanh nhẹn lắm, chưa sao. À! mà sao mày biết nó bị xe đụng vậy hả? – anh hỏi Nghi – mày nhõng nhẽo với má hả?

Nghi trợn mắt đến toé lửa:

- Ai mà thèm nhõng nhẽo.

Giọng thằng Ân xen vào:

- Nghe má nói là má Hai nói đó, không phải bà Tú đâu, anh Hai. Tại hồi nãy má

có gọi về trước đó, hỏi anh đãi tiệc bạn bè thế nào? Có vui không?

Tiệc đã tan chưa? Lúc đó má Hai bảo luôn vụ bà Tú.

Nghi giậm chân:

- Đã nói đừng kêu là bà Tú nữa mà.

Thằng Ân ngạc nhiên nhìn cô.

- Không kêu thì không kêu. Trời ơi, coi kìa anh Hai, bà bắt đầu mít ướt kìa.

Huy nhìn em gái. Có lẽ anh và thằng Ân đã quá lố rồi. Con nhỏ đang nước mắt viền mi, tuy rằng hai tay còn nắm chặt lại trông hung dữ phát ớn.

Anh vỗ vai thằng Ân:

- Thôi nhóc, về phòng đi. Hơn mười hai giờ rồi đó. Quay nó bao nhiêu đó đủ rồi, kéo lút cả nhà bây giờ.

Phải vừa nói vừa đẩy Huy mới vời được cậu em út có tiếng quay ra khỏi phòng Nghi Xong xuôi anh quay trở vào.

Nghi đã ngồi phịch xuống giường tay bóp nhẹ vết đau và sưng ở đầu gối. Huy lại gần cô em gái:

- Nhỏ Nghi có sao không? Hồi nãy Phong nó có cho uống thuốc giảm đau chưa?

Nghi giận dỗi gật đầu. Huy tần ngần một lúc, nửa muốn coi những vết thương và an ủi cô, nửa lại sợ cô cảm động khóc hu hu thì khổ. Là anh lớn, nhưng chưa bao giờ anh có câu nói hay cử chỉ thân mật, dịu dàng với em gái nên thật xa lạ và ngượng ngập khi muốn biểu lộ sự quan tâm của anh đối với cô.

Huy cũng chả hiểu tại sao đối với bệnh nhân hàng ngày tiếp xúc bên bệnh viện, anh luôn ân cần, gượng nhẹ, nhưng đối với Nghi thì anh không thể như vậy (cha này thuộc loại ruột bỏ ra mà da bỏ vào mà) Hồi nãy khi trở ra phòng khách. Hải Đoan đã ngọt ngào khuyên anh nên mềm mỏng hơn với Nghi, cô bảo anh rằng con bé đã lớn. Bây giờ nhìn lại cái dáng ngồi ồm ức, tức tối của nó, anh có thấy nó lớn chút nào đâu. Con gái mười tám tuổi gì mà còn ham chơi, còn ngu ngốc lắm. Chẳng thế mà thằng nhóc Ân đặt cho nó cái tên là “bà Tú” “cô Tú” “Tú” ở đây không phải là Tú Tài – con nhỏ chỉ mới học lớp mười hai, vì con nhỏ tên Nghi, thằng Ân bèn kêu luôn là Tú – tức “Tú Nghi” đó thôi (trời có thằng em độc đáo thiệt)

Vậy đó, ngốc nghếch như nó, mà lớn cái nỗi gì, bởi vậy chỉ có nó là gái, mà thằng Ân ăn hiếp chọc ghẹo nó hoài, đôi lúc muốn bênh nó, mà cái miệng chanh chua, dõ hơi của nó làm Huy cũng phát phì.

- Anh còn đứng đây làm gì? Sao không làm ơn về phòng cho rồi. –

Nghi lên tiếng

- Anh... chỉ muốn biết chắc mày có sao không thôi.

Nghi bủm môi làm thinh. Huy gãi đầu.

- Nếu mày không sao thì thôi.

Anh đi ra cửa và nói với lại trước khi khép cửa phòng cho Nghi.

- Ngủ sớm đi. Máy chỗ sưng ngày mai sẽ đau hơn, sưng hơn đó, mai anh sẽ để mấy cữ thuốc trên bàn nước cho mày.

Nghi nhìn theo bóng ông anh, cô thở ra. Đến phát tức vì hai ông thân nhà này. Suốt ngày ngoại trừ những lúc đến trường, cô luôn bức dọc, khổ sở vì những cơn trêu ghẹo quái ác của thằng Ân, mà động viên cổ vũ nó lại luôn là ông anh cả Quách (?) Huy.

Chuông đồng hồ dưới nhà gõ một tiếng ngân nga trong đêm. Đã một giờ đêm rồi ư? Lúc này Nghi vừa nghĩ ngợi, vừa mơ màng, cô sắp thiếp thật đấy chứ. Vậy mà thằng Ân vào phá phách làm cô nổi giận, bây giờ thì khó mà dỗ giấc ngủ lại được.

Nghi đến bên bàn học, ngồi vào ghế. Cô mở ngăn bàn, tận dưới những chồng sách dạy cắm hoa và làm bánh mà chẳng sẽ bao giờ có ai lục đến. Từ dưới cùng cô rút ra một quyển sách bìa xanh xinh xắn, cuốn nhật ký của riêng cô.

Người ta viết nhật ký để trải những buồn vui đậm nét lên trang giấy, để tâm sự với riêng mình. Trong những quyển tiểu thuyết mà Nghi từng xem qua, những nhân vật chính cũng có viết nhật ký, mà đa số là viết về những chuyện buồn khổ, thất tình...

Còn Nghi, cuốn nhật ký của cô chỉ toàn viết về những chuyện vui, những tâm sự đầy lạc quan yêu đời. Ví dụ như chuyện hôm nay vậy. Quảng cơn giận với nhóc Ân và anh Huy vào xó tối. Nghi bật đèn bàn, xắn tay áo hăm hở viết. Không ngủ được thì viết vậy. Bắt đầu sau ngày... tháng..., cô ghi bằng những câu chữ nghiêng nghiêng, dễ thương

“tối hôm nay thật tuyệt vời!

Vậy là mình đã gặp lại anh...”

Tình Đến Sáng Nay

Chương 3

Vậy là con đã quyết định rồi sao

Bà Huỳnh Lân buông dao nĩa , nâng ly sữa lên miệng , bà ngừng lại giữa chừng để Hỏi Nghi

Cô gật đầu quả Quyết

Đạ con sẽ nộp đơn vài ngày nữa , nếu má cũng đồng ý

Bà Lân im lặng , bà suy nghĩ trong khi uống tng ngụm sữa nho?

- Con thích ngành đó chứ? Ngoại thương không phải la một ngành dễ dàng để thử Sức và làm việc Nghi cười

- Con thích thật mà má

Quang Ân sáng sửa trong bộ Đồ đồng phục học trò , cái đầu đinh mới gọt , tóc cứ ướt mượt lả chĩa trong thật kỳ khôi , cu cậu vừa ôm cặp chạy như bay xuống cầu thang , vừa nói chen vào câu chuyện của Nghi - Bà Tú xạo đó má , bả đòi thi ngoại thương là bả Khoái giống má , ăn mặc đẹp , đi giao tiếp làm ăn với người nước ngoài hoài thôi

, chứ” bà Mà khoái làm thương mại cái gì

Nghi nổi sùng

- Chuyện của tao sao mày lại chen vào ? Tao thích giống má thì có gì xấu đâu

Thằng An nghinh mặt

- Không xấu , chỉ có điều bà chọn ngành không đúng thôi. Mấy bữa trước biế bà muốn vô ngoại thương , ông Huy cũng cười quá trời.

Ông nói bà hậu đậu gần chết , mai mốt làm ăn với người nước ngoài , người ta cười dân tộc VNghi thúì mũi

- Mày dám nói ...

Bà Lân vội cất tiếng can ngăn

- Thôi nào hai đứa. Má đi công tác cả nửa Tháng , mới về mà nghe mấy đứa cãi lầy sao mà muốn đi tiếp quá. An nè , con nói chuyện với chị Mà cứ bà bà , tui tui hoài vậy? Con sắp học cấp ba rồi , đừng trêu chọc mớ ngoéo chị con hoài kỳ lắm

Thằng An cãi

- Nhưng mà má ời , bà ...

Bà Lân cau mày

- Lại “bả”? Con sắp trưởng thành rồi , có còn là cậu nhóc nữa đâu mà để Má nhắc mày vậy

Thằng An nín khe , chịu phép mẹ , nó cắm cúi vào đĩa ốp la mà Hai vừa đặt trước mặt nó còn nghi ngút khói Bà Lân quay lại con gái

- Con Nghi nữa , má vì công việc phải đi hoài , không có thời gian kèm cặp mấy đứa , cả ba đứa đều học giỏi và ngoan ngoãn má rất mừng. Nhưng cứ một điều làm má chán hết sức là cứ nghe con mày mày tao tao với em út

Nghi cúi mặt , liếc nhìn “em út” , nó đang giấu tiếng cười chọc quê khi thấy đến lượt cô bị Má chỉnh

- Nên nhớ năm nay con đã mười tám , sắp vào đại học rồi – giọng bà bỗng trở Nên mơ màng – nhớ năm má mười tám , má đã có anh hai của tui con

- Má Đang trừng mặt với An khi thấy no nhe lưỡi nhái cô , Nghi chột khựng lại quay qua gọi bà Lan. Cô vươn tay ra đặt nhẹ Lên tay bà , giọng cô như lo sợ Và hỏi ha?

- Con hiểu ý má , con lớn rồi mà vẫn chưa nên thân. Mai mốt con sẽ ngoan hơn

Bà Lân sực tỉnh , bà nhìn đứa con gái nhạy cảm của bà và cười buồn

- Sợ Má nhắc chuyện xưa à? Không có đâu

Rồi bà chuyển sang bình tĩnh hơn

- Chuyện con xin thi vào ngoại thương , má đồng ý.

Tùy theo ý má chưa chắc ngành ngoại thương là ngành con thực sự thích và hợp với nó. Cho nên , con hãy suy nghĩ thêm song song với việc nộp đơn vào Đại học Ngoại thương , má muốn co chọn thêm ít nhất hai trường nữa , chọn ngành nào , con thích ...

Nghi mừng rỡ

Để chắc ăn hả Má? Vậy là má cũng đồng ý ?

Bà Lân cười

- Thi đồng ý , nhun+g nên nhớ kỹ , tương lai nghề nghiệp của con tùy vào quyết định của con đấy. Chọn cho đúng vào

Nghi cười toe , vỗ tay

Đạ , con sẽ nộp đơn thêm mấy trường nữa , nhưng con sẽ đậu vào ngoại thương trước nhất

- Tưởng tượng – Thăng An lí nhí cho một mình Nghi nghe , nhưng cô lờ đi

Má đã cho phép rồi , cô nhất định thi đậu ngoại thương , cô sẽ học , sẽ ra trường và làm việc giống má. Làm những công việc quan trọng , đi những chuyến công tác quan trọng , và tất nhiên trở Thành người... quan trọng

Và lúc đó thì , ái chà! cỡ Thăng An tép riu với những câu châm chọc tầm thường đâu đáng để nữ danh thương Danh Nghi phải để Tâm mà gâ y lộn

Bà Lân đã xong bữa điểm tâm , bà đứng dậy nhìn đồng hồ

- Hai đứa có ăn sáng nhanh lên kéo trễ Giờ học bây giờ

Nghi giật mình , nhìn xuống cổ tay Thời gian trôi nhanh thật , chắc không kịp ăn hết phần san g của cô rồi. Lấy con dao răng cưa , cô cắt ổ bánh mì dọc theo thân , nhét tất cả phần trứng trên đĩa vào. Xé tờ lịch ngày hôm qua trên tường , thật là tiện lợi , cô gói ổ bà nh mì lại thật nhanh và gọn

- Âm! ... Bà ... bà Nghi nè! – Thăng An nở nụ cười cầu tài

Nghi hát hàm

- Làm giùm phải không

- Ờ đúng rồi , tại hôm nay tui có giờ kiểm tra đầu giờ , nên...

Câu nói cà kê của An chưa dứt thì Nghi đã làm xong luôn khúc bánh mì và phần trứng còn lại của nó vào trong , xong xuôi , gọn ghẽ , sau khi thêm tí nước tương

- Nè , - cô chìa ra cho nó

Nhóc An chớp ngay lấy

- Cám ơn nha , bà

Nghi bấu môi , câu Cám ơn thấy mà ghê Cô cũng chớp cái cặp , chào

với má Hai và đưa ra cửa sau với Thăng An
Khi cô ra đê/sân , Thăng nhóc đã dắt xe ra sân như mọi khi ,
nhưng cái lạ hôm nay là nó lại thượng ngay lên yên trước và đề máy
Nghị trọ+n mắt ngạc nhiên

- Gì vậy An?

An cười hiền , nháy nhó với cô

- Hôm nay bà ngồi sau đi nha , cho tui lái một bữa nha Tui lái được
mà , tới trường tui vô để xe bà đi nha

Nghị cúi sườn la lên

- Nha nha cái con khi?

Mặt Thăng An càng nhây tợn

- Suyt đừng có la , má biết. Đi mà , cho tui chở Một bữa đi mà! Hứa
với bà mai mốt không chộc ghẹo bà nữa , đi

Nghị thờ ra phát phìền. Hết nha , đến há. Thăng An mới mười bốn ,
ai dám cho nó cầm lái. Nhưng về mặt hăng hái của nó làm cô tội
nghịch , cô ngần ngừ

- Ừ thì... nhưng mà mày đã tập lái chưa?

- Xì , từ khuya rồi , không tin bà lên thử coi. Lẹ Lên bà Nghị , trể Giờ
học bây giờ

Nghị tặc lưỡi , chẳng cần suy nghĩ , cô thót lên yên , ngồi sau lưng An.
Nó vô số và vọt ra khỏi cổng xuống mặt đường. Cô giật bắn cả người
 , bầu lấy eo nó , suýt tí nữa cô rớt khỏi yên xe rồi , nếu không kịp bà
u nó

- Thăng quý – cô la lên – Tao bị đụng xe bữa trước , mới lành lại bây
giờ mày lại muốn tao lãnh thêm nữa ha?

Thăng An cười khoái trá

- Tui chạy ngon lành lắm , bà đừng có lo , tui còn chạy Su được rồi
nữa a , ăn thua gì chiếc 81 này

Nghị hàm hè

- Chạy kiểu này , công an thôi là cái chắc , mày mới mười bốn tuổi ,
chưa có bằng lái đó , chạy nhanh cho cổ vô

Đã g^an đến trường của An , nó còn như thách thức câu hăm của cô
 , cái xe chồm lên làm Nghị la oai oải. Nó cười thích chí né tranh cái
thụi của cô

Cuối cùng rồi nó cũng chịu ngừng lại , xốc cái cặp , nhảy ra khỏi xe ,
nó bảo cô như ra lệnh

- Bắt đầu từ ngày mai tui sẽ chở bà đi học , tới đây thì bà lái bặn về ,
chia như vậy

Nghị trừng mắt nhìn nó , nó đưa tay ngăn lại

- Chuyện tui hứa với bà là thật đó , tui sẽ không dám ngó , chọc ghẹo bà nữa đâu , bây giờ bà tới trường lẹ đi , trễ Bây giờ Nói xong nó xoay người đi vào cổng trường để Lại Nghi ngờ ngác với chiếc xe máy vẫn còn đang nổ?

Trời! Nghi hầu như không còn nhận ra Thăng em quay quọ của mình. Nó nhu vụt lớn hẳn ra , như đã trưởng thành với giọng điệu dửng như nghiêm túc lắm. Xem cung cách nó đi vào trường kia , vẫn cái dáng còm nhom mà cao nghêu của nó , nó đi đứng Thăng người , dáng chừng chạc ra phết. Nghi lấy làm lạ , chẳng lẽ lời la rầy quen thuộc của má sáng nay đã lọt vào cái đầu đinh của nó Cô chạy đến trường mình mà lòng cứ mãi phân vân. Em trai cô nó đã thật sự tự thay đổi rồi sao? Còn cô ?

Tình Đến Sáng Nay

Chương 4

Mày nộp đơn và ngoại thương thật à? – Mỹ Quỳnh hỏi Nghi Nghi nhún vai:

Đĩ nhiên thì mày biết rồi đó, tao muốn được như má tao. Bây giờ lại có sự đồng ý của má, tao nhất định sẽ đạt được mong muốn của mình.

Cô nhìn bạn:

-Còn mày vẫn hoài bảo cũ chứ ?

Quỳnh hăng say trả lời:

-Vẫn nó. Phóng viên báo chí hoặc truyền hình tao đều thích. Tao sẽ thi vô ngành báo chí. Nghe nói mỗi năm Đại học tổng hợp cho ra trường bao nhiêu là cử nhân báo chí, nhưng đâu bao nhiêu người trụ được với nghề.

-Vậy sao mày nhào vô – Nghi ngạc nhiên.

Quỳnh héch cằm lên:

- Đã là hoài bảo thì ít nhất thử một lần tận lực thực hiện chứ.

Nghi bài bác:

- Để rồi khi ra trường được vài năm, trong số những cử nhân báo chí bỏ nghề lại có mày?

Quỳnh cười:

-Cũng chả sao nếu lúc đó vì bất cứ lý do nào đó. Thu nhập eo uột quá, công tác khô khan quá, hay thậm chí viết bài bị... người ta chửi quá, mà phải bỏ nghề thì tao cũng hài lòng. Bởi vì mình cũng gắng

hết sức thực hiện mơ ước, hoài bão của mình, cố hết sức tạo dựng sự nghiệp cho mình nhưng vì một nguyên nhân khách quan nao khác mà phải buông thì cũng không hối tiếc.

Cô vỗ nhẹ vai Nghi:

-Phải không? Còn hơn tao thấy nhiều đứa chọn nghề theo phong trào. Thấy thời buổi bây giờ chọn quản trị kinh doanh, thấy tin học, Anh Văn có giá lại chen nhau nộp đơn vào đó, tại sao? Nói thật với mày chưa chắc họ thích những ngành nghề đó, chỉ vì tụi nó muốn chắc ăn kiếm được việc khi ra trường và việc thì kiếm cũng khá tiền. Cứ cái đà này thì vài năm nữa, cử nhân Anh Văn đầy dẫy, lấy đầu mà đong cũng không hết. Quản trị kinh doanh cũng thừa mứa, ai cũng đòi làm sếp, lấy ai làm nhân viên? Rồi các ông sếp này, các cô thư ký cao cấp nọ khi bệnh hoạn đến bệnh viện sẽ khổ sở vì thiếu bác sĩ, đưa con đi học sẽ tức tởm vì trường học thiếu thầy.

-Nè, có thôi đi không. Bài hùng biện về thực trạng sinh viên trước ngưỡng cửa cuộc đời nghe kinh khiếp quá – Nghi khịt mũi – Ai thì tao không dám nói chứ mày vào báo chí là đúng quá. Nhất là phải theo cái mớ về xã hội, nói là cứ một hơi ...

Mỹ Quỳnh sáng mắt:

-Nói đúng ý tao, tao nhất định sẽ đậu, sẽ tốt nghiệp khoa báo chí, sẽ làm được mộng ước của mình.

- Được rồi, chúc mừng mày trước đây, con khỉ? – Nghi lắc đầu cười.

Quỳnh tròn mắt:

-Nữ doanh nghiệp Nguyễn Danh Nghi ơi, muốn bắt đầu cho sự nghiệp của mình tốt nhất cô nên stop bớt mấy từ “con khỉ”, “con quỉ” ... đi. Làm học trò thì còn... du di được, nhưng nay mai là sinh viên rồi, lại là sinh viên ngoại thương, mở miệng ra không là châu là ngọc, thì cũng là gang là thép đấy. Đừng có nói vô tội vạ như vậy nghe “oái quá”.

Nghi què một cục:

-Hôm nay là cái ngày quỉ gì vậy? Sáng sớm tao bị má chĩnh, bây giờ tới phiên mày sửa lưng? Chưa kể thằng Ân cũng dạy đời.

Quỳnh toét miệng cười:

-Vậy đúng hôm nay là ngày kỵ của mày rồi. Đến nhóc Ân mà cũng lên chân nữa hả ? Từ từ sửa lại là vừa, “nhón” rồi đấy nhỏ! Sắp cô Tú cả rồi.

Cái từ “cô tú” làm Nghi nhột, cô nhìn nhanh nhỏ Quỳnh, may quá, nhỏ ấy bình thường. Nhỏ chưa biết cái bí danh vẫn luôn được giấu kỹ của Nghi Cô đánh trống lảng:

-Hồi nãy mày nói sáng chủ nhật đi với mày là đi đâu? Lại bách phổ

à?

Quỳnh vỗ hai tay vào nhau:

-Mày không nhắc tao quên mất. Tính nói mày đi để ủng hộ tao. Tao đăng ký thi hùng biện ở nhà văn hoá đề tài là “thanh niên và tương lai đất nước” Sáng chủ nhật này là tới phiên tao.... “múa mỗ”, chỉ mong mày ngồi dưới vỗ tay nhiều nhiều, nhất là lúc tao kết thúc.

- Để đánh thức ban giám khảo dậy chứ gì – Nghi nham nhở trêu bạn – có cần tao ủng hộ như tinh thần SV96 không? Căng khẩu hiệu, hô khẩu hiệu động viên gà nhà?

Mỹ Quỳnh la chối lỏi:

-Thôi thôi! Xin can, ở đây người ta thi kiểu khác chứ bồ... Mày vào coi đi, tao sẽ vô chung kết cho coi.

Không bỏ lỡ dịp may, Nghi cà khía:

-Vô chung kết có đãi ăn mừng không ?

Quỳnh vung tay:

- Đãi thì đãi chứ, ngán ai.

-Ê, nói rồi đó nghe. Được rồi tao sẽ vỗ đến rát cả tay hoan hô mày, mong sao châu ăn uống này mày đừng để tao bị vượt mất.

- Đồ tham ăn – Quỳnh cười.

Tiếng chuông lại reng lên. Giờ chơi đã hết mất rồi. Học sinh lục tục trở lại lớp học.

Nghi và Quỳnh cũng rời khỏi chỗ ngồi quen thuộc của mình ở căn tin.

Hai cô bá vai nhau đi dọc hành lang. Nghi thấp hơn bạn, nên khi sóng đôi cô phải bước nhanh hơn.

Những bước chân vội vã vào lớp hôm nay. Những bước chân vội vã vào đời ngày mai. Bước chân nào đi con đường rộng thong dong? Bước chân nào đi con ngõ khúc khuỷu đến té lên té xuống, đến bỏ cuộc?

Ai mà biết được nhỉ?

Mọi chuyện đều có thể ở ngày mai.

Nghi đón bạn ở hội trường, người đông khủng khiếp chỉ toàn là giới trẻ. Mỹ Quỳnh đã ra đến nơi, tươi cười, hãnh diện, tay ôm mấy bó hoa nhỏ, đơn giản, nhưng là cả một sự ái mộ, đồng tình với bài hùng biện của cô.

Diễn giả là thanh niên, khán giả cũng là thanh niên. Những suy nghĩ, lý tưởng đã tìm thấy những tâm hồn đồng điệu bằng những tràng pháo tay không ngớt.

Trong số diễn giả, Quỳnh có vẻ trẻ nhất, nhưng bài nói của cô hùng hồn và mạnh mẽ không kém gì những người nổi bật khác. Nghi trách mình hậu đậu quên cả mua hoa tặng bạn, nhưng không có hoa “ủng

hộ gà nhà” của Nghi, Quỳnh cũng được cả khối người chen lên tặng hoa.

Nhìn con nhỏ rạng rỡ cười với người này, người kia miệng thì cảm ơn những lời chúc mừng, mắt lại láo liên tìm cô, Nghi cười gọi lớn:

-Quỳnh ... Quỳnh ... Quỳnh ơi, tao nè.

Phải gọi là hươ tay đến hai, ba lần nhỏ mới thấy cô Cả hai cười với nhau, cùng nới đuôi thiên hạ ra khỏi nhà Văn Hoá.

-Tướng mày nhỏ xíu giữa dòng người, tao phải căng mắt ra mới thấy được – Quỳnh nói.

Nghi cười:

-Người ta bu mày chúc mừng dữ quá, tao chen chân đâu có được.

Cô hích bạn:

-Mà nè, xin lỗi nha, tao lại quên băng mắt không hoa cỏ gì hết.

Quỳnh khoát tay:

-Quan trọng là hồi nãy mày có vỗ tay ủng hộ tao không thôi.

Nghi chìa cả hai bàn tay vẫn còn đỏ:

-Vỗ đến rát cả tay nè! Mới đầu tính lúc mày nói sẽ vỗ tay ủng hộ kiêm cò mồi thôi. Nhưng mà mày càng nói càng hùng hồn và đầy tính thuyết phục, tao vỗ hăng quá trời, rát cả tay mà không biết nữa.

Quỳnh cười xoa:

-Nhỏ này ngốc quá. Nghe hay, đồng tình vỗ vài lần là được rồi. Làm gì mà đỏ cả bàn tay thế này. Coi chừng sưng bây giờ.

Nghi nhướn mắt:

- Đã bảo là đang hăng mà.

Quỳnh gật gù :

-Vậy thì để đền đôi bàn tay ủng hộ của mày, tao sẽ đãi mày ăn một chiều đến no căng cả bao tử luôn, chịu chưa? Mày gọi điện về xin phép má Hai hay anh Huy đi, mình ăn uống xong thì đi xem phim, chiều đi bách phố, rồi thì tối sẽ đi ...

-Trời ơi, thôi xin đủ. Mày làm ơn nói ngắn cho tao nờ - Nghi phát vào lưng bạn – dài hơn sân khấu thì hay, nhưng dài hơn ngoài đời thì tiêu.

Cô nắm lấy khuỷu tay Quỳnh:

-Hôm nay má tao có ở nhà, tao đã xin phép đi chơi với mày đến chiều. Chỉ đến chiều thôi, đi hết ngày sợ má la, vì cũng sắp kết thúc năm học, thi cử trước mắt mà rong chơi hoài không được.

Quỳnh nhoen cười:

-Vậy à? Vậy thôi, đi chơi đến chiều cũng được. Bây giờ tao đóng vai chủ nhân đãi khách mày nói đi. Đi đâu và ăn gì?

Mắt Nghi chớp liên hồi:

-Cái túi thì thế nào?

Quỳnh nhe răng vỗ vỗ vào túi quần jean:

-Khỏi lo cảnh bị viêm túi để mày ngồi đồng chạy về nhà lấy tiền như lần trước, tao có đủ tiền, đủ mà, nhiều lắm.

Nghi cười phì :

-Nhắc tới vụ trước tao còn quê độ, ai đòi rủ tao đi ăn mà quên tiền.

-Thì có một lần thôi chứ bộ – Quỳnh chống chế – Mà... mày chọn đi chứ, ăn cái gì nè?

Nghi ngấm ngấm :

-Ăn... gà rán.

Quỳnh nuốt ực nước miếng:

-Ở đâu?

-Texas đi. Chỗ đó mình chưa ăn thử?

Quỳnh gật đầu ngay:

-Chịu liền. Đúng ngay tao đang thèm gà rán. Rồi ăn xong gà còn... gì nữa?

Nghi lại vận dụng đầu óc lập thực đơn tiếp theo:

-Ăn kem không? Kem Bạch Đằng, mình ngồi trên lầu, ngắm thiên hạ lên đồ dạo phố ngày chủ nhật?

Đuyệt liền – Quỳnh gật đầu – Nhỏ Nghi này lên kế hoạch đúng ý tao quá! Xong rồi mình tranh thủ xem phim nha ? Phim hay thì coi, phim dở thì tiếc tiền ngủ một giấc vậy. Sau đó ra về nếu bụng còn lưng lưng thì mình đi ăn bún riêu. Tao mới biết một chỗ bán bún riêu ốc mới, ngon tuyệt vời . (chời, làm Tina cũng thấy đói theo lun)

Nghi bật cười:

-Chưa chi đã kể một tràng rồi.

-Nhưng mà duyệt chứ?

Nghi trợn mắt:

Đuyệt chứ sao lại không? Mày cũng biết bún riêu là món ruột của tao mà.

Quỳnh khoát vai Nghi:

-Vậy thì mình đi. Ra lấy xe, xong rồi, bắt đầu là gà rán phải không?

Rồi lên đường.

Cả hai cùng cười vang, nụ cười của họ đẹp và tươi như những đoá hoa trên tay Quỳnh.

Trông họ dễ thương làm sao, có ai mà biết được nét tươi tắn, hân hoan ấy là dành cho những món ăn sắp được biến mất sau hai đôi môi xinh xinh đang nhoe nhoét những nụ cười.

-Tao ăn gà chiên – Nghi tuyên bố ngay khi đang đứng trước quầy đặt món.

-Tao cũng vậy – Quỳnh nói – Hôm bữa ăn gà nướng tiệm cũ mặn quá, không ngon gì hết. Hôm nay tao cũng ăn giống mày.
 Cô ra hiệu cho người phục vụ :
 -Chị làm ơn cho hai phần gà chiên. Hai coca...
 Nghi phản đối:
 -Tao không uống coca đâu, nóng lắm.
 Quỳnh thuyết phục:
 -Uống đi. Tao chỉ mày cách uống coca mới, tao học được trong phim, hôm nay tụi mình sẽ thử nhe.
 Nghi ngần ngừ:
 -Ừ thôi cũng được
 -Quỳnh tươi tắn quay sang gọi món tiếp:
 -Hai coca, một đĩa salad bỏ nhiều nước sốt, cho xin một đĩa muối và chanh.
 Nghi trợn mắt:
 -Cái ... gì vậy ?
 -Hà, thì chút tao chỉ cho mà.
 Nghi xịu mặt lâu bầu:
 -Bây đặt giữ bí mật nữa. Nhỏ này lảng xẹt. Có những chuyện cơ mật tâm sự mấy nghe thì mày lại thông tin để cả làng, còn ba cái chuyện cởn con thì úp úp, mở mở.
 Chợt cô chẳng nghe nhỏ Quỳnh nói năng gì. Nghi nhìn lại, mắt Quỳnh đang nheo nheo ở xéo lưng cô, cô ngạc nhiên nhìn theo hướng mắt bạn, miệng hỏi:
 -Gì vậy Quỳnh ?
 Quỳnh cố nheo mắt lại nhỏ xiu:
 -Có một tên ngồi bàn bên đó, thấy hơi quen quen, nhưng tao ráng nhớ, cũng không tài nào nhớ ra đã gặp ở đâu.
 -Mày nói cái người... hình như đang bằng một cánh tay đó à? Bàn sát vách góc trong? – Nghi hỏi.
 -Ừ mày thử nhìn xem, có thấy quen giống tao không ?
 Nghi để ý nhìn kỹ, anh chàng các cô ngấm nghĩa đang cúi gằm mặt. Từ chỗ các cô có lẽ hơi khó nhận ra được. Nhưng cái điệu bộ vuốt tóc của người đó, làm Nghi bất giác nhíu mày, cô cũng vừa phát hiện, quả là anh ta có nét gì đó hơi... quen quen như Quỳnh nói.
 Quỳnh than:
 -Tại sáng nay đi hùng biện, tao muốn làm dáng một chút, nên đã để cái kính cận ở nhà, nếu không tao sẽ nhớ ra hẳn là ai. Gặp một người có quen biết mà lại không nhận ra quen ở đâu thì ầm ức thật.
 Nghi ngoái đầu lại quan sát người đó:

-tao cũng thấy quen mặt, nhưng chưa biết là ai. Cúi gầm mặt thế thì ai mà thấy được.

Quỳnh lắc đầu:

-Chắc tại tụi mình học ôn dữ quá cho kỳ thi đại học sắp tới, nên “tẩu hỏa? nhập ma” mất rồi, bây giờ đầu óc lung tung hết, nên quên mặt, chứ hồi nãy tao có thấy mặt mấy ảnh.

Nghi nhún vai, ngồi ngay lại:

-Thôi mặc kệ anh ta, nhớ không ra thì thôi vậy Quỳnh à! Chắc là anh trai của một trong mấy đứa lớp mình chứ gì. Gặp mặt có lẽ chừng một hai lần, ổng không nhớ nổi tụi mình đâu, khỏi chào.

Quỳnh đồng tình, cô cười:

-Ừ, kệ ổng vậy. Mà mày biết sao tao chú ý đến ông đó không? Hồi nãy anh chàng vô sau mình, có mấy đứa nhỏ chạy giỡn giữa mấy bàn, anh ta có vẻ né tránh tụi nó, anh đi nghiêng, nhìn mắc cười lắm, chắc sợ mấy đứa nhỏ đụng cái tay đau. Mày mà ngó cái tướng đi nghiêng nghiêng đó mới “quái” làm sao.

-Vậy à! - Nghi mỉm cười cho qua.

Người phục vụ đã đưa thức ăn ra. Nghi né qua một bên để Cô gái đặt linh kính những phần gà, nước, salad và mấy chai lọ thức chấm như bày binh bố trận trên bàn

Vô tình mắt cô lại hướng về anh chàng khi nãy. Cô nhìn lướt qua, rồi đột nhiên mở to mắt khi nhìn trở lại một cách kinh ngạc. Người đó đã ngẩng mặt lên và đang châm một điếu thuốc bằng tay trái, vì cánh tay phải bị bó bột cứng ngắc

Nghi kêu lên

- Y Mỹ Quỳnh ơi, tao nhận ra hấn rồi

- Ai? mày nhận ra là ai

- Hấn là cái tên thàng trước quẹt xe tụi mình té nhào đó, nhớ không Quỳnh chồm Người lên để nhìn cho rõ

- Ủa, vậy à, cái gã tao rượt theo nhắc cái chân chống, mà là “thần hồn nát thần tính” móc vào xe mình đó ha?

- Chính hấn đó

Mỹ Quỳnh sầm soi, ngăm ngó

- Ờ, chắc đúng hấn rồi, mày nhìn hay thật. Tại bữa trước hấn trọc đầu, áo sơ mi thì cũng rách te tua, bây giờ lại có cái đầu đinh, ăn mặc cũng lịch sự nên tao nhìn không ra

Rồi cô thắc mắc

- Ê, này N! Chắc hấn mới tông ai nữa đó, phải không mày, nên mới bị băng bột cái tay

Nghi ngờ ngơ.

- Tao lại nghi là hấn bị gãy tay cái hôm đụng tụi mình, chứ không có vụ mới nào đâu

Quỳnh ngạc nhiên nhìn bạn

- sao mày nói vậy ? Ba người đều bị té, tụi mình ngoài vết phồng bô ở chân mày là tương đối nặng nhất, còn lại chỉ là bầm với trầy xước chỗ này chỗ kia một tí . Làm gì hấn lại bị Nặng thế ? Nhất là đụng xong hấn còn là kẻ đứng dậy trước, lại hỏi tụi mình có sao không nữa chứ

Nghi ngấm ngấm rồi nói

- Tại tụi mình là con gái yếu bóng vía nên đụng rồi cứ ngồi trơ ra đó . Còn hấn là con trai lại là người có lỗi, hấn nhanh chân, bò dậy, đến hỏi thăm tụi mình là phải rồi. Tao còn nhớ lúc mày vô gọi điện thoại, hấn đưa nhanh số điện thoại gì đó cho tao toàn bằng tay trái, tay phải hấn cứng đờ hà, lúc đó tao đã hơi nghi nghi hấn cũng bị thương, chân hấn cũng cà nhắc nữa

- Vậy sao? Mỹ Quỳnh trợn mắt

Nghi gật đầu xa/c nhận

- Rồi khi chui vào taxi, tao nghe hấn bảo tài xế chạy đến trung tâm Chấn Thương Chỉnh Hình

Quỳnh gật gù

- À, vậy là đúng rồi hôm đó hấn bị gãy tay. Ai ngờ hấn là người bị nặng nhất trong đám. Cũng đúng đấy chứ, tai nạn là do hấn gây ra mà

- Rồi Quỳnh lại chuyển sang cay cú – Vậy mà lúc mày sợ bị gãy xương hấn còn nói đụng nhẹ, không có chuyện gãy xương gì hết, còn mĩa mai là xương tụi mình đâu dễ gãy được chứ. Mĩa như vậy nhưng hấn lại bị gãy, đáng đời thật.

Nghi nói, cô hơi phân vân

- Thôi, kệ hấn mày ơi, còn ấm ức, giận dỗi gì nữa, gãy tay chắc là đau lắm

Quỳnh tròn mắt

Đau chứ sao không, may mà hấn bị, chứ nếu là tụi mình, đau đến khóc hu hu rồi

Nghi ngoái lại hơi tội nghiệp

- Bó bột như vậy phải mất bao lâu mày nhi?

Quỳnh nhún vai

- Chắc chừng hai, ba tháng gì đó. Nếu tao hay mày bị, chắc học khó vô được, kỳ thi tốt nghiệp dám trực trực lắm.

- Rồi cô tặc lư+~i, hỏi ha?

- Ủa mà mặc hấn đi chứ. đề cập đến hấn hoài vậy, gà nguội hết bây

giờ xung phong đi Nghi

Nghi cười

- Ừ thì xung phong, đĩa nào cũng có phần mà

Mỹ Quỳnh sáng nay để hết hơi hết sức và tâm trí vào cuộc thi hùng biện, nên chắc đói bụng dữ. Nhìn cô ăn hết phần gà thì biết. Ăn hăng say, ngon lành như cả thế giới lúc này không có gì đáng quan tâm bằng miếng gà béo ngậy, da giòn rụm và nước sốt chua chua ngọt ngọt

Vừa ăn Quỳnh vừa tấm tắc

- Ngon tuyệt vời nhỏ Oí! Ngon hơn tiệm cũ há mày

Nghi phì cười khi nghe bạn

- Chưa chắc đâu, cô thế hôm nay mày đói quá đó thôi. Sáng mày đã ăn cái gì rồi

Mắt Quỳnh chảy dài

- Cũng tại nhóc Kim nhà tao đó, hấn bày cho tao là muốn bình tĩnh thì không được ăn nhiều cho nặng bụng, mà nên uống một ly nước đầy, phải là nước trà đặc. Báo hại tao suốt cuộc thi, bụng óch ách toàn nước, đói meo

Nghi suýt sặc vì cười

- Trời ơi! lớn như vậy, lạnh như vậy mà bị con nít dụ. Sao lại nghe lời nhóc Kim, nó còn khờ khạo hơn cả thằng An quạ nhà tao nữa á

- Thi đó, lâu lâu ngu đột xuất mà

- Quỳnh nháy mắt cười

- Bởi vậy đừng quá ngạc nhiên khi tao gọi thêm phần gà nữa. còn mày, ăn nữa không

Vừa hỏi cô vừa đứng lên chuẩn bị gọi món tiếp. Nghi hoảng kinh nhìn lại khay, phần gà của nhỏ Quỳnh khi nãy chỉ còn chông chênh vài ba mẫu xương

- Ăn gì lẹ Vậy Q?

- cô kêu lên

- tao chỉ mới nhấm nháp mà mày đã xực xong hết rồi

Quỳnh cười toe

- Răng khểnh mà, răng khểnh tức là dư răng mày nhai mười lăm phút, tao nhai năm phút là xong

Nghi cười biu? môi với câu tự hào của Q- Xí, thôi gọi món tiếp đi, không thôi cái bao tử mày lại kêu réo

Trong khi Quỳnh hăng hai trở lại quầy, Nghi còn một mình, trút sự chú ý của cô vào phần ăn. Đã salad rưới dấm nước sốt ngon thật, miếng gà cũng tuyệt vời. Chỉ có điều cái phần ức gà hơi khó ăn chỉ

lịch sự Nghi vụng về lùa dao và nĩa ghim tới ghim lui, mà miếng thịt cứ trượt qua, trượt lại như đùa. Cẩu tiết, cô buông “vũ khí” xài.... ”đũa mười ngón” luôn

Miếng gà to thì chẳng to lắm, nhưng cũng đủ quệt lên hai má Nghi một vết mỡ màng, khi cầm lên miệng cắn. Miệng nhai nhóp nhép, mắt Nghi ngó quanh trên bàn tìm khăn giấy

Dở Thật, chẳng thấy mẫu khăn giấy nào. đang lúc tìm. Nghi chợt như có chút linh tính, cô quay lại nhìn, đúng là có người đang chiêm ngưỡng cách ăn thời nguyên thủy của cô ánh mắt nửa chế giễu nửa kẻ cả đánh giá

Quê mặt c^o lúng túng quệt bàn tay chùi vết mỡ trên má. Mỹ Quỳnh đang bưng một cái khay khác về, thấy điều bộ ngượng nghịu của Nghi cô ngạc nhiên

- Gì vậy nho?

- Hấn dòm tao – Nghi đỏ mặt trả lời

Quỳnh ngó quanh quất

- Ai? cái tên gãy tay đó ha?

Nghi làu bàu

- Còn ai nữa

Quỳnh tròn mắt

Dòm thôi mà, dòm thì mắc mớ gì mà mày phải dòm mắt, tía tai vậy

- Hấn dòm lúc tao ăn bốc, mắt hấn khinh khỉnh thấy ghét lắm

Quỳnh xì một cái

- Nhỏ Vô duyên hôm nay bày đặt mắc cỡ. Ăn bốc là cách thường thức món ăn tuyệt vời nhất, mày nói với tao như vậy mà. Thấy kệ hấn

Nghi ngắc ngứ, không biết đường nào mà cãi với Q? U nhỉ, miếng lưỡi cô cũng chót chét, cũng lì lợm ghê lắm. Bây giờ ăn bốc dơ mặt mày thôi mà, nhằm nhò gì mà e với then ? Vả lại, hấn là Cái gì mà cô phải e then, phải mắc co với anh mắt xét nét của hấn?

Nghi ậm ừ với những câu xuýt xoa khen ngon của Mỹ Quỳnh, với cái khay cô vừa đem ra. Nghi gạt đi cơn ngượng dờ hơi hồi nãy, còn miếng gà ăn nữa chừng, cô làm việc tiếp

Thấy thỉnh thoảng, Nghi vẫn liếc nhìn về phía go/c tối, Quỳnh nhăn mặt

- Sao đó nhỏ còn chiếu tướng mày à

Nghi chớp mắt áp úng

Đâu có . tại ... tao đang thắc mắc... ơ

- Thắc mắc cái gì

- Hơ... à.... tao... tao đang thắc mắc hấn có một tay thì làm sao mà

ăn gà ? Chẳng lẽ hần cũng ăn bốc giống tao? Mỹ Quỳnh cười toe
 - Ủ' há, vào quán gà rán thì ăn gà là cái chắc roi. Vậy mà nãy giờ tụi
 mình lo ăn, quên quán sát xem tên đó ăn bằng cách nào. nhất là cái
 tay lành chỉ là tay trái, khó ăn lắm, phải không
 Cả hai rúc rích cười, đồng quay lại nhìn. Đằng kia, người toc ngắn. À
 quên, đầu đinh, phải rồi, người đầu đinh vẫn đôi cặp mắt nhìn hai cô
 một cách khe khẽ, trịch thượng
 - Sao nhìn mắt hần tao thấy ghét quá mày. Mỹ Quỳnh nhìn chằm
 chằm vào hần thắm thì với Nghi
 - Tao cũng vậy, ghét nhất là đôi mắt hần – Nghi tiếp lời
 Quỳnh đồng tình
 - Ủ', chắc mày nói đúng. Mắt hần nhìn.... sao sao ấy, khó chịu ghê
 Trong lúc hai cô xầm xì với nhau, hần vẫn ngoi rít thuốc, mắt vẫn
 không dời đi nơi khác. Cứ ngời đôi mắt với nhau, chẳng thú vị gì.
 Quỳnh là đứa nản trước nhất, cô quay lại với mấy lon coca
 - Này N, đừng thèm để ý hần nữa, tao chỉ cho mày cách uống coca
 mờ i
 Vừa nói cô vừa khui nắp lon, lấy cán nĩa, cô xúc một tí muối cho vào
 lon coca, bỏ ống hút vào và khuấy lên
 - Gì vậy ? Trò gì vậy Q? – Nghi trở mắt hỏi
 Quỳnh cười đắc ý
 - Lạ chứ hả có một phim họ uống vậy đấy
 Cô đẩy một lon về phía Nghi
 - Thử xem
 Nghi ngần ngừ
 - Uống được không đây?
 Được mà – Quỳnh nói, vẻ chắc chắn
 - Mày đã uống thử chưa?
 Quỳnh thật thà
 - Chưa, bữa nay rủ mày thử là lần đầu
 Nghi tròn mắt, chả chả, chưa từng thử qua, chỉ Thấy trên phim, vậy
 mà nhỏ Quỳnh lại bắt chước chế biến đe nhỏ và cô uống
 - Thử chứ? – Quỳnh dò hỏi
 - Thì.... thử – Nghi làm bầm – gọi có hai lon nước, mày đã bỏ muối
 vô luôn hai lon, không thử Thì uống gì đây?
 Cô và Quỳnh đành cúi xuống, ngậm coca đầu tiên vừa trôi qua cổ
 họng, họ buông ống hút ra nhìn nhau
 im lặng một phút. Quỳnh lên tiếng trước, giọng nhỏ Nhe.
 - Sao vậy
 Nghi nhìn bạn, rồi mắt từ từ nhắm lại

- Vô duyên quá mày ơi
 Quỳnh gật đầu, mắt cũng nhăn nhó

- Ủ, sao mà dở òm. Tự dưng có muối nó vô duyên, lằng nhách sao đầu

Cô nhìn hai lon nước chỉ mới với một ngum mà tiếc hùi hụi

- Biết vậy, hồi nãy thử một lon

Chợt cô có vẻ mừng, nói với Nghi

- À, Nghi ơi. Trong một phim khắc, tao lại thấy họ bỏ chẳng vậy mình vắt....

- Thôi thôi, xin can – Nghi xua tay – Chỉ Có chút muối mà làm lon coca dở tệ, thêm chút chanh vào chắc là còn khó uống ác

Quỳnh iu? xìu

- Vậy hả U uống quá. Hai lon nước đâu có ít tiền. Máy cái phim quỷ quái, làm mình tưởng là ngon

Tiếng trầm tr^am c? a gả con trai vang lên với tiếng động của hai lon nước mới toanh được đặt lên bàn. Nghi và Quỳnh đồng ngẩng lên

- Tôi có thể Ngồi chung với các cô một lúc được không? – Gã hỏi tiếp về Tỉnh táo

NNghi và Quỳnh nhìn nhau ngờ ngợ, rồi bất giác lại nhìn hần. Quỳnh ngần ngừ, dịch người vào sát vách

Gật đầu nhẹ như cá m ợn Q, gã con trai ngồi ngay xuống. Lập tức, cặp mắt như đóng đinh trên khuôn mặt Nghi

Thật kỳ lạ , thương ngày, hai cô nghịch phá , dí dỏm có tiếng, chẳng hiểu sao bây giờ như cua bị bẻ hết càng. Chả ngo ngoe nhúc nhích gì được nữa

- Tôi mời thật tình, hai cô cứ dùng đi

Vừa nói tên đó vừa đẩy hai lon nước. Một về phía Quỳnh còn một ra trước mắt N. Nghi không biết nhìn đi đâu bây giờ, đe tránh ánh mắt kỳ lạ của hần. Nó cu lừng lững, lơ lơ, như ẩn chứa điều gì độ Điều gì nhỉ Suy ~ của hần chẳng? Cô chẳng biết, chỉ Thấy bực bực với ánh mắt đo

- Tôi muốn ngồi cùng bàn để Có dịp xin lời hai cô vì tai nạn hôm trước. Nếu không phải tại tôi, chắc các cô đâu có bị thương tích tùm lum và lại bị Một phen hoảng sợ.

Quỳnh ngập ngừng

- Không sao đâu, chuyện không ai muốn mà

Nghi trở mặt nhìn bạn. Nhỏ Hôm nay hiền quá ta, sự Kiện la.

Tên đầu đình gật đầu như biết trước thế nào các cô cũng xuề xòa nói câu độ Hần cũng nhìn Nghi chăm chú

- Còn vết phỏng của cô thế nào rồi

Định nói cho qua là không sao, nhưng nhớ đến vẻ mặt tự tin như biết trước câu trả lời khếch sáo, lịch sự của Quỳnh khi nãy, Nghi bỗng buột miệng cộc lốc, chua ngoa

- Không có gì. Đã lành, vết thẹo to như miệng chú hề vậy

Tới phiên Quỳnh tròn mắt ngạc nhiên, nhưng là làm sao, mắt tên con trai vẫn tỉnh bơ, vẫn như biết trước câu trả lời cộc cằn của N. Hấn điềm tỉnh nói

- À, phỏng bô, đương nhiên vết thẹo phải khó coi. Nhất là hôm đó cô hoảng hồn nên không biết đau, không kịp rút chân ra sớm, theo tôi nghĩ cái vết thẹo đó có lẽ khó phải. Sẽ khổ sở cho cô mời khi muốn mặc đầm. Thật xin lỗi

Giọng điệu phân tích như dạy đời làm Nghi tím mặt

- Anh có ý gì khi nói vậy? Thích chí lắm khi đã gây họa cho người khác? Còn cợt đùa trước thiệt hại của người ta?

Cô nói giọng gay gắt, giận dữ, làm Mỹ Quỳnh cũng hoảng hốt. Anh mắt hấn dụi xuống đời chút

Hấn nhún vai

- Cô không nghe sao Toi vừa nói câu xin lỗi

- Xin lỗi Xin lỗi kiểu cà khênh đó ả Tôi cóc thèm nghe – Nghi điềm tiết

– Đã bị anh đụng là xui xẻo lắm rồi, không thèm nghe mấy câu xin lỗi kẻ cả của anh. Làm ơn tránh xa cho tui tôi nhờ

Hấn nheo mắt, ngã người ra phía sau dựa lưng hấn vào lưng ghe, chậm rãi nói

- Khi nãy các cô đã đồng ý cho tôi ngồi rồi

- Khi nãy khác bây giờ khác – Nghi gằn giọng – chúng tôi đổi ý rồi làm ơn vác cái mắt đáng ghét của anh đi cho khác chơi

- Hờ Nghi – Quỳnh kêu lên

Nghi không nhìn bạn, cô đang quắc mắt về phía đối diện, còn hấn vẫn trăm trăm ánh mắt quan sát từng biến đổi trên gương mặt Nghi

- Sao? Anh muốn tôi lập lại tiếng đuổi lần thứ hai ?

Tên con trai đầu đình vẫn thản nhiên tựa lưng vào ghế

- E là tôi không làm cô hài lòng được

- Anh nói gì? – Nghi chưa hiểu hỏi lại

Hấn thông thả nói

- Tôi không phải là người làm theo ý muốn của người khác. Tôi thích ngồi ở đây, cả hai cô đã đồng ý rồi, thì tôi vẫn ngồi đây cho đến khi nào tôi muốn chứ không phải cô muốn.

Câu trả lời rõ ràng, chính xác nhưng đầy vẻ Ngạo mạn, phách lối làm Nghi tức uất đến run cả người, cô đứng phất dậy

- Nghi

Tiếng Quỳnh gọi làm cô nhận thức được nhưng cặp mắt tò mò, hiêu kỳ của những người trong quán đang đổ dồn vào cô Nghi hít một hơi dài để nén bớt cơn giận, cô cười nhạt

- Thích ngồi đây chứ gì? Được, xin mời, tôi nhường hẳn đó, mình đi Quỳnh

Quỳnh đang còn ngờ ngác trước cơn giận mau phát của N, cô bị mắc kẹt trong vách, ngồi ngoài lại là tên con trai đó, cô ngắc ngứ

- Nghi, hơ ... tao ...

Nghi thấy vẻ chần chừ của bạn cô cau mày

- Mày muốn ở lại à Vậy thì tao về trước đây. Xin lỗi tao không đi chơi tiếp với mày được, hôm khác vậy nhé/

Chụp lấy cái ba lô con cóc nhỏ Xíu, cô còn cười khẩy, bướng lại thêm mấy câu trước khi đi

- Ngồi thêm một chút nhìn mắt của anh, chắc miếng gà tôi ăn khi nãy, phải ới trở ra

Nói xong là cô vụt băng người ra cửa, Quỳnh luống cuống kêu lên

- N, DN, đợi tao với

Cô lúng túng nhìn sang, gã con trai lặng lẽ nhìn đáng Nghi khuất ngoài cửa kính. Như cảm nhận ý muốn của Q, hẳn dờn người đứng ra ngoài bàn, né lối cho cô

Quỳnh đã lách ra ngoài, nhưng tần ngần ở lối đi, nửa cảm thấy áy náy với gã thanh niên, nửa như cảm thấy có lỗi với N, nếu cô không chạy theo với bạn. Cười cũng, cô đánh bạo quay lại đối diện tên con trai vẫn đứng ở cạnh bàn như chờ đợi. Cô hỏi nhanh

- Anh... tên là gì

Hắn nhướn mắt

- Vũ, Thiên Vũ

Quỳnh ngại ngần

- Anh Vũ, xin đừng trách, chi tại....

- Không tôi không trách, cô đừng ngại – V ngắt lời

- Vậy.... chào anh...

Nói xong Quỳnh như đỡ bưng cả gương mặt, cô bước nhanh ra phía cửa. Nhưng chỉ được vài bước, cô đã quay lại với nụ cười

- Tôi tên Mỹ Quỳnh... hẹn gặp lại

Gật đầu chào, hơi ngạc nhiên một chút, gã con trai ngồi lại cho mình, cái bàn khi nãy phải tranh chấp và cãi lầy, bây giờ chỉ Còn mỗi một mình. Một mình và những đóa hoa nhỏ đủ loại, đủ hương sắc mà khi nãy hai cô gái đã bỏ Quên lại

Hai cô nhỏ với hai cách xử Sự khác nhau, thật lạ lùng gai góc nhưng cũng khá ... dễ thương. Như gì nhỉ Gã thanh niên đưa?o mắt lướt

quanh. A, chỉ Có thể Vì như những cánh hoa đủ loại, đủ màu đang khoe sắc ở góc bàn. Mỗi cánh có một màu sắc, một dáng vẻ, một mùi hương khác nhau, đang cũng nở hé, xinh tươi.

Tình Đến Sáng Nay

Chương 5

Hôm nay chủ nhật, nhưng Nghi phải ở nhà. Ân sáng sớm sau cuộc chạy bộ mọi sáng ở sân banh về, cu cậu đã lẹ tay chân tắm táp và diện keng, vọt ra khỏi nhà mất tiêu.

Anh Huy thì hôm tiệc tùng với bạn bè cũ tại nhà đến nay, anh đi suốt. Trục ở cơ quan về, là lại đóng bộ để đi tiếp. Cho nên, hôm nay má Hai về quê, Nghi túc trực ở nhà với nhiệm vụ cao cả là giữ nhà.

Chân của Nghi vốn là chân đi. Tánh là tánh liếng khỉ, nên công việc quần quanh bốn bức tường quen thuộc, thật là quá nhàm chán, và là một cực hình với Nghi Nhưng mà, biết sao được . Ngày thi sắp đến, những quyển sách và vở ôn thi, Nghi bê hằn xuống phòng khách. Nằm dài trên salon, cô vừa học vừa nhấm nháp đĩa khô bò để gần đó.

Quyển sách cô đang cầm là môn tiếng Anh. Đây là món khó nuốt, đối với Nghi Không hiểu sao cô rất dễ tiếp thu cả bài hát tiếng Anh, cô thuộc lòng vài câu để ngâm nga hát theo, dễ nhớ tên ca sĩ, tên các tài tử Hollywood... nhưng ngược lại cô lại học không vô mấy bài luận văn chương khách sáo, khô khan.

Lắm nhảm mãi cùng vẩn câu vô đầu, câu bay theo gió, Nghi trở dậy bật máy hát. Thư giãn vài phút đã.

Nhịp chân theo nhịp điệu, Nghi cao hứng “rống” theo câu hát của Bryan Adams

“Please, forgive me

I can t stop loving you

Don t deny me ...”

Tiếng chuông cửa làm Nghi giật mình. Mất hứng, cô lau bàu trong miệng rồi ra mở cổng, khuôn mặt người khách làm Nghi sửng sốt, cô kêu lên đầy ngạc nhiên:

- Hơ, anh Phong.

Phong mỉm cười:

- Anh đây, chủ nhật ở nhà, đang làm gì mà mặt mũi bùng thụng khó coi vậy Nghi ?

- Nghi ... ở ... giữ nhà

Về ngơ ngác và câu trả lời của Nghi làm Phong phì cười:

- Nhìn thôi cũng đủ biết em bị giữ nhà hôm nay rồi.

Ánh mắt của anh làm Nghi vụt nhìn lại mình. Trời hỡi, cái quần cộc đá banh của con trai và cái áo thun trắng cổ tròn, trông cô đâu có vẻ gì của một nàng thực nữ.

- Làm gì lọng cà lọng cọng vậy bé Nghi, không cho anh vào nhà à ?

Nghi lính quính:

- Dạ đâu có.

Cô mở rộng thêm cánh cổng, và thụt lùi lại nhường chỗ cho anh.

- Được rồi em vào trước đi, anh đóng cổng cho – Phong nói.

Nghi biến vào nhà, đứng lờ ngó ở phòng khách, không biết chạy ù lên phòng thay đồ đằng hoàng, dễ thương hơn, hay nên ở lại tiếp anh cho đúng phép.

Còn đang phân vân thì tiếng Phong đã vang lên sau lưng:

- Cha, sắp thi phải không? Học mệt lắm Nghi hả ?

- Da.

Phong tự nhiên ngồi xuống, tay cầm một quyển sách lật lật:

- Nghi thi ngành gì ? Trường nào vậy?

- Dạ ngoại thương.

- Giống bác Lân à? Em thích ngành kinh doanh?

- Da.

Phong bật cười, lắc đầu:

- Làm gì xa lạ vậy Nghi? Ngồi xuống đi chứ. Cứ đứng đó dạ dạ hoài.

Trông em đâu giống cô nhỏ Nghi hay nghịch phá thường ngày đâu.

Nghi tần ngần ngồi xuống đối diện anh, Phong vừa xếp lại cuốn sách đang xem và ngẩng lên, cô bỗng buột miệng một câu thật vô duyên:

- Anh tìm anh Huy à? Sáng nay anh không có ở nhà.

Phong nheo mắt:

- Anh đâu có tìm Huy, Nghi không hoan nghênh anh đến chơi sao ?

Nghi chẳng biết trả lời thế nào thì Phong hỏi:

- Hôm nay chủ nhật trời đẹp thế này mà Nghi phải giam mình trong nhà ôn bài, chắc buồn lắm hả ?

Nghi máy móc gật đầu, rồi... lại ngồi lặng thinh. Cô muốn nói câu gì đó hay ho, vui vẻ để tiếp nối những câu hỏi của Phong. Cô muốn anh phải nhận ra bỏ một buổi sáng chủ nhật đến phiếm chuyện với cô thú vị biết chừng nào. Nhưng không hiểu tại sao cô cứ im ru, đầu óc vương vít những nỗi hân hoan, bay bổng mơ hồ làm cô không thoát nên lời.

Nghi cố động não và tự nhủ xem mình phải làm gì. Cô lóng ngóng

đứng lên:

- Em làm nước cho anh uống nhe ?

- Thôi nào, Nghi , anh không khát – Phong níu tay cô lại – để anh ngồi chơi một lát được rồi – anh cười khuyến khích khi thấy cô có vẻ mặt tự nhiên – có lẽ đã mấy năm trời, anh không gặp lại Nghi Em đã lớn hẳn, xinh đẹp hẳn ra, khác xa con bé Nghi lí lắc ngày xưa. Hãy nói anh nghe thử xem dạo này em ra sao? Làm thế nào một con bé con, em đã lớn thế này.

- Nói... về em à? – Nghi ngạc nhiên.

Anh gạt nhẹ đầu.

Nghi ngần ngừ :

- Em có gì để kể đâu, thì vẫn quanh quẩn trong nhà, học bài... đi chơi... gây lộn với anh Huy và cu Ân rồi tự nhiên lớn thôi.

Phong nhướn mày cười:

- Tự nhiên lớn? Em nói chuyện dí dỏm thật.

Nghi buồn cười thầm trong lòng. Những câu nói ắp a, ắp úng như gà mắc dây thun của cô vừa rồi vô duyên không thể tả mà Phong bảo là “dí dỏm” vậy nếu cô miệng mồm như ngày thường, chả hiểu anh còn hào phóng khen tặng đến đâu. Bỗng dưng Nghi thấy mình bình tĩnh lại, tim đã đỡ đập rộn lên như khi nãy.

- Học năm cuối bậc trung học, chắc Nghi nhiều bạn lắm?

- Dạ nhiều lắm, nhưng thân thì ít thôi.

Phong như hỏi cho có lệ:

- Bạn trai ?

Nghi lắc đầu:

- Không có

Phong cười vẻ không tin:

- Không có hay chưa có? Anh không tin lắm đâu. Nghi xinh thế này....

Nghi cãi ngay:

- Thì anh mới nói năm cuối học trung học đó thôi. Học ráng hết sức còn sợ rớt nữa là bày đặt bồ bịch. Vả lại, má với anh Hai mà biết em không lo học mà lo cặp kè bạn trai là ký u đầu luôn.

- Dữ vậy à? vậy chứ theo Nghi thấy khi nào thì mình có thể có bạn trai mà không bị la?

Nghi cười ngây thơ:

- Em không biết.

- Em mười chín chứ hả ?

- Dạ.

- Vậy chắc trước khi vào Đại học em không dám có bạn trai vì sợ thi

rớt, phải không? Vậy nếu đã đậu rồi, đã trưởng thành một chặng nữa rồi thì sao?

Nghi bối rối:

- Em không biết

Rồi cô thắc mắc:

- Nhưng sao anh hỏi em chuyện này ?

Đến phiên Phong bị truy Anh hơi lúng túng, nhưng cũng nhanh chóng lấy lại vẻ tự nhiên:

- Có gì đâu. Anh chỉ hơi tò mò khi thấy Nghi lớn và xinh đẹp thế này mà vẫn chưa có bạn trai.

Câu trả lời dường như làm Nghi chưa hài lòng cô gạn hỏi:

- Em chỉ mới bước qua tuổi mười tám. Em biết là đã lớn, nhưng đâu cứ gì phải cặp kè bạn trai mới chứng tỏ mình trưởng thành.

Phong thở ra:

- À, có lẽ anh đã suy nghĩ một cách hơi áp đặt. Đừng giận anh. Chỉ là những câu chuyện phiếm thôi mà. Nếu em không thích nói về vấn đề này, thì anh sẽ không đề cập đến nữa.

Nghi so vai:

- Không sao, em đâu có giận, chỉ làm lạ....

Phong phân trần, mắt nhìn Nghi:

- Tại vì xung quanh anh thấy các cô cậu từ mười sáu, mười bảy đã thân mật với nhau lắm, chuyện lứa đôi không cổ hủ, dè dặt như lớp của anh xưa kia. Nhưng nếu em đã có kế hoạch dồn tâm trí vào việc thi cử và vào cổng trường đại học, thì cũng là tỉnh táo và thông minh đấy chứ.

- Vậy à.

Nghi ngẫm nghĩ rồi cô cười nói:

- Nói vậy chứ cũng chưa chắc. Để ra cho mình một hướng đi là một chuyện, nhưng diễn tiến xoay chiều của cuộc đời lại là một chuyện khác.

Cô nhún vai nói vui:

- Sao anh không nghĩ em bốc phét và khuôn mẫu thế chỉ vì chưa có ai thèm để mắt đến em ?

Phong lại lắc đầu:

- Anh không tin đâu.

Nghi tiếp lời, cười nói:

- hay thực ra em chưa gặp đúng người. Chứ nếu có, không chừng ngày chủ nhật của em sẽ tuyệt vời hơn, thay vì nằm dài ở nhà gặm nhấm mớ sách vở khô khan chán chết này.

Phong nhìn cô đắm đắm:

- Có chắc vậy không ?

Nghi ngạc nhiên không hiểu:

- Dạ chắc gì cơ?

Phong hơi chồm người lại gần, mắt sáng rực:

- Có chắc là đã gặp đúng người, em sẽ không còn bó mình với những nguyên tắc cứng nhắc, khuôn mẫu đó, có phải không ?

- Hơ ...

Nghi ngờ ngác với lời của anh. Nhìn vào mắt anh, trái tim cô bỗng vội vã nhịp đập. Cô như vừa chợt hiểu, và cũng vừa lo sợ, không biết có thật như vậy?

Cô đáp ứng:

- Anh có ý gì khi hỏi vậy ?

Phong nhướng mắt tự tin:

- Bởi vì anh hiểu bé Nghi đang nghĩ gì về anh, và anh cũng vừa nhận ra được tình cảm của mình.

Nghi sửng người, anh vừa nói gì vậy? Đó là những lời cô ao ước nghe từ anh. Câu nói của anh có được rõ ràng không? Sao nó cứ như băng quơ không thật.

- Nghi, Nghi – Phong đang gọi cô Giọng anh dịu dàng – Em có hiểu điều anh vừa nói không ?

Điều gì nhỉ ? Nghi trơ mắt ngó anh, rồi như một đứa xuân ngốc, cô buột miệng:

- Giống như lời tỏ tình vậy.

Nói rồi cô mới ý thức được câu nói kỳ khôi của mình. Trời ơi, học nhiều, đọc nhiều sao cô không chịu nghiên cứu, khi được tỏ tình văn hoa bóng bẩy như anh, thông thường người con gái sẽ xử sự thế nào? E thẹn làm như không hiểu hay ngỏn ngoằn lúc lắc đầu “không dám đâu” hay nham nhở gật đầu ừ ừ?

Phong cũng hơi bất ngờ với câu hỏi của cô, anh cười:

- Em cũng nghĩ vậy à? – Anh nheo mắt – mà nếu đúng như vậy thì sao?

Thì sao? Nghi có biết đâu, sao anh cứ nói lửng lơ thế nhỉ ? Bộ những lời tỏ tình thông thường phải mơ mơ hồ hồ như thế này sao ?

- Thế nào hả Nghi ? Cho anh biết em đang nghĩ gì đi.

Phong nhẹ nhàng vươn tay nắm lấy tay cô Nghi giật mình như muốn giật tay về. Nhưng không hiểu sao tay cô vẫn nằm gọn trong bàn tay anh. Cô nhìn xuống tay anh và rồi lại ngẩng lên bối rối:

- Anh phong... Nghi...

Tiếng kèn kẹt của cánh cổng mở cửa vừa vang lên, Q Ân đã phóng lên bậc tam cấp vào phòng khách, miệng huýt sáo vang vang

Chợt cu cậu ngừng chân, ở phòng khách lại đang có khách. Chị ba của cậu mặt đỏ như ráng chiều, ngồi khấp nép nhìn xuống đôi bàn tay, dáng điệu mờ ám giống y những lần cậu bắt gặp Nghi ăn vụng trong bếp. Còn người khách, đầu xa lạ gì, anh Phong chứ ai. Bây giờ, anh dựa vào salon, đang nhìn cu cậu cười:

- Đi chơi về hả Ân ?

- Dạ – Ân đáp, mắt vẫn quan sát hai người.

- Ân lớn lên cao dữ. Chắc thích chơi thể thao lắm? – Phong hỏi tiếp Ân cười, quyết định nhanh, cu cậu quẳng chiếc túi xách lên salon và ngồi phịch xuống cạnh Nghi và trả lời Phong:

- Em chơi đủ thứ, chạy bộ, bóng rổ, bơi lội, mai mốt em còn học chơi xà đơn, xà kép luôn.

Phong cười như thán phục:

- Cha, chơi nhiều môn kết hợp như vậy rất tốt. Anh cũng ước sao mình sung sức và trẻ trung được như em. Thể thao rất tốt cho sức khỏe.

- Vậy sao anh không chơi ?

- Anh cũng có chơi, nhưng chỉ chơi được cầu lông. Anh không có thì giờ.

- À – Ân cười gật gù – Môn thể thao quý tộc.

Phong nhún vai không phản bác:

- Anh rất bận nên chơi cũng không đều. À, em có thích cầu lông không? Nếu muốn chơi thêm một môn nữa thì theo anh.

Ân mỉm cười lắc đầu:

- Thôi môn đó không hợp với em.

- Vậy à.

Phong không nói gì thêm, Ân quay sang chị :

- Anh hai chưa về sao, bà Nghi ?

Lời ăn nói xấc xược trước mặt anh Phong của nhóc Ân làm Nghi hơi xấu hổ với anh. Cô liếc nhanh Phong, thấy anh vẫn ngồi thản nhiên, như không nghe thấy ngôn từ xấc mé gọi cô của thằng em quậy, cô mới yên tâm một chút. Nghi lắc đầu trả lời em:

- Anh Huy chưa về – rồi cô hỏi lại nó – Còn mà ... em, sao về sớm thế, mọi bữa chủ nhật đi đến tối mịt mới về.

Ân gãi đầu:

- Ồ, tại... hôm nay chán đi rồi

Nhìn Phong vẫn ngồi yên lặng trước câu đối thoại xù xì, tẻ nhạt của hai chị em. Ân bỗng thay đổi thái độ, ra vẻ người lớn, cu cậu háng giọng cười với anh:

- Em vừa nhớ ra, anh Huy có hẹn đi picnic, có lẽ buổi chiều mới về

lặn.

Câu nói của Ân làm Nghi chú ý có lẽ nhóc Ân nghi Phong đến tìm Huy, vì chờ Huy về nên Nghi tiếp chuyện thay thế.

Cô còn đang tròn mắt ngó cậu em, Phong đã nở nụ cười hiểu ý :

- Vậy à, vậy mà anh cứ tưởng Huy tạt đi đâu đó thôi. Nếu hấn đến chiều mới về được thì... thôi, anh về vậy.

Ân vẫn giữ nét cười “gia chủ” trên mặt:

- Dạ, nhưng mà anh tìm ảnh có gì gấp không? Có cần nhắn ảnh không, chút chiều ảnh về tụi em sẽ báo lại.

Phong lắc đầu ngay:

- À thôi. Anh chỉ ghé qua chuyện trò với Huy chút thôi. Bữa khác anh đến vậy.

Anh đứng lên, kín đáo nhìn Nghi, cũng vừa lúc cô ngáp ngừng nhìn anh. Ánh mắt ngằm nhắc cô câu hỏi bỏ lửng khi nãy của anh, miệng anh nhoẻn cười:

- Anh về nhé Nghi.

Nghi dạ nhỏ, nhìn theo dáng anh đi, ngoài sân, nắng vàng rực làm chiếc áo trắng của anh càng loé sáng.

Ân tiễn Phong ra, đóng cổng lại, hấn nhẹ nhàng quay vào đến sát Nghi, cô mới như sực tỉnh. Đôi mắt nó sắc bén đang ngó lom lom trên mặt cô, Nghi ngạc nhiên:

- Gì vậy thằng quỷ ?

- Ngó bà – Ân buông gọn câu trả lời:

- Sao lại ngó tao ?

Ân nhún vai:

- Tại hôm nay bà quái lạ chứ sao.

Nghi máy móc đưa tay quẹt lên má :

- Cái gì quái lạ ? Mà đừng có bịa chuyện.

Ân bửu môi:

- Ai thêm bịa chuyện – rồi nó nói trống không như tự nói mình nghe – Đàn bà con gái xạo sự thấy mà chán. Hồi nãy bày đặt em em, chị chị, còn bây giờ lại trở giọng mà tao rồi.

Nghi xấu hổ đến đỏ mặt:

- Tao gọi thế vì... không muốn anh Phong ... à, người ngoài đánh giá nhà mình ăn nói không có trật tự. Nhưng nếu mà thích... thì mình gọi lại chị em cũng được chứ sao, má cũng bảo vậy mà.

- Xì , bữa nay bà đạo đức giả nhắc lời má.

Ân nheo nheo mắt nhìn cô:

- Có thật là bà muốn nghe theo lời má ?

Nghi mím môi rửa thắm thẳng em quái ác, hiểu tận gan ruột của cô

mà chưa chịu tha cho.

- Bây giờ hỏi thiệt bà nè – Ân cười nham nhở với chị – Kêu mày tao, với chị chị em em bà thích cái nào?

Nghi ngần ngừ, rồi thở dài:

- Nói thật ra – cô cười, nụ cười y chang thằng em, cô nói nhanh – kêu mày tao dĩ nhiên khoái hơn.

Ân sáng mắt:

- Thoải mái hơn phải không ?

Nghi toét miệng cười, cô vỗ vai em:

- Dĩ nhiên, sướng miệng hơn rồi, thằng quậy đầu đinh.

Hai chị em ngó nhau cười sặc. Bây giờ mà Phong có quay lại, chắc phải tá hỏa, Nghi và Ân sao mà xấc xược, nụ cười trên mặt sao mà láu cá trẻ nít. Đâu có nhận ra nỗi Nghi với dáng vẻ e thẹn khi nãy.

- Đói bụng quá – Ân la lên.

Nghi rạng rỡ :

- Tao đâu có nấu cơm. Ra ngoài ăn nha, hamberger hay bún bò huế ?

Ân ứng tiếng ngay, như không cần suy nghĩ :

- Bún bò huế, bà bao nha.

Nghi rộng lượng:

- Ờ, tao biết ngay, hôm nay hết tiền nên mới về nhà sớm phải không ?

Ân cười, không trả lời, tuy hay cãi nhau như chó với mèo, nhưng phải nói nó và Nghi vẫn nhanh chóng hiểu ý nhau.

Buổi trưa nắng gắt, Ân nỏ máy xe đợi chị trước cổng. Cái đầu đinh model không đội nón như phơi da đầu dưới ánh nắng mặt trời, đến đổ mồ hôi trong khi Nghi vẫn đang lui cui khoá cổng.

Ân cần nhằn:

- Lẹ lên, nắng quá nè, bà Tú.

Nghi cũng vừa khoá xong cổng, cô ngồi lên yên, nhăn nhó em:

- Đã bảo đừng gọi tao là bà Tú rồi mà.

Ân vô ga, câu cần nhằn của Nghi rớt đâu đó ra đường, câu này nghe thường quá, thằng nhỏ đâu thèm để ý.

Tình Đến Sáng Nay

Chương 6

Quỳnh tắt xe lên lề , và tắt máy trước một cái quán nhỏ , cửa kính .
Một quán café , Nghi nhìn vào ngạc nhiên.

- Sao mà lại... . ngừng ở đây? Quán café mà.

Quỳnh gạt đầu.

- Cũng có kem nữa. Xuống xe đi chứ nhỏ.

Nghi rời yên , trong lúc chờ bạn lấy thẻ xe , cô thử nhìn vào trong ,
cửa bằng kính màu nên nheo mắt chán chê cô chỉ Thấy mờ mờ sau
khung cửa là mấy hàng bàn ghế , dường như chỉ lác đác vài người
ngồi.

Quỳnh đã gọi xe xong , cô nắm tay bạn.

- Vô chứ , Nghi.

Nghi ngần ngừ.

- Chỗ Đây....

Đừng lo , chỗ lạ nhưng cũng được lắm . Kem cũng ngon không
kém gì mấy tiệm mình hay ăn đâu.

Quỳnh kéo tay Nghi , cô đành làm tình vô luân . Thật lòng , không
phải Nghi nhất nhúa những chỗ lạ , lại là quán café chứ không phải
quán kem làm cô hơi ngần ngại.

Vào bên trong , máy lạnh mát rượi như đẩy cái nóng bức ra khỏi
người Nghi , cô bước theo bạn , thầm thắc mắc với sự tự Nhiên đến
quen thuộc của chỗ Ở nơi này.

Quỳnh chọn một chỗ Ngồi lý tưởng trong góc nhưng có thể Th[^] ay
mọi phía trong quán . Khi đã yên trên ghế , Nghi nhìn quanh . Quán
nhỏ , nhưng trang trí thật đẹp và dịu mắt với màu nâu và hồng dâu.
Ánh sáng trong quán là những luồng ánh sáng trực tiếp , soi những
bức họa. khổ nhỏ . Bàn ghế được sắp xếp theo hàng , nhưng cũng khá
mỹ thuật bởi những chân đế để hoa cao hơn bàn một tí . Ở hai góc
quán có treo hai cái ti vi đang mở cùng nhữ+ng cảnh vui nhộn của
phim hài Charlot.

- Sào may? Chỗ Đây đẹp không ?

Mắt v[^] a nghiêng ngó đây đó , Nghi trả Lời bạn.

Đẹp , nhưng mà cách trang trí hơi... kỳ cục.

Nghi ngẫm nghĩ một chút.

- Tao không biết . Hình như nó hơi...phô diễn màu mè.

Đón lấy thực đơn từ . tay người phục vụ , Quỳnh ngạc nhiên hỏi
Nghi.

- Màu mè ? Ở đây hầu như chỉ Có hai màu cũng nh[^] a và hợp nhau ,
sào mà lại nói màu mè.

Nghi quay lại cười.

- Ý tao là phô trương một cách màu mè , nhưng cũng có thể Là ý

kiến và cảm giác của riêng tao.

Cũng cầm lấy cuốn thực đơn mở xem . Nghi trở mắt nhìn cả hàng list dài có đến ba mươi món ăn nhẹ . Lật tiếp , cô còn thấy list rượu mạnh , cocktail , thức uống nhẹ , kem đủ loại....

- Cái này gần như nhà hàng nhỏ Rồi còn gì – cô nói.

Quỳnh cười.

- Ủi tha hồ chọn.

Nghi lại nhìn quanh.

- Chỗ này chút xíu , khách cũng đâu có/ nhiều , bán nhiều món thế này làm sao được.

Quỳnh.

- Ấy , thứ bảy , chủ Nhật đông người lắm nghen nhỏ , tại mình đi buổi trưa thôi , chứ tối cũng nhiều khách lắm.

- Mà đến đây rồi à ? – Nghi nhướn mày – Đến thường lắm hay sao mà biết rõ giờ giấc đông vắng của quán người ta vậy nhỏ.

- A , tại tao có quen với chủ quán.

Mắt Nghi sáng lên tinh quái.

- A , vậy à , vậy... mình có được+c bớt giá hay...ưu đãi gì đó không.

Quỳnh ngênh mặt.

- Tao đâu có quan tâm đến điều đó , hôm nay mày đãi mà.

Nghi xiu mặt.

- Nhưng hồi nãy tao ngó rồi , trừ kem cũng bằng giá mấy chỗ khác , café lẫn thức ăn ở đây giá mác thấy mờ , mà dẫn tao vào đây , tính cho người ta vất sạch túi tao hả.

Quỳnh cố nín cười , làm thinh , Nghi than vãn.

- Tiền tao đếm thật ra cũng đủ Mỗi đĩa hai ly kem , nhưng mà mày xấu quá đi , có người quen mà không tranh thủ Để được bớt giá.

Quỳnh phì cười.

- Con hà tiện kia. Làm sao mặt dạn , mà dày bảo người ta bớt giá được+c.

Nghi hăng hái chỉ Bảo... “kinh nghiệm”.

- Thì... cười toe... . Kêu chủ quán ra ngồi chung tán dóc , chút nữa tính tiền chẳng lẽ “ vì chủ quán quen biết” nở ngồi trơ ra đó để tại mình phải trả đúng , trả đủ hay sao , phải không.

Quỳnh xua tay như chịu thua kẻ sách ấy.

- Tao không biết mày thử xem.

Nghi chùi mũi.

- Nhỏ nhất hít , mà mới có tư cách này thôi. Tao chỉ Ké một chút , nhưng hứa với mày , mày từng có tao hứng đang hoàng.

Cô nháy mắt.

- Hai đứa mình đã quá đã lại nịnh hót một hồi không chừng “chú quán quen biết” của mày khỏi tính tiền luôn.
 Quỳnh giãy nảy.
 - Trời ơi , vậy mà cũng nói ra được , đồ nham nhở . Thôi , tao không làm đâu , quê chết . Sao mày không làm đi.
 Nghi thất vọng.
 - Mày quen mà không “dựa hơi” quen đó , tao người ngoài làm sao mở Miê .ng . Thôi đành chịu tổn tiền vậy thôi. Mày gọi món đi.
 Quỳnh ngẩn ngừ rồi nói.
 - Thật ra , mày cũng quen nửa , mình có thể Ngồi chung nói chuyện , nhưng mày đừng cà khịa , kỳ lắm.
 Nghi tròn mắt.
 - Gì mà kỳ ? Có thật tao cũng quen người đó không.
 Quỳnh gật đầu , Nghi ngạc nhiên.
 - Thật à ? – Cô lắm bả – Sao tao quen một người có cạ nghề dễ thương như vậy mà tao không biết ta ?
 Quay qua bàn , cô truy.
 - Ai vậy Quỳnh ? Bạn chú Tâm , bà con với mày? Hay anh , chị Đú ?a nào trong lớp.
 Quỳnh bật mí một chút.
 - Bạn học của chị Linh tao , bạn cũ . Nhưng tại mình cũng có quen.
 – cô ngáp ngừng.
 – có ... gặp mặt vài lần.
 Nghi tròn mắt.
 - Tại mình ? Cả tao lẫn mày.
 - Ừa.
 Nghi phân vân.
 - Vậy... đàn ông hay đàn bà ? Già hay trẻ.
 Quỳnh cười.
 Đàn ông , không già cũng không hẳn trẻ . Anh ta học chung lớp với chị Linh , nhưng dường như thua chị Ấy một tuổi.
 Nghi tính toán nhanh.
 - Vậy là hơn tại mình đến cả chục tuổi.
 Quỳnh tròn mắt.
 - Gì dữ vậy , đồ mắt lé . Chị Linh tao làm gì trông già dữ vậy , tại chị cận nặng nên mang kính dày , chứ chị Hơn tao với mày có tám tuổi thôi.
 Nghi le lưỡi.
 - A , vậy sao? Thấy chị cứ đóng mấy cái áo dài màu khói nhang , màu xanh rêu , tóc lại búi như mấy bà cụ , tao cứ tưởng....

Quỳnh liếc dài.

- Tưởng , tươ+ng cái gì.

Nghi cười trừ.

- Thì thôi , tao đoán sai thôi mà – Cô gật gù – Vậy là vì chị Hờn tụi mình bảy tuổi.

Cô lại nhìn Quỳnh.

- Ai vậy.

Quỳnh cười về Bí hiểm.

- Không nghĩ ra phải không ? Nhắc ra nói chuyện chơi nhé – Rồi cô quay lại ra hiệu cho người phục vụ Ở cách mấy bàn – Anh cho một phần kem socola – cô gọi , quay lại Nghi , cô hỏi – mày ăn gì.

- Kem vini nhưng rưới socola – Nghi liếm môi.

Quỳnh lườm bạn.

- Ăn khôn thế.

Cô gật đầu với người phục vụ.

- Như y nó nhé , Anh cho thêm một đĩa khoai tây chiên giòn , và – co nhỏ giọng – nhờ Anh nhắc Anh Vũ có Quỳnh và Nghi ngồi ở đây.

Đợi Anh chàng phục vụ đi , Nghi đã^u bỏ lờ díp trên bạn.

- À , thì ra là Anh Vũ . Cái tên thôi là nghe đường sá ngập nước , rác nổi lênh bênh liên . Ngon lành quá ha , chỉ cần nhắc là có Quỳnh ngồi ở đây , tức thì ... hô biến , Anh Vũ hiện ra liền.

Cô nháy mắt.

- Hy vọng mày đừng quên giúp đỡ cho cái túi tiền của tao. Nếu Anh Vũ chịu chơi , chém nhẹ nhẹ Thì có thể mình ăn tiếp chầu bánh canh cua nữa.

Quỳnh có vẻ ngượng ngùng.

- Cái gì vậy Nghi ? Đừng làm vậy kỳ lắm , người ta đánh giá mình chết.

Nghi ngênh mặt.

- Thì ông Vũ đo quen chị Linh kia mà . Chắc cũng sang sang nhu bằng Anh Huy tao thôi , mấy cái trò ma mãnh của tụi mình , thế nào họ cũng cười xòa thông cảm ngay.

Quỳnh nhăn nhó con đang định cãi bạn thì hai ly kem đã được mang đến . Người phục vụ để Trên bàn xong , nói với cô.

- Anh Vũ đang bận tay một chút , Anh sẽ ra ngay. Còn... xin hai co chờ một lát , món khoai chiên mới xong.

Quỳnh vừa nói c^u cám ơn xong , nhờ Nghi quái quỷ kéo tay cô , cô nhìn qua Có sẵn một nụ cười nham nhở trên mặt nhỏ.

Đó mày biết Anh Vũ chủ quán của mày đang bận cái gì ? Bận cái gì mà không thể ra liền được.

- Bận cái gì – Quỳnh mà(c bầy Nghi.
 - Bận chiên khoai – Nghi đáp nhanh.
 - Xạo , Anh chủ quán , đâu có chiên khoai.
 Nghi cười toe toét.
 - Hì , vậy chẳng lẽ bạn ... đi toilette.
 Quỳnh đỏ mặt.
 Đồ vô duyên . Con gái mà mở Miệng là....
 - Là nói bậy chứ gì ? – Nghi cười ngất nghẻo.
 Đùa chơi thôi. Thấy cái mặt nhỏ bí xị khi phải chờ đợi ông Vũ nào đó , chán cho mi ghe.
 Quỳnh cau mày , có vẻ giận.
 - Thì tao hơi... . quê một chút thôi. Nhưng mày cũng đừng nên giỡn nham nhở quá. Ở đây yên lặng như vậy , mày cười nắc nẻ làm ai cũng dòm kìa . Tụi mình còn con nít ranh , nói bậy người ta cười cho.
 Nghi ngớ ngàng nhìn bạn.
 - Sao vậy Quỳnh ? Làm gì cụ tao ghê vậy? Tao chỉ Giỡn chỏi chút mà , thỉnh thoảng tụi mình cũng hay nói nhây như vậy , có gì quá đáng đâu , sao lại ngầu với tao?.

Quỳnh gượng cười.

- Thôi không có gì , tại... tao mắc cỡ , xin lỗi mày vậy , thôi mình ăn kem đi , coi chừng chảy hết bây giờ.

Quỳnh hỏi Nghi , cô đành cầm muỗng lên , cầm cái muỗng nhỏ vào ly kem rưới socola thật hấp dẫn , Nghi hết thấy ngon . Cô đang vui mà sự Kỳ lạ của Quỳnh làm cô bỗng cụt hứng . Nghi đâm ra bức dọc . Biết vậy cô không thèm giỡn nhây , không thèm trêu Quỳnh , ai mà biết hôm nay nhỏ “đàng hoàng” như vậy , cụ Cô một tràng . Xúc một muỗng kem lạnh đưa lên miệng , nỗi buồn bức vô duyên có làm cô thấy miếng kem sao nhạt nhẽo quá.

- Giận tao à ? – Quỳnh đưa mắt dò hỏi.
 Nghi lắc đầu.
 - Không có.
 Quỳnh dịu giọng.
 Đừng giận tao. mày giỡn nhây quá , tao sợ người ta dòm ngó rồi đành giá tụi mình này nọ.
 “ai dám đanh giá gì tui” Nghi ngang ngược nghĩ thầm trong bụng , nhưng cô không nỡ nói ra. Trong khi Quỳnh vẫn phân trần một cách “nghiêm túc khác thường.”
 - Tụi mình la học trò , còn nhỏ , mà giỡn hớt trong quán café thì
 “ai biểu vào quán café người lớn này làm chi ?” Nghi lại phản bác trong đầu. “Cái quán thì đèn leo lét , ai biết mấy người lớn vô đây rù

ri những gì , làm học trò thì phá là đúng rồi , ai là người lớn mà chưa từng là học trò , chưa từng phá phách , chưa từng nói nhây qua ? Họ dòm mặc họ , chỗ tụi , tui ngồi , miệng tụi tui giỡn , mắc mớ gì họ đành giá này nọ”.

Nhẹ nhõm với những câu cãi lý ngằm trong bụng , Nghi lặng thinh xúc kem ăn từng miếng nhỏ . Cô không tranh cãi với Quỳnh , nhưng cũng chẳng ngăn , mặc kệ nhỏ cứ thuyết giáo.

- Xin chào đĩa khoai chiên đây.

- a , Anh Vũ.

Nghi ngẩng lên , trở mắt nhìn “Anh Vũ” của nhỏ Quỳnh . Xa lạ Gì đâu , tên con trai đã đựng xe cô bữa nọ cô gương mặt cau có , bệnh hoạn mấy tháng trước chứ ai , tuy bây giờ tóc hấn đã dài hơn , nhưng Nghi vẫn nhận ra được.

Quỳnh tươi ra mặt.

- Anh Vũ ngồi chỗi với tụi em.

Vũ mỉm cười , không khách sáo , kéo một cái ghế gần đó lại , ngồi chung với hai cô gái.

Quỳnh nhỏ nhẹ nói.

- Tụi em hôm nay trống hai tiết sau nên ghé qua ăn kem.

Vũ gật đầu.

- Anh biết , Anh thấy cả hai vào quán từ lúc đầu , nhưng vì bận tay nên giờ mới ra được.

Quỳnh hỏi , vẻ quan tâm.

- Anh bận dữ lắm à ? Em thấy quán đâu có đông người , chắc Anh có bận phải tiếp.

Vũ đưa tay vuốt tóc.

Đâu có , Anh bận là bận làm bếp , chứ đâu phải tiếp khách nào.

Chiên xong khoai cho Quỳnh và Nghi là Anh đem ra luôn.

Quỳnh ngó người , liếc trộm qua Nghi , mắt cô đang căng căng lên , như đác ý với câu tiên đoán giỡn mặt hồi nãy mà lại. trúng phóc .

Quỳnh hỏi Vũ.

- Ủa , em cứ tưởng Anh là chủ quán thì đâu cần làm gì . Mấy lần trước thấy Anh chỉ Ngồi ngoài chơi.

Vũ cười.

- Khách vắng mới ngồi chơi , khách đông Anh cũng chạy bàn , cũng pha rượu , cũng vào bếp như ai chớ bỏ . Nhất là hôm nay , ba người phụ Việ^c xin về quê Mướn mấy Anh chị em ruột rà cũng khổ , làm việc thì vui vẻ đoàn kết lắm , nhưng đựng trúng ngay cúnng giổ gì đó , thì kéo nhau về hết trơn . Sáng giờ Anh kiêm đủ vai hết.

Quỳnh le lưỡi thán phục.

- Anh hay quá , biết làm hết mọi việc.

Vu nương mảy , có vẻ hồi ngượng với giọng trầm trồ của Quỳnh , Anh đánh trống lảng.

- Còn Nghi , sao không nói gì , kem ở đây chắc ngon lắm nên Nghi cứ im lặng mà thường thức phải không ?

Nãy giờ ngồi nghe hai người bên tung bên hứng , nói chuyện say sưa đến quen cả cô , Nghi vừa ẩm ức , vừa chán ngán . Cô đã hiểu tại sao nhỏ bạn thân với mình lại bỗng dưng gây gổ . Cô đề quyết ngay thủ Phạm chính là Vũ . Hắn là mưa rào của ai ai đâu không thấy , chỉ Biết hắn là khắc tinh của cô . Hắn xuất hiện là đem đến điều xui rủi , bực mình cho cô.

Này nhé , lần đầu diện kiến , thật kinh khủng . Cả hai đứa bầm tím cả tay chân , cô còn bị Một vết thẹo to tướng ở bắp chân nữa. Lần thứ hai , cô giận lấy bỏ Về , sau khi gây với hắn một trận . Mỹ Quỳnh nhỏ bạn thân của cô , chẳng kịp đuổi theo , để co lang thang , tức tối giữa trưa nắng của một ngày chủ Nhật.

Hôm nay , lại gặp hắn , điềm gỡ ứng vào sự cãi cọ vừa rồi của hai đứa , và còn gì sắp xảy ra tiếp nữa đây ?

- Nghi , làm gì thù người ra vậy.

Tiếng Quỳnh gọi , làm cô ngẩng lên , Quỳnh nói vui vẻ.

- Nghi chắc nhận ra Anh Vũ chứ , tội mình... đã gặp mấy lần rồi đó . Anh Vũ là bạn học trường đại học ngân hàng với chị Linh , mãi sau này tao mới biết . Mà coi , ảnh tốt nghiệp ngân hàng mà lại nhảy ra mở quán ăn , có ngộ Không.

Nghi nhếch môi.

- Ủ , ngộ.

Quỳnh không để Ý , mắt cô nhìn vào Vũ nhiều hơn , nên không thấy vẻ thờ ơ , khó chịu của bạn.

- Mà biết không , hôm trước cũng tại tao vô ý vô tứ , Anh Vũ mới bị đụng xe , tay Anh vừa tháo băng , Anh chạy đi công chuyện , tao tài lạnh vớ cái tay mới lành của Ảnh mà nhắc cái chân chống quên gạt lên , làm Anh đau , lạc tay lái mới quẹt trúng tu .i mình . Tội mình không sao , còn Ảnh xui ghê , cái tay gãy mới lành , bị chấn động lần nữa , Anh lại phải bó bột hơn tháng trời. Tóc Anh hồi trước bị tai nạn phải cạo....

- Nghi mím môi bất mãn . “ảnh” đó xui hay chính cô mới là người xui . “ảnh” mới lành tay sao không ở nhà cho lành hẳn . “ảnh” yếu bóng vía thì đừng có chạy xe , mà nếu có chạy xe thì làm ơn gạt cái chống chân lên chứ , mà nếu... có lỡ quên gạt chống chân “ảnh” lại không nên “điếc đặc” như thế . Miệng Quỳnh là miệng nhà hùng biện mà hết

hai ba lần không chịu để vào tai , đến nỗi nó phải rượt theo làm người tốt vỗ vai nhắc nhở , và ... “rầm” hai người tốt lãnh theo. Chuyện đã cũ , nhưng cái theo như vẫn còn mới nguyên . Nghi đã không muốn nhớ thì chớ , lại còn được nghe nhắc đi , nhắc lại , và hôm nay , ở lần nhắc lại này , Quỳnh chính thức xác nhận là lỗi ở nó , lỗi “vô ý vô tư”.

Nghi gườm mắt nhìn qua Vũ , thấy hắn vẫn ngồi lặng thinh nhìn cô , giống như nãy giờ hắn vẫn đang quán sát cô vậy. Nhìn nét mặt cô , hắn có đoán được điều cô nghĩ không ? Nghi mong mỗi rằng có , để hắn hiểu rõ cô ghét hắn , oán hận đến độ nào.

Nghi quác mắt vào hắn thì hắn vẫn trơ mắt nhìn cô không rời. Cả hai như chơi trận chiến bằng mắt . Chỉ Có điều Nghi thì có vẻ hăm hè , “ngầu đời” còn Vũ thì thản nhiên , chỉ Có chút như tò mò , thích thú ở đôi mắt , và vẻ tự tin ở khoé miệng hơi cười.

Quỳnh cũng đã nín bật tự Lâu , cô hết nhìn người này , lại nhìn người kia.

Trận đấu bằng mắt có lẽ sẽ còn dài nữa , nếu Vũ không nản chí trước . Anh lên tiếng , tuy vẫn không rời khỏi đôi mắt Nghi , nhưng ánh mắt đã bớt phần nghinh chiến , giọng Anh hoà hoãn.

- Thôi Nghi tiếp tục với ly kem đi , kéo kem tan hết bây giờ.

Vũ nhắc đến ly kem , làm Nghi động ánh mắt thật ra cô đã chán nhìn vào mắt hắn . Có gì thích thú đâu. Không có gì đặc biệt , cũng lông mi , tròng trắng , tròng đỏ ... Có điều bây giờ tuy đã dịu đi , nhưng thỉnh thoảng , mắt hắn vẫn ánh lên tia nhìn sáng rực.

Nghi cũng muốn nhìn xuống ly kem hơn là tiếp tục đấu mắt với hắn .

Nhưng miệng hắn thì đình chiến , mắt hắn có chịu rời đi đâu. Nghi đâu phải là đứa dễ dàng bị thua , cô ráng trợn mắt lên , nghinh nử.

Vũ cười thầm . Cô bé dữ thật , nhưng đó chỉ Là có vẻ Thế thôi. Vũ lại là người nếu đã muốn biết phải biết chính xác . Anh đang muốn biết chính xác , cô bé có dữ thật không ? Có dữ ... hơn Anh không.

Vũ bắt đầu cuộc trắc nghiệm của mình , Anh không nhìn vào mắt cô nữa , mà mắt Anh như tia hồng ngoại tuyến , Anh rà tia mắt từ từ khắp gương mặt cô một cách thích thú.

Cha , Nghi có cái mũi khá xinh , không cao quá , chỉ Vừa đủ , và thon thon hai cánh . Đôi lông mày hơi sậm , có hề gì , tánh bướng bỉnh mà , có đôi lông mày rậm một chút đâu có sao , muốn yếu đuối như người ta , chỉ cần mua tặng cô bé cái níp . Mắt Vũ lại nghiêng ngó bình phẩm trên đôi gò má mịn màng , dễ thương . Đôi mắt Anh cười cũng là nồn nóng đến không nhịn nổi , lướt ngay xuống đôi môi Nghi . Môi Nghi đang mím chặt lại , còn mỏng hơn ... miếng khoai tây

chiên . Vũ mong sao đôi môi ấy cũng thơm như miếng khoai tây ,
nhưng đừng...có giòn như vậy , mềm mại hơn nhiều , mềm như là

....

- Anh nhìn đủ chưa? Làm ơn cất cặp mắt cú vọ của Anh ra khỏi cái
mặt của tôi. Tôi vào đây để ăn kem , trả tiền đằng hoàng . Anh làm gì
săm soi mặt mũi tôi vậy.

Trời ơi! Vũ giật nảy mình khi vẫn đang chú mắt vào đôi môi Nghi mà
mơ màng . Thình lình đôi môi dễ thương đó không mím lại nữa mà
thoải mái... “tung hoành” ném tiếng quát giận dữ vào Anh.

Tiếng quát lớn làm sao . Vũ đưa mắt liếc nhanh xung quanh . Khách
đã rời quán gần hết , chỉ Có mấy cặp mắt của nhân viên phục vụ
trong quán đang trở ra nhìn vào bàn của họ.

Vũ lại nhìn Nghi . Cô đang run cả người với cơn giận vừa bộc phát ,
nước mắt viền quanh miệng Vũ mũi lòng ngay khi nhìn thấy cô như vậy ,
Anh hạ Giọng.

- Thành thật xin lỗi Nghi . Tôi... không hiểu sao lại giận dai như vậy ,
làm Nghi giận . Xin lỗi.

Nghi vẫn như sắp đổ nước mắt , cô nghiêng răng tức tối.

- Anh là thứ chủ quán gì vậy? Đem tôi ra mà giận.

Vũ thở hắt ra , đành lặng thinh . Đã có kinh nghiệm một lần với cơn
giận của Nghi . Càng phân trần , dường như càng đổ Dầu vào lửa.
Nghi rất có khiếu bắt lỗi với câu chữ người ta nói , cho nên Vũ
đành... chịu trận vậy.

Nghi vẫn còn thờ trong uất ức.

- Tôi gây lộn , chứ Anh có một lần , bộ Anh để bụng nên bữa nay lôi
tôi ra làm trò hề ? Tôi vô tiệm của Anh ăn kem có trả tiền chứ bộ ,
đâu có thèm dựa hơi Anh ăn giựt đâu , sao Anh hách dịch , ý mình là
chủ quán ăn hiếp khách.

Trời đất! Vũ ngẩn ngơ , Nghi càng tức , càng nói. Mà càng nói thì
càng... nói bậy , nói ngoài lề y như con nít nói lầy vậy. Ai bảo cô có
miệng miếng ? Miệng lưỡi của cô chỉ chanh chua khi xáp trận thôi ,
chứ nêu gây gổ mà ăn nói thế kia thì cãi lý lẽ gì nữa? Làm thinh cho
rồi.

V nghiệm ra , Anh làm thinh , ráng nghe cho hết những câu kết tội kỳ
cục của Nghi . Nhưng Quỳnh bị vạ lây lại không nhịn nổi , cô lên tiếng
, cổ nhỏ nhẹ nhưng không ngăn được một chút bực tức bên trong.

- Thôi , Nghi.

Câu nói hiệu nghiệm làm sao. Nghi chớp lấy ly nước lạnh khi nãy
người phục vụ mang ra , cô uống một hơi hết cạn . Cơn giận như
cũng theo dòng nước mát lạnh trôi tuột ra khỏi cổ cô , rơi thẳng vào

đâu đó trong buổi .ng . Cô đã đi nhiều.

- kêu tình tiền đi Quỳnh – Cô nói cộc lốc.

Quỳnh nhìn hai người. V vẫn yên lặng còn Nghi đang cụp mắt xuống , buồn thiu. Không khí nản lòng vây quanh . Quỳnh nói , giọng đều đều.

- Cứ tưởng hai người gặp mặt sẽ vui lòng bỏ qua chuyện cũ mà cùng làm bạn . Dù không thích nhau lắm thì cũng nên nể mặt Quỳnh mà đừng gằm gừ , gây gổ như thế chứ.

- Cô như ghen lời – Quỳnh thất vọng về hai người lắm.

Nghi hốt hoảng ngó bạn.

- Sao vậy Quỳnh ? Tao ... xin lỗi – Giọng Íu xiu – tao ... có hơi quá đáng , tại tao đang bức mình mà lại ngó thấy hấn nên....

Quỳnh không nói năng gì , làm Nghi càng bối rối. Thân nhất , hiểu nhất chỉ Có nhỏ bạn này , cô không muốn mất bạn một cách lẫm xẹt vô lý , cô đành thiếu nảo.

- thôi được , thì mày muốn tao kết bạn với hấn chứ gì ? Anh Vũ của mày đó . Ừm... . Kết bạn thì kết bạn , có sao.

- quay qua Vũ , cô chìa tay ra , miệng méo xệch – nè , bắt tay hòa bình đi chứ ? Dù thật lòng không ưa Anh lắm nhưng tôi cũng biết vì bạn . Bây giờ bắt tay Anh làm hòa , mai mốt tôi sẽ nhịn , sẽ không quạu quọ Nửa , được chưa.

Vũ nhìn bàn tay nhỏ của cô Nghi đang chìa ra trước mặt . Không cần suy nghĩ gì , Anh nắm lấy , nhẹ nhàng nhưng giống như chạm tay vào bột xà bông , cái bắt tay ấy chỉ Diễn ra một thoáng ngắn ngủi.

Nghi đã “dối trá” rút tay về như phải bỏng.

Quỳnh chứng kiến cái bắt tay ấy , cô nén tiếng thở Dài vào lòng , gượng cười.

- Thôi được rồi. Không cãi cọ nhau nữa thì tốt rồi. Mày vào quán mà không lo ăn , lo gây gổ để kem chảy tan ra hết trơn.

V hăng giọng trầm trầm.

Để Tôi đền hai phần kem khác nhé , được không ? Coi như lời xin lỗi của tôi.

Như không đợi các cô từ chối , Anh rời ghế đi nhanh vào quầy. Nghi liếc theo sau lưng , quay qua Quỳnh , cô chép miệng.

- Thôi đừng bí xị Nửa nhỏ . hôm nay tao nghe lời mày rồi. Hấn là khắc tinh , là ngôi sao đen , xui xẻo của tao. Mà cũng vì mày , tao làm hoà rồi. – cô liếc đồng hồ và kêu lên – Ai cha , trưa quá rồi , về nhà thôi Quỳnh ơi , hôm nay má tao nghỉ Phép , ở nhà . Phải về nhanh mới được.

Quỳnh cũng nhìn xuống đồng hồ của mình , đúng thật đã đến giờ

cơm trưa mất rồi. Dự Định vào quán vui vẻ , mà cuộc đấu lằng nhách của Nghi làm thời gian trôi quá nhanh lúc nào không hay , cô cũng muốn về nhà.

Quỳnh ngược nhìn bạn ngần ngừ.

- Tao muốn về , nhưng ... còn Anh Vũ ? Nếu tụi mình bỏ Về bây giờ thì kỳ lắm , giống như

Nghi nóng ruột.

- Giống như cái gì ? để tao nói cho.

Rồi cô vụt đứng lên xăm xăm lại quầy.

V quả Thật đang đứng bên quầy kem . Trước mặt Anh là hai ly kem đầy đã chuẩn bị xong , Anh đang để Mấy trái dâu tươi mát , mấy trái xoài đỏ Mọng vào. Nghi nhìn thấy mà phát thèm , dù ban nãy cô đã chiều cổ đến hơn nửa ly kem to dùng ngọt lịm.

Thấy Nghi đến phía ngoài quầy , V ngẩng lên ngạc nhiên . Mắt Anh như một dấu hỏi , Nghi cố rời mắt khỏi ly kem hấp dẫn trên mặt quầy , cô nói một hơi với anh , sau khi nuốt ực một cái thèm thường.

- Anh ... hơ... .Anh Vũ ơi. Thật là xin lỗi. Tụi này nãy giờ không canh đồng hồ , đã quá giờ về mất rồi... Anh ... cho phép tụi này về nhé , bữa khác sẽ đến thưởng thức mấy ly kem của anh , có được không. V nhìn cô , Anh chớp mắt , khẽ nói.

Đành chịu vậy thôi , nhưng Nghi đã thật là hết giận chưa ? Hứa với tôi hôm khác sẽ đến nhé.

Nghi gật đầu lia lịa.

Đến mà , đến mà . Tôi hết giận rồi , vậy ... tụi tôi về nha , cảm phiền Anh tính tiền luôn.

Liếc nhìn tiếc nuốt thêm lần nữa với hai ly kem , cô mở Cặp lấy tiền , V xua tay.

Đừng Nghi . Cô đã vừa bảo tụi mình làm hòa , là bạn bè mà . Bạn bè đãi nhau vài ly kem , có sao đâu , phải không.

Nghi ngớ ra.

- Nhưng....

Vũ cười.

- Nhưng gì nữa? Đừng có ngại. Nếu phải về gấp thì cô cứ về trước đi , không sao mà.

“ngại cái gì” , Nghi đâu có ngại , khoái muốn chết , nhưng cô cũng phải ra về Ngập ngừng.

- Vậy... nếu vậy nhất định lần sau chúng tôi ghé , Anh phải tính tiền đấy nhé.

V đi vòng ra trước quầy.

- Lần sau thì lần sau tính . Dặn dò chi chuyện xa vời. Nghi và Quỳnh

không chịu về , coi chừng bị Nhà mắng cho đấy.
Nghị lí nhí lời cảm ơn vờ vĩnh , cô đi theo vũ đến chỗ Quỳnh đã đứng lên , đợi sẵn . Lại cảm ơn , lại khách sáo , lại hứa hẹn lần sau gặp lại , ăn kem nữa... Thoát khỏi trò linh tinh ấy , Nghị và Quỳnh mới ra ngoài lấy xe.

Ngồi sau yên , trong khi nhỏ Quỳnh đang đưa gấp rút về nhà , Nghị nhớ lại hai ly kem trái cây , ngon tuyệt vời. Không biết khi hai cô khước từ ra về , số phận của hai ly kem ấy thế nào nhỉ “hắn” đành phải ăn chẳng ? Hay cho ai ? Chẳng lẽ kem múc ra rồi có thể đổ trở vô lại.

Cô lại chợt nhớ đến kế hoạch dụ khị người quen để được bớt giá , mà khi này cô dạy đời Quỳnh , thì ra không chỉ Có cười khi , bài ca nịnh nọt ... gây gổ cũng có hiệu quả đấy chứ . Hai ly kem socola beo ngậy , đĩa khoai chiên – tiếc là cô chưa kịp ăn miếng nào – khỏi trả tiền luôn . Khoái ghê! Tiền còn y nguyên , để Chiều nay rủ nhỏ Quỳnh ăn bún ốc mới được.

Quỳnh lạng cái vèo , Nghị hú hồn chụp vội eo nó , la lên.

- Ê , vừa thôi mày , một tên Vũ đã cãi đến mỗi mồm rồi , mày còn định làm quen thêm tên Bảo , tên Lữ gì đó nữa sao ? Tao không muốn ăn thẹo nữa đâu !!!!

Tình Đến Sáng Nay

Chương 7

Buổi tối, Ân và Nghị đang dán mắt vào màn hình, giải trí bằng cách ... chơi bấm điện tử.

Nghị vừa thi tốt nghiệp xong, học cũng quá trời, nhưng không dám nghỉ ngơi, cô lại lao vào ôn thi cho kỳ tuyển sinh đại học sắp tới. Ôm mấy cuốn sách mà tụng mãi cũng muốn điên cái đầu, may mà cu Ân hôm nay làm biếng ở nhà, cu cậu rủ Nghị giải trí, cô chịu liền. Trò chơi điện tử là món cô khoái nhất, vì hợp với tính hiếu động, hiếu thắng trẻ con của cô, nhưng phải có Ân ở nhà nối dây, cầm cầm sao đó, cô mới chơi được. Từ nhỏ, Nghị vốn sợ mấy cái ổ điện, sợ bị giật. Cho nên, môn lý cũng là môn cô dở nhất. Lý thuyết thì có thể đáp xòen xóet, nhưng điểm thực hành bao giờ cũng tệ đến không ngờ.

Hai chị em vừa chơi, vừa la ó. Đệm thêm cho thứ âm thanh tong tong, ting ting nhảm chán của trò chơi, la mấy câu thật nẩy lửa bằng

giọng bass vừa bị bể của Ân và cả cái giọng chua ngoét của Nghi.

- Chết nè
- Yếu mà bày đặt ra gió
- Chết chưa
- Ê, coi chừng
- Cho mày tiêu
- Dữ với tao hả mày
- Ê, ê...

Huy về nhà, ngang qua phòng khách có hai đứa em già đầu rồi mà còn ngồi bệt xuống sàn, hò hét bấm điện tử, anh đi thẳng lên lầu.

- Thấy gì không, bà Tú ? – không rời mắt khỏi màn hình đang đánh đấm quyết liệt, thằng Ân hỏi Nghi.

Tay cũng bấm lia lịa, Nghi cười:

- Thấy chứ sao không

Cuộc đối thoại vẫn tiếp tục, cũng như cuộc chiến trên màn hình

- Đố bà biết tại sao mà ông bí xì như vậy

- Túi hết tiền

- Còn lâu, ông mới lãnh lương hôm qua.

- Vậy thì đi chơi quên bóp ở nhà.

- Bà vô duyên, sao lúc nào cũng nghĩ đến tiền hết vậy – Ân la lên

Nghi cười khì:

- Tại tao đang hết tiền chứ sao. Kỳ này má đi công tác sáu ngày, rồi lại ra Hà Nội, tiền để dành tao mua sách và băng hết rồi. Mong sao má về sớm sớm.

Ân có vẻ bức:

- Đang hỏi chuyện này bà lại xẹt qua chuyện kia.

Nghi hơi...biết lỗi :

- Ừa hé, thôi để tao đoán lại vậy.... am.... Cái gì hả ? Tại sao ông buồn so vậy ta?

Ân đắc ý:

- Bà không nghĩ ra đâu, thôi để tui nói ra cho rồi.

“đồ thằng con trai nhiều chuyện” Nghi rửa thằm thẳng em. Nôn nói ra không nói đại, bày đặt đồ này nọ, nhưng cơn tò mò làm cô nhún nhường hơn:

- Thì mày nói đi.

Ân bật mí:

- Ông thất tình bị phồng tay trên.

Nghi ré lên cười:

- Đồ xạo. Nhặt còn hơn tấu hài nữa. Ông Huy nhà mình mà mày bảo là có bồ - chột cô tru tréo lên – Ê ! đừng ... đừng ... thôi rồi – cô ỉu

xìu – lo nói chuyện với mày, tao bị ngủ rồi, hết mạng rồi, game over rồi kìa.

Ân lâu bầu, cự nự:

- Thấy tui hay không? Bản lĩnh không? Vừa chơi vừa nói chuyện tỉnh bơ, có sao đâu. Tại bà làm tui phải chơi lại luôn, dở ẹc – Rồi nó đề nghị – thôi chơi trò khác nha bà Tú?

- Cũng được – Nghi đồng ý

Ân lui cui lựa băng, miệng bắt trở lại chuyện nóng hổi khi nãy:

- Chuyện tui nói với bà hồi nãy là thật đó. Ông Huy ổng đang thất tình. Thấy mấy ngày nay ổng quạu với mọi người, ra vô như lạc hồn không?

- Ờ, có – Nghi xác nhận – nhưng hồi đó đến giờ ổng đâu có để ý ai, ổng đâu có bỏ.

Ân cười hì hì:

- Sao lại không, đồ bà biết là ai.

- Ai? – Nghi háo hức – ai vậy ?

Cu Ân trịnh trọng nhấn từng chữ:

- Chị Hải Đoan

Nghi tròn mắt:

- Đồ dựng chuyện. Chị Đoan có chồng mấy năm nay rồi, ai mà không biết, đừng có mà xạo.

Ân bửu môi:

- Bà mới đúng là quê xệ, người ta biết, nói bà nghe mà bà giãy nảy không tin.

Nghi cãi:

- Tại tao biết chuyện đó không có. Mày có bịa thì bịa chuyện khác cho hay hay, vui vui một chút. Bịa dở òm

Ân nổi cơn tức, không lựa băng nữa mà hỏi:

- Ai nói bà tui bịa, chứ bà nói bà biết rành chuyện mà là biết những gì đâu?

Tay đâm vào lưng cho đỡ mỏi, Nghi dựa vào lưng ghế, dài giọng:

- Xì, thì hồi đó chị Đoan có cả tá người theo, nhưng duyên của chỉ, ông nguyệt lão nổi dài sợi tơ, se tuốt bên trời Tây lặn, chị Đoan mới học Y năm thứ hai, bỏ mòng làm bác sĩ, lấy chồng rồi đi nước ngoài luôn. Chuyện đã bấy, tám năm nay rồi – cô nháy mắt cười – tao khoái nhất là cái tánh bí mật cho đến phút chót của chị. Ngày lấy chồng không ai hay, vẫn đi học, vẫn lui tới nhà mình họp mặt vui vẻ với bạn bè. Và ... đúng một cái giờ chót, tuyên bố lên máy bay ra đi.

Ô hô! Như bom nổ vậy, cái tin động trời. Bạn bè chị ai cũng ngơ ngác, nói cho mày biết, hồi đó tao mới mười hai tuổi thôi, nhưng

nghe lỏm được tin đó cũng sững sờ - cô rúc rích, thích thú – bảo đảm có cả đồng cây si tan nát cõi lòng...

Ân gật đầu chen vào:

- mà ông Huy khờ nhà mình là một.

- Mà nói cái gì – Nghi giật mình

Ân tỉnh bơ, nhướn nhướn mắt

- Tui nói ông Huy nhà mình là một cây si trong cái rừng si đó. Bà không thấy từ ngày bà Đoan tuyên bố xuất cảnh theo chồng, ông hết dẫn bạn bè về hội họp luôn đó sao.

Nghi ngẩn tò te:

- Ờ hé – rồi cô lại thắc mắc – nhưng dầu gì chỉ cũng có chồng rồi, kỳ này chỉ về đây thăm nhà ăn tết thôi, rồi lại đi liền rồi. Ý mà là ông Huy thấy “cố nhân” lại “xúc động đây” ?

Ân cười:

- Ủa, nhất là ông đang nuôi hy vọng, vì biết được tin bà Đoan đã ly dị chồng.

- A – Nghi la lên – lại một tin sốt dẻo – Cô tám tắc – Chị Đoan ngộ thiệt, hay xì ra mấy cái vụ bất ngờ, vậy là ông Huy nhà mình lại le lói hy vọng rồi.

Cái cười nhếch khi dễ của thằng Ân khiến cô ngưng lại ngờ ngợ. Ủa! Nếu anh Huy đã có hy vọng, sao cả tháng nay ông đổi tính quạu dữ vậy tả Muốn hỏi thằng Ân nhưng thế nào rồi nó cũng lên giọng nói mình ngụ Cô nặn óc, đoán mò:

- Biết rồi, ông Huy đang thất tình, vì chị Đoan từ chối ông, phải không?

Thằng Ân tuôn ra đúng câu cô đang tránh :

- Bà này ngu quá. Bà thấy tướng bà Đoan, có bao giờ mở miệng dứt khoát rõ ràng để từ chối ai không? Bà khoái là người lững lờ, lơ lơ, chỉ tội cho mấy vệ tinh xung quanh bà, ai bà cũng đẩy đưa, làm người nào cũng tưởng chính mình có cơ hội hơn. Chỉ đến phút cuối, bà chọn xong mới bật mí, thiên hạ đổ nhào thất vọng. Tính bà thích vậy đó.

Nghi ngẩn ngợ Thằng Ân chỉ là một thằng nhóc chập chững lớn. Nó chỉ mười bốn, mười lăm. Giọng còn đang vỡ nghe thấy mà ghê, làm gì mà nó bén nhạy và để phân tích và phê bình người lớn ghê thế.

- Bà nghiệm lại đi, thấy tui nói có đúng không?

Nó phân tích có đúng hay không, Nghi làm sao biết chính xác được.

Cô chỉ biết mình rất thích, rất ngưỡng mộ chị Đoan từ xưa đến nay Chị đẹp, chị dịu dàng, chị ăn nói ngọt ngào, dễ thương tuy có hơi kiêu cách. Chị là mẫu phụ nữ kín đáo, hiền hoà, tiểu thư khuê các mà

Nghi chỉ đứng xa mà thần tượng, chứ chả bao giờ học được một chút gì để giống chị được. Vì chị thì thuần nữ tính phương Đông còn Nghi dù thích chị, nhưng cái cốt cô vẫn mãi là đứa con gái mù bà nần lộn

Còn khuya Nghi mới được như chị. Chị dịu dàng, kín đáo thì Nghi bơ lô, ba la, chót chét đủ chuyện. Chị khoan thai thì cô liếng khỉ xộc tới, xộc lui. Khi cười, chị che miệng duyên dáng, cô thì cứ vỗ tay sảng sặc... (trời cái bà Đoan này điệu một trăm tám) Nghiên cứu chị cũng khá kỹ, nhưng Nghi đến thờ dài chịu thua, làm sao mà giống như chị được.

Trong số bạn bè anh Huy, có Phong là cô đề ý nhất. Khôi là cô né nhất, ky nhất và chị Đoan là cô mến nhất, phục nhất. Nhưng năm đầu học Y, anh Huy rất thường tụ họp bạn bè ở nhà. Lúc đó Nghi cũng đâu đã lớn, thằng Ân càng nhí hơn. Vậy mà bây giờ nó phân tích tánh tình được chị Đoan khơi khơi, còn cô thì nghe cứ ù ù, cạc cạc. Nó nói xấu thần tượng của mình, mà mình không có dựa vào lý nào phản bác được. Vậy hoá ra mình ngu hơn nó thật sao? Cái tên Tú Nghi nó đặt cho cô phải đeo đẳng đến già mất.

Nghi gãi đầu, nghĩ cách nạt bừa:

- Mày...chỉ ăn ốc nói mò. Tính chị Đoan dịu dàng xưa đến nay, mày con nít, biết gì mà phê phán người ta Mà ... ai cho mày biết chị Đoan ly dị chồng rồi, nghe tin vệt rồi ở đó nhiều chuyện, đến tai ông Huy, ông đập bể mông bây giờ.

Thằng Ân nghênh mặt:

- Tui nói có sách, mách có chứng chứ bộ. Thằng Hà (?), cái thằng thỉnh thoảng lại chở tui đi chơi đó, là em bà Đoan, nó nói tui mới biết.

Nghi trề môi:

- Mày xạo, chị Đoan chỉ có ba chị em gái, làm gì có em trai.

Ân gân cổ cãi:

- Vậy là bà chưa biết. Nó là con riêng của ba bà Đoan với bà khác – “thông tấn xã” Ân còn bật mí thêm – Bà biết tại sao bà Đoan phải bỏ mộng bác sĩ gấp rút lấy chồng không? Vì chỉ trước đó một năm, ba thằng Hà tìm ra nó, nhận nó là con, mà là con trai trưởng, là cháu đích tôn nữa chứ. Bà bắt mẫn ba bà, hay bắt mẫn luôn vì ông tuyên bố hăng may là của thằng con trai mới nhận, nên bà lấy đại người ta để đi quách ra khỏi nhà.

Nghi tròn mắt:

- Thật à.

Ân hất mặt:

- Sao không thật? Tui còn biết tin bà Đoan đã ly dị chồng không phải

chỉ có mình ông cây si nhà mình mừng rỡ, còn có người khác chú ý nữa, cho nên tuần trước bà Đoan lại trở về đây, không chỉ một mình ông Huy tiếp tục trồng cây si – Ân lắc đầu ngân nga như tấu hài – Tội nghiệp “đại ca” của mình. Nuôi hy vọng, có ngờ đâu lại sắp bị phỗng tay trên....

- Mà nói cái gì ? Có thôi đi cái trò nhiều chuyện, hỗn xược này không.

Tiếng quát lớn làm cả Ân lẫn Nghi hoảng hốt ngóc đầu nhìn lên.

Huy đứng trong phòng khách tự hỏi nào, đang tái mặt giận dữ, nhìn trừng trừng vào Ân:

- Tao cấm mày từ đây không bạn bè gì với cái thằng lác xác đó nữa. Thì ra nó là đứa em mất dạy, cùng cha khác mẹ với Đoan. Không được giao du với nó nữa nghe chưa.

Ân tức mình cãi lại:

- Nó là bạn em, sao anh cấm em được.

Huy sấn đến sát chỗ hai chị em ngồi, anh gằn giọng:

- Tao nói cấm là cấm. Nó là em khác mẹ với Đoan nên nói xấu người ta đủ điều, nó là thằng hoang đàng mà nhà Đoan tìm kiếm và nhặt ra từ viện mồ côi. Mày chơi với nó, hư hỏng có ngày.

- Nhưng mà...

- Không nhưng nhị gì hết, mày có nghe rõ không – Huy quát lên át tiếng Ân

Nghi hoảng hồn, cô kéo tay Ân, ra hiệu bằng mắt để thằng nhỏ đừng cãi Huy nữa, ông anh Hai của cô gằn phất hoa? rồi, nó còn ầm ức, càu nhàu, có khi lại ăn bạt tai như cô những lần trước.

Ân nhìn chị rồi gằm mặt làm thinh. Huy đi ra cửa, không hiểu sao lại quay vào tuyên bố thêm một câu:

- còn nữa, chuyện của Đoan, tao cấm mày nghe người ta đặt điều rồi nói bậy. Tao mà nghe được lần nữa, là mày liệu hồn.

Chừng như tin rằng câu hăm he đó sẽ có hiệu nghiệm, Huy hăm hăm rời khỏi nhà, gương mặt còn in đậm cơn giận vừa rồi.

Nghi thở phào khi nghe cánh cổng được đóng lại. Cô quay sang thằng em, nó còn đang hậm hực.

- Bà có thấy ông vô duyên không? Bạn của ông thì ông cấm mình xen vào, còn bạn của mình thì ông cấm chơi. Làm gì kỳ vậy, gia đình này xưa nay dân chủ lắm chứ bộ, tui chơi với thằng Hà đó, nó có làm gì xấu đâu. Ông làm quá tui méc má

Nghi trề môi:

- Vỡ ngực là người lớn mà đụng chút là méc má.

Ân tức:

- Chứ bà coi ông chuyên quyền ghê chưa, lại còn cấm nói xấu bạn ông nữa, bạn ông tốt hời nào đâu, vậy mà ông quý lắm. Nghi yên lặng. Cơn giận của anh Huy vừa rồi đã tổ cáo trái tim anh. Vậy là câu chuyện của thằng Ân đã có cơ sở gần năm mươi phần trăm là sự thật. Hèn chi sau khi chị xuất ngoại, anh không tiếp bạn bè ở nhà nữa. Trừ Khôi là người bạn thân bộc trực ra, anh chẳng thân mật giao du với ai khác. Không thể tin nổi ông anh cộc tính, hời hợt của mình lại có thể ôm khối tình si trong thời gian dài mà vẫn kín như bưng. Nghi nhẹ lắc đầu, thì ra với cuộc sống chung quanh, cô còn rất nhiều điều chưa nhận ra. Tại cô không để ý, hay cô quả thực là “Tú Nghi” mất rồi? Xưa đến giờ cứ ngỡ anh Huy ngoài truyện chường và kiến thức y học, anh không còn gì khác để đam mê, ai mà ngờ. Ân mất hứng, tắt luôn TV, thu dọn dây nhợ và đóng băng vào tủ. Nhìn nó rầu rĩ dọn dẹp, Nghi chép miệng thở dài. Chán quá! Một buổi tối chán chết. Làm gì cho hết buổi tối bây giờ. Máy course luyện thi Nghi đang ngáy đến cổ, ngó chắc hết vô. Chợt thằng Ân lên tiếng. Câu đề nghị dễ thương của nó làm Nghi sáng mắt lên.

- Buồn quá. Bà Nghi, tui còn mấy chục nè, ra ngoài mua nửa ký kem Vinamilk về, hai chị em mình “nhậu” nghe.

Chu choa! Cái giọng bễ tiếng của cu Ân hôm nay sao nghe êm tai chi lạ.

Tình Đến Sáng Nay

Chương 8

Với lấy cái kẹp to tướng hình con bướm, Nghi kẹp gọn mớ tóc lại, mớ tóc mà mỗi ngày Nghi vẫn cứ túm lên bằng một sợi dây thun. Hôm nay là ngày đặc biệt, nên cô “khai trương” luôn cây kẹp mới mà nhỏ Quỳnh tặng cô tuần trước, nhân ngày sinh nhật. Nhóc Ân ngạo món quà này quá xá, dù cô rất thích, nó nói quà cho Nghi phải mua kẹp hình con ... chí mới xứng nằm trên đầu cộ Cái thằng, con trai gì đâu mà mồm miệng bắt ớn.

Tóc tai đã tươm tất rồi, Nghi ra trước gương lớn tự xoay người ngắm mình. Với cái jupe carô ngắn trên gối, áo sơ mi vai mềm, màu vàng chanh thật nhạt, trông cô cũng khá... nhí nhảnh và dễ thương đó chứ.

Nghi nhìn đồng hồ. Còn hơn mười lăm phút nữa mới đến giờ hẹn, nhưng cô hơi vội quá, có lẽ cô nên đến sớm để....tự trấn tĩnh mình sau khi yên vị.

Ngần ngừ, cô lén vào phòng mẹ “chôm” một tí nước hoa lên vành tai. Xong, cô đứng yên và hít thở một hơi. Chà, dầu thơm của mẹ tuyệt thật. Thơm phức.

Đã yên tâm với “bộ dáng” của mình, Nghi vội vã chạy như bay xuống nhà dưới, vài câu xin phép lấp liếm với má Hai, cô vọt ra khỏi nhà. Phố xá đã lên đèn, gió chiều mát rượi, thổi vào Nghi nỗi hân hoan, yêu đời. Cô tự nhủ, không biết người ta hẹn hò lần đầu, chính thức với người ...”yêu” người ta ra sao nhỉ ? Có náo nức, bối rối, lằng lằng như cô không?

Hiện giờ, bên tai cô vẫn còn giữ nguyên âm thanh nồng ấm, dịu dàng của Phong, khi anh gọi đến cho cô hôm qua.

Anh chúc mừng sinh nhật muộn cho cô Và, như chỉ có trong mơ, anh ngỡ ý muốn tổ chức tiệc sinh nhật cho riêng cô, tiệc đơn giản, chỉ có hai người.

Anh nói khá nhiều, ngọt ngào và nhẹ nhàng, nhưng Nghi do quá xúc động nên hầu như ... quên mất. Cũng may, cái trí óc mơ hồ của cô còn ghi nhận một điều quan trọng, từ những câu thật đẹp và ẩn ý của anh. Đó là, sự đồng ý với cuộc hẹn hò cho bữa tiệc hai người hôm nay là câu trả lời cho... “Lời tỏ tình” – cô tạm gọi là vậy, lời ngỏ của anh trước đó.

Đâu có cần suy nghĩ lâu, vì Nghi biết chắc có nghĩ để một tuần, một tháng....cô vẫn có câu trả lời y như vậy. Cho nên, sau vài phút ngập ngừng vờ vỉnh rất ... con gái, cô đồng ý hò hẹn với anh.

Hôm nay là một ngày tuyệt vời, và tối nay cũng sẽ là một tối tuyệt vời. Nghi tin chắc như vậy, nó cũng đánh dấu một kỷ niệm đẹp cho cuộc tình của cô, nó sẽ mở một trang đầy hoa hồng cho tình yêu của cô và anh.

Mọi việc đều tuyệt, ngoại trừ một điểm nhỏ, đó là địa điểm mà Phong hẹn với cô Ngày hôm qua, cô cứ ghi lại vội vàng địa điểm đó, khi anh đọc qua máy nên cô đâu có nhớ ra ngay đó chính là cái quán café nhỏ xíu mà bán đủ thứ của Vũ. Đây là nơi cuối cùng của trái đất mà cô nghĩ đến. Không ưa Vũ, cô... ghét luôn cái quán. Chứ thiệt tình thì cái quán cũng dễ thương và ấm cúng đó chứ.

Nghi buồn cười cho mình. Tánh tình cô đôi khi cũng khó chịu vô lối.

Đúng y như cái câu ca dao xưa:

“Thương ai, thương cả lối đi

Ghét ai, ghét cả... tông chi họ hàng”

Cái quán café ấy, lần đầu bước vào, phát hiện ra là của Vũ, cô đâm ... ghét luôn. Nhưng hôm nay, cô đến quán này lần thứ hai với cuộc hẹn của Phong, nên cái quán đã trở nên thay đổi trong mắt cô. Nó dường như...rất dễ thương, rất tình tứ cho những cuộc hẹn hò. Miên man với những suy nghĩ vẩn vơ, Nghi đã đến trước cái quán ấy rồi. Cô ngừng xe, liếc nhìn đồng hồ. Chà, vẫn còn sớm quá. Tàn ngần một lát, cô đành đem xe đi gửi.

Nghi đẩy cửa bước vào trong quán, lòng thầm hồi hộp, mong sao nhỏ Quỳnh đúng thật là bị cảm tối nay đừng có lang thang vào đây. Hôm nay quán rất đông. Khách kín hết các bàn. Anh chàng phục vụ có lẽ lớn hơn Nghi chỉ độ một, hai tuổi, nhệt tình hướng dẫn cô vào một bàn còn trống trong góc. Nghi liếc nhìn và thầm hài lòng. Bàn chỉ có hai ghế, tất nhiên để dành cho hai người mà thôi.

Cơn hồi hộp làm cổ họng Nghi khô khốc, cô nín luôn anh phục vụ, khi vừa ngồi yên trên ghế:

- Xin anh cho tôi một ly....đá chanh

Anh chàng phục vụ nhe răng cười:

- Xin lỗi cô, quán không có đá chanh. Ngoài café, chúng tôi có cam vắt, còn lại là nước ngọt có gas như 7up, coca, pepsi...

- thôi thôi, được rồi.. vậy ... hơ ... anh cho tôi ly café vậy.

- café đen hay sữa đá ạ? – Người phục vụ hỏi lại

Nghi đáp cho xong:

- café đá, nhanh giùm anh nhe

cái dáng cao nghêu của anh ta đi rồi, Nghi thở ra. Trời hỡi! đây là loại quán gì vậy? Cô nhớ phần nước uống của nó được ghi kín đến hai, ba trang, chẳng lẽ chỉ toàn rượu và cocktail ? Quán quái đản, muốn kiếm một ly nước chanh cũng không có.

Đang lăm bắm bực mình cái quán, bỗng Nghi giật nảy mình khi nghe một âm thanh ồn ào mà cô quá quen thuộc:

- Ủa, nhỏ Nghi phải không ta ? Ờ, Huy ơi, nhìn kia, đúng là Danh Nghi rồi

Nghi sững người ngó cái bàn đông người ởkhông xa bàn cô lắm. Thật xúi quẩy cho cô!

Khi này anh chàng phục vụ cao lênh khênh chắn che tầm nhìn, nên cô đâu có phát hiện ra cái bàn “kinh khủng” đó. Bên đây cô há hốc miệng kinh ngạc thì bên kia, Huy cũng đang trợn mắt nhìn qua.

Có năm mơ, Huy cũng không tưởng nổi nhỏ Nghi lại vào quán ngồi chễm chệ một mình, gọi nước uống. Con gái mới lớn ghê gớm chưa!

Trong lúc ở nhà cứ ngỡ nhỏ siêng năng ôn bài, lo lắng cho kỳ thi tuyển sinh đại học sắp tới, thì xem kia, ở trong cái quán café hơn

nửa là các cặp tình nhân, nó làm gì trong cái khung cảnh này, với bộ đồ..... e hèm, bộ jupe ra dáng người lớn như vậy?

Huy rục rịch trên ghế, cuối cùng quyết định tra vấn đứa em gái. Khôi, thằng bạn thân, người bằng cái giọng ồn ào muôn thuở đã phát hiện ra nhỏ Nghi trước, chừng như biết cái “việc làm” tai hại của mình đối với Nghi, Khôi lên tiếng bào chữa cho cô:

- thôi Huy, chắc nhỏ hẹn Mỹ Quỳnh thôi mà. Ông làm gì có vẻ hùng hổ vậy.

Vừa nói, Khôi vừa liếc mắt cầu cứu Hải Đoan. Giọng của Đoan vang lên nhẹ nhàng, nhưng công dụng còn hơn một cái máy ồn áp.

- Đúng rồi, Danh Nghi đã lớn rồi mà, vả lại ở đây cũng là một quán café dễ thương, đâu có bậy bạ gì.

Huy có vẻ còn chưa yên:

- Nhưng giờ này đáng ra nó phải ở nhà ôn bài, quán dễ thương hay lịch sự gì thì cũng là một quán café. Nó đâu được vào đây.

- Vậy ông vào được à? – Một giọng bạn bè khác phản bác – hôm nay thứ bảy, chắc con bé hẹn bạn bè giải trí xả hơi thôi. Học quá hoá điên bây giờ, ông đừng có gia trưởng quá như vậy.

Quả đúng là Huy mắc cái bệnh gia trưởng, nhưng bệnh mình, mình biết, đừng có ai nói động vào. Câu can gián vừa rồi làm Huy thêm bực. Anh đứng dậy:

- Mình hỏi nó rõ ràng đã, các bạn ở đây nhe.

Mặc kệ những lời gọi nhỏ của bạn bè, Huy len qua hai bàn chần giữa để đến bàn của Nghi.

Ngồi đến sững người trên ghế, Nghi luống cuống cả tay chân, không biết phải làm gì. Cô có dám nói với anh là có hẹn với Phong không? Và nếu biết thế Huy có... thông cảm cho cô không? Hay lại la toáng lên phản đối? Giờ này đã đến giờ hẹn rồi, Phong đâu không thấy, nếu Huy nghĩ cô vào quán một mình, chắc anh còn giận đến cỡ nào. Giữa lúc Huy còn cách cô chỉ một tẹo và Nghi đang toát mồ hôi chết trân trên ghế, thì một bóng người sà xuống ngồi đối diện với hai ly nước và giọng cười reo vui:

- Mỹ Quỳnh bận rồi, không tới được đâu Nghi ơi. Thôi thì một mình Nghi thử vậy nhe.

Huy đã đến sát bên, câu nói thân mật, vui vẻ của người thanh niên dĩ nhiên anh nghe trọn, Huy nhìn Nghi:

- Đi chơi... với bạn à?

Sự có mặt của Vũ vừa đúng lúc như một lối thoát cho Nghi, cô chụp ngay lấy cơ hội làm một màn giới thiệu cặp rập:

- Anh Vũ, đây là anh Huy, anh hai của Nghi, còn đây là anh Vũ, là

là.... bạn của tụi em, em với nhỏ Quỳnh...

Vũ cười mở đứng lên chào Huy:

- A, chào anh. Nghe Quỳnh và Nghi nhắc qua, anh ngồi chung cho vui.

Huy gật đầu kẻ cả, ngồi xuống chiếc ghế Vũ vừa nháy người đem tới, anh hỏi:

- Vũ.... là bạn của mấy nhỏ à ? Chắc không phải bạn học chứ?

Vừa hỏi anh vừa đánh giá Vũ qua cái nhìn sơ . Tóc tai gọn gàng, cũng khá...điển trai với đôi lông mày rậm. Tạp dề còn quấn quanh người, trông Vũ cũng biết chắc đâu có sàng sàng con nít như Nghi và Quỳnh, ít ra anh cũng đã hai mươi lăm, hai mươi sáu gì đó.

Vũ cười:

- Tôi đúng là bạn học cũ của chị Quỳnh. Tôi mở quán này chỉ hơn hai tháng, cũng phải mời gọi bạn bè, người quen cũ chiếu cố ủng hộ, trong đó có Quỳnh và Nghi.

Huy gật gù nhìn quanh:

- Vậy là quán của anh à? Mở được một quán như vậy cũng hay đấy chứ – rồi quay qua Nghi, Huy nói như rắn đe – đi chơi nhiều thế thì cũng phải thi đấu đó nhe.

Nghi chưa kịp đáp thì Vũ đã đỡ lời:

- Anh đừng lo, thật ra mấy cô rất siêng học, ít ghé đây lắm, tại hôm nay, tôi có một món uống mới, mời các cô lại uống thử, cho biết ý kiến nên anh mới gặp thôi.

- Vậy à?

Huy ra vẻ dễ dãi hơn:

- Vậy thôi, đi chơi thỉnh thoảng thì cũng được, nhưng đừng xao lãng việc học là được rồi – anh đẩy ghế đứng dậy – đi chơi về sớm nhe, đừng để Ân quậy ở nhà một mình, nó cũng bỏ đi chơi với mấy đứa bạn thì nguy (làm anh Hai gì ... cà chớn, mkn chả ưa tên Huy này chút nào)

Anh chào Vũ với cái gật đầu “người lớn” rồi đi về bàn mình. Nghi nhìn theo cái dáng khệnh khạng uy quyền của anh mà thở phào. Cô quay về phía Vũ:

- Thật cảm ơn anh quá, nếu không...

- Nếu không Nghi sẽ bị hoành hoạ một trận chứ gì? - Vũ cười – Ông anh bác sĩ của Nghi nhìn có vẻ cũng khó khăn thật đấy chứ, nhưng tiếp xúc thì đâu có dữ như vậy.

Nghi tròn mắt:

- Như vậy mà còn bảo là chưa khó?

Vũ mỉm cười:

- Nếu ảnh không thông cảm, Nghi đâu có dễ còn ngồi đây.
 Nghi thừ người liếc về bàn Huy, anh vẫn đang vui vẻ với đám bạn.
 Nhóm người này ít hơn nhiều so với bạn bè đến nhà mấy tháng trước, thiếu hẳn nhiều người, trong đó có.... Phong. Chợt Nghi liếc nhìn đồng hồ ở cổ tay, đã trễ mất mười phút rồi.

- Người mà Nghi chờ chắc chắn không phải là Quỳnh, phải không?
 Nghi nhú mày:
 - sao anh biết
 - Nhưng tôi nói đúng ?

Nghi ngập ngừng:
 - Ừ... thì đúng
 - Một anh chàng ?

Nghi nhìn Vũ, anh ta hỏi một câu hỏi tọc mạch như vậy mà vẫn tỉnh bơ chăm chú vào cô. Cô bỗng nhớ đến những câu nói và điệu bộ giả như thân mật của anh lúc nãy trước mặt Huy. Bộ Vũ tưởng mình có thể thật sự thân thiết đến độ buông một câu hỏi tò mò quá trớn vào... đời tư của cô như vậy sao cà?

Nghi nghinh mặt:
 - Nếu... phải luôn thì sao?

Vũ nhún vai:
 - Có sao đâu. Có điều, theo tôi đoán, chắc là anh ta không đến đâu.

Nghi sùng sộ :
 - Sao anh nói vậy?

Vũ không trả lời mà hỏi lại:
 - Đã trễ bao lâu rồi ?
 - Gì cở – Nghi ngơ ngác
 - Nghi cứ nhìn đồng hồ ở tay thử lần nữa xem anh ta đã trễ bao lâu rồi, so với giờ hẹn.

Nghi ngập ngừng trước vẻ thản nhiên như biết hết của Vũ. Vẻ mặt anh làm cô ngứa mắt, giọng nói của anh cũng vậy, nhưng chẳng hiểu sao cô lại máy móc nhìn xuống cổ tay như lời anh.

- thế nào?

Nghi thừ người, giọng bối rối:
 - Trễ mất mười lăm phút rồi

Vũ gật đầu, điềm nhiên nói:
 - Ít có tên con trai nào hẹn hò với một cô gái mà lại trễ hẹn. Nhất là cuộc hẹn lần đầu của cô gái đó.
 - Sao... anh biết lần đầu? – Nghi có vẻ giận – anh làm như chuyện gì cũng rành, cũng biết.

Đấy một cái ly thật to có chân đế đầy những thứ trái cây nho nhỏ

ngập nước xirô đá bào thật hấp dẫn về phía Nghi, Vũ tỉnh bơ kéo ly café đá đang bắt đầu tan loãng về mình:

- Tôi vừa mới làm thử nghiệm thứ cocktail này cho phái nữ, còn đang lo là không có người cho ý kiến, thì may quá, Nghi lại ghé qua.

Thấy Nghi có vẻ hậm hực, Vũ cười:

- Thử nhe.

Nghi ngần ngừ nhìn ly cocktail, trông nó ngon mắt làm sao, nhất là lúc cô đang khát đến chết. Ly café đá cô gọi khi nãy đang trong tay của Vũ, nhưng cô thật sự cũng không có ý định đòi lại. Cô đâu có biết uống café, đắng chết, lại mất ngủ nữa.

Nghi kéo cái ly to dùng đầy màu sắc ấy vào, và múc một muỗng ngưng ngưng nếm thử. Thơm ngọt ngọt, sơ ri hơi chua, còn cái gì vuông vuông trắng trắng thì giòn và thơm thật là thơm. Nghi nhăn nhăn mũi, phân vân giữa những miếng trái cây như muốn nhận biết rõ miếng nào là loại trái cây gì. Một muỗng, hớp miệng nước, đá bào tan vụn trong miệng thật là đã, nước ngọt dịu và thơm. Một muỗng, rồi lại một muỗng nữa...

- thế nào?

Ngẩng lên nhìn, Nghi đỏ mặt khi thấy ánh mắt đăm đăm, chăm chú của Vũ. Cô liếm mép, xấu hổ:

- Ngon ghê, tôi ăn ... chắc có hơi hăng hái quá.

Vũ vẫn nhìn cô, khoé miệng như hơi cười:

- thấy vậy tôi rất mừng, đó có nghĩa là món này không đến nỗi tệ.

Rồi anh hỏi cô:

- Vậy Nghi thấy....bán được chứ?

Nuốt vội miếng xoài vàng ươm nhỏ xíu, Nghi ngạc nhiên:

- Gì cơ?

- Ý tôi nói là món này Nghi thấy có thể bán được không, như một thức uống?

Nghi gật nhanh:

- Ồ được chứ, rất ngon, tại sao không? – Cô nháy mắt – Chỉ có điều, muốn chắc chắn hậu quả của cái thứ cocktail này như thế nào, anh có lẽ phải đợi đến ngày mai.

Vũ nhướng mắt:

- Vậy là sao?

Nghi hỏi trước khi giải thích:

- Anh nói, anh làm ly nước này cho tôi là người uống thử đầu tiên, có phải không?

Vũ gật:

- Đúng rồi, tôi tự chế ra.

Nghi nín cười, lém lỉnh nói:

- Thì đó, ai mà biết cái thứ nước tự chế tùm lum này của anh chút nữa đây chúng có đánh lộn trong bụng của tôi không. Bởi vậy, phải đến hết tối nay, mới biết chắc được đây là thứ nước uống kiểu mới tuyệt vời hay là một thứthuốc xổ kiểu mới.

Nói chưa dứt, Nghi đã hỉ hỉ hả hả cười. Vũ cũng cười, nhưng nụ cười còn đang treo lơ lửng môi anh thì như đóng đinh ở đó. Bởi vì nhìn thấy Nghi cười thôi, anh đã đủ ngẩn ngơ.

Nghi cười thoải mái, trẻ con, cô có vẻ quên mất mình đã mười chín tuổi, quên mất mình đang ngồi trước một chàng trai, giữa một quán café tình tứ, cô như quên mất cách đây khoảng mười phút, cô còn có vẻ e ấp, dè chừng rất tiểu thư, còn giương vây, giương cánh với người đối diện. Cô thì quên, nhưng Vũ lại nhớ, không nhớ sao được, khi trước mặt anh là một cô gái nhỏ dễ thương, dù đang toét miệng cười có phần tinh quái, nhưng vẫn không giấu được nét xinh xắn, thanh tú đầy nữ tính. Cô đâu còn trẻ con nữa, dù với mái tóc suông cột nhõng sau đầu. Cô đâu còn trẻ con nữa, dù suy nghĩ của cô có tinh bơ nham nhờ một cách trẻ con. Cô đã lớn từ khuya, lớn rồi với bàn tay nhỏ nhắn đang che miệng cười khoái chí, cánh mũi nhăn lại khôi hài. Cô lớn thật rồi với đôi môi cong cong có màu.... Màu gì nhỉ ? Màu gì mà tươi mát thế ? Tươi mát như những mẫu trái cây trong ly kia. Xoài, sơ ri, thơm....? Cái gì nhỉ?

- Này!

Vũ vẫn trơ ra ngó đăm đăm khuôn mặt Nghi Nghi sượng ngắt, gằn giọng lần thứ hai:

- Này, ê này

Vũ giật mình:

- Hơ.... Sao?

Nghi nổi nóng:

- Sao sao cái gì ? Anh mắc cái bệnh gì ghê quá vậy? Làm gì mà trợn mắt dòm tuĩ Bộ mặt tui mọc râu chắc? Hay có mấy cái sùng?

Hơi lúng túng một chút, Vũ cười, nhanh chóng lấy lại hồn mình đang vắn vơ đi chơi đâu đó gần bờ môi Nghi:

- Xin lỗi Nghi, tại.... tại tôi mãi nghĩ....

- Anh nghĩ gì cũng mặc, đừng có mà chòng chọc vào mặt tôi chứ?

Hay là câu đùa của tôi thô quá làm anh thấy ghét, nên dở trò.... “ngó lần thứ hai? – Nghi quạu

Vũ khổ sở phân trần:

- Không có đâu, tại tôi... à tôi có một cái tật hơi kỳ, khi suy nghĩ tôi hay nhìn về một chỗ để ... tập trung tinh thần ấy mà.

Nghi cau có :

- tạt gì kỳ cục vậy.

Lỡ phóng lao, Vũ đành chạy theo luôn với câu khai bệnh ầu của mình:

- Ồ,... cái tạt hơi kỳ thật nhưng... lâu lâu suy nghĩ ... hung lắm mới thế.

Nghi có vẻ còn hàm ánh mắt của Vũ :

- Vậy kỳ trước anh cũng trợn mắt ngó mặt tôi là ... cũng cái bệnh này?

Vũ dở khóc, dở cười:

- Ờ... thì tại vậy

Gật đầu như đã thông, Nghi đảo mắt quanh bàn, rồi dựng cái bình hoa hồng cao cổ mảnh dẻ giữa hai người:

- Rồi đó, muốn suy nghĩ gì anh làm ơn ngó vào đây mà tập trung nhé, đừng có ngó mặt tui nữa.

- Tôi làm Nghi khó chịu à ?

Nghi nhướng nhướng mắt:

- Chứ còn gì nữa, đang vui cười, tự nhiên ngó lại, thấy anh nhìn trừng trừng vào mặt mũi, cứ như tui sún răng không bằng, làm quê xệ ngưng ngang cơn cười. Cái nhìn của anh làm tui nổi da gà, da vịt hết trơn.

“và má cũng hây hây hồng nữa” Vũ tự nhủ. Cặp mắt của anh dường như cũng có phóng sóng điện ra tí chút. Đôi má Nghi đang đỏ hồng, môi mím mím dễ thương và cặp mắt dữ đang gầm gừ nhưng cũng đầy hấp lực.

- Gì nữa đây? Tập trung suy nghĩ nữa à? Nhìn vào đây nè.

Nghi vừa nói, giọng lo lắng, vừa lay lay cái bình hoa hồng trước mặt Vũ. Vũ phì cười, anh có mê sảng đâu mà cô làm thế. Anh chỉ mê... mê gì nhỉ ? Vũ còn đang thắc mắc tự hỏi mình, tại sao anh lại ... kỳ cục như vậy.

Giọng Nghi lại cất lên, tò mò :

- Hồi nãy anh nói anh suy nghĩ, phải suy nghĩ dữ lắm, vậy ... anh nghĩ gì vậy ?

Nghĩ gì? có ăn gan trời, Vũ cũng không dám nói cho cô nghe thật lúc này. Anh đánh trống lảng:

- Chuyện tôi nghĩ thật là viễn vông. Nghi là người rất thực tế, phải không? Vậy ly cocktail trước mặt đó, cố thanh toán hết đi. Không chừng còn bổ ích hơn câu chuyện của tôi.

May sao cho Vũ, Nghi nghe đúng ý, cô tập trung vào lại ly nước:

- A, mà này anh Vũ – cô hỏi, về quan tâm – đây là cái gì vậy ?

Nhìn mấy miếng đục đục, vuông vuông trong cái muỗng Nghi chìa ra cho anh thấy, Vũ mỉm cười:

- A, thạch dừa đó mà.

- Thạch dừa? - Nghi trố mắt – Anh biết làm thạch nữa à? Nhưng thạch đâu giống như vậy. Thạch dừa là gì vậy?

Vũ giải thích :

- Thạch dừa tất nhiên làm bằng....dừa rồi. Tôi không biết cách làm, chỉ biết dạo gần đây, người ta nghiền cứu và chế biến thạch từ dừa, từ vải ... họ cho vào keo, vào lọ bán. Mua về chỉ cần đập đá uống thôi. Tôi chỉ thêm vào mấy thứ trái cây đã ngào như mứt, thêm chút siro...vậy là thành ly cocktail của Nghi. Nếu thích, có thể thêm chút rum, nhẹ mà thơm nồng.

Nghi tròn mắt:

- Hay quá ta, anh nói chuyện cứ như đầu bếp chánh cống. Anh biết nấu ăn không? Biết làm bánh không ?

Vũ cười cười :

- Làm bánh thì hơi dở, nhưng tôi nấu ăn cũng không đến nỗi tồi. Và khá nhất có lẽ là pha rượu cocktail. Cái này tôi có học đằng hoàng.

Nghi nhìn thán phục:

- Chà, có bằng đằng hoàng chứ hả? Vậy còn cái bằng ngân hàng? Quỳnh nói anh học chung với chị Mỹ Linh mà, phải không ?

Ánh mắt Vũ như tối lại:

- Đại học Ngân hàng thì tôi có học nhưng không có bằng tốt nghiệp đâu. Tôi không phải là người thích hợp với máy tính và giấy tờ - giữa lúc cô còn ngờ ngác thắc mắc, anh nói lảng đi – Thôi hãy nói về Nghi đi. Khi nãy nghe Quỳnh gọi điện lại, bảo hai cô không thể đến nếm thử cocktail được vì mắc bận gì đó, tôi còn đang buồn thì Nghi đến – anh cười như muốn trêu Nghi – hẹn riêng với bạn trai, nên cho Quỳnh rơi phải không ?

Nghi trố mắt nhìn anh. Hôm nay Quỳnh gọi điện bảo nó cảm nắng lắm, sụt sịt rên rỉ nhờ cô ngày mai đi mua giùm nó mấy course luyện nghe tiếng Anh, nhỏ đâu có nhắc gì đến mấy ly cocktail ngon lành của Vũ. Tự dưng, Nghi phát giận, nếu biết Vũ mời mọc như thế, cô đã bảo Phong hẹn hò chỗ khác rồi, đâu có để vào đây....đụng mặt ông Huy và một lô bạn ổng, đâu có để bây giờ Vũ cười trêu cô hẹn hò... bỏ bạn.

Thấy cái mặt lại găm xuống của Nghi, Vũ có “kinh nghiệm” hỏi ngay:

- Này tôi lại nói câu gì khó nghe à? Xin lỗi vậy nhe, có được không ?

Trong thâm tâm Nghi cũng tự biết Vũ có lỗi gì đâu. Nhưng không có lỗi mà bầy đặt xin lỗi dẻo miệng như vậy, làm Nghi tự nhiên....bực

bội:

- Anh xin lỗi, vậy lỗi gì anh nói tôi nghe thử?

Vũ nhướn mày:

- Vậy là không có lỗi ư ? Vậy thì thôi.

- Không được – Nghi bắt lỗi một cách lằng xẹt – anh hay xin lỗi như vậy, trước tiên phải biết mình có lỗi gì mới xin chứ. Cứ xoèn xoét mở miệng ra là xin lỗi, đâu phải là cách cư xử tốt của đàn ông con trai.

Vũ nhăn mặt lặng thinh

Chừng như cũng biết mình quá đáng và kỳ dị, Nghi nóng mặt vì què nên quạu luôn, cô làm bầm trong miệng:

- Hình như anh là khắc tinh của tôi thì phải, lần nào gặp anh tôi cũng xui xẻo. Hết bị xe tông, đến gãy gối, bỏ cuộc vui với nhỏ Quỳnh, lần này lại đụng mặt ông anh khó khăn, Phong thì lại chẳng đến.

Nghi thở dài. Cạnh bên, Vũ cũng đang muốn thở ra. Cô nàng chướng quá. Đồ thừa cho anh đủ chuyện, nhưng có muốn giận cô cho nhiều cũng khó. Hãy xem cô ngồi buồn rầu, thần thờ, trông thật tội nghiệp. Bỗng dưng, Vũ như hả hê với ý nghĩ không cần mình ghét giận, cô nhỏ cũng đã bị “trừng phạt” anh chàng Phong nào đó thật đều giả, hẹn hò người ta mà lại cho leo cây. Và Nghi nữa, chanh chua, bướng bỉnh cho lắm, vợ phải tên bạn trai bất lịch sự, cũng đáng đời.

Chỉ vừa nghĩ thế, Vũ lại hối hận ngay với cái nhỏ nhen, xấu xa của mình. Nhìn Nghi ngồi so vai lạc lõng giữa quán xá, Vũ bỗng thấy nao lòng.

Anh ngập ngừng:

- Hôm nay cuối tuần, có lẽ anh ta bị kẹt xe khúc đông người.

- Anh nói ai kia – Nghi hỏi dửng dưng

- Anh chàng Phong của cô ấy. Tôi nghĩ là... chắc một việc gì đó... bạn ... nên.... mới bị trễ hẹn một lần.

- Cái gì trễ hẹn một lần? Ai trễ hẹn?

Tiếng Huy vang vang làm cả Nghi và Vũ đều sực nhìn lên. Anh trông hưng phấn hẳn.

Huy tươi cười vỗ vai Vũ :

- Bạn bè tôi đều khen mấy ly rượu cocktail của cậu pha ngon, khá đấy – Rồi quay qua Nghi, anh hát hăm – tụi anh về đây . Nhỏ có về luôn không? Anh sẽ cho Khôi tháp tùng em về hộ.

Nghi bắt bẻ anh:

- Sao không là anh mà lại anh Khôi ? Anh chưa muốn về nhà sao?

Huy trợn mắt:

- Cho Khôi đưa em về là được rồi, còn hạch hỏi. Anh chờ Hải Đoan

đi, nên bây giờ đưa về. Về trước đi, anh về liền.
Nghị ngần ngừ, rồi cũng đứng dậy chào Vũ. Anh nhất định không tính tiền ly nước, bảo đã nhờ cô uống thử đâu thể lấy tiền. Nghị lo ngại cảm ơn, liếc nhìn lần cuối cây kim giờ đã nhích hơn một nấc. Cô thở dài, theo Huy ra cửa.
Chỉ có Vũ hiểu ý nghĩa cái liếc vội đồng hồ đó, chỉ có Vũ biết tại sao cô lại thở dài. Anh đứng lại bàn, tạp dề vẫn quấn ngang người. Nhìn dáng nhỏ nhắn của Nghị, bộ váy áo của cô ngắn và dễ thương, không giấu được vết sạm màu của ống bơ xe thuở nào ở bắp chân thon.
Bất giác, Vũ cũng thở dài, cái thở dài này chẳng ai hiểu tại sao.
Chính anh, anh còn không hiểu, tại sao lại thở dài.

Tình Đến Sáng Nay

Chương 9

Tiếng nhạc vừa dứt, Phong đưa Đoan về bàn, cô vừa thở, vừa cười :
- - Lâu quá, không nhảy valse ..
Phong mỉm cười:
- - Đoan chóng mặt.
Đoan vuốt xuôi nhẹ theo những lọn tóc quăn được chải bởi công phu, rũ xuống hai bên tai, cô lắc đầu:
- - Không, chỉ có điều hơi vướn chân, may mà anh Phong nhắc khéo ..
Phong cười nhẹ . Điều này anh biết, suốt cả điệu valse và ngay cả những điệu khác, Đoan cũng như quên bước chân, tựa hẳn vào người anh . Vậy là tốt rồi, Phong nghĩ đúng ..
Đã là lần thứ mấy rồi Phong đưa Đoan đi chơi riêng, đi nhảy, anh không còn nhớ . Mọi việc xem ra đều có vẻ thuận lợi với anh, ít nhất là cho đến lúc này ..
Nhìn Đoan ngoắt tay, ra hiệu cho người bồi bàn thêm hai ly whisky nữa, Phong tự cười mình ..
Từ khi nghe được tin Hải Đoan đã ly dị chồng và trở về VN chỉ để vui chơi, Phong đã nảy sinh trong đầu nhiều ý tưởng táo bạo . Đành rằng ngày xưa, Đoan là hoa hậu của khoa học Trường Y năm đó, hơn nữa bạn bè đồng học đều trồng cây si cô, nhưng trong số đó lại không bao giờ có Phong ..
Mặc cho mọi người xum xoe, ngọt ngào, và cả ngờ nghệch sẵn đón

Đoan, anh vẫn đứng đưng như không . Đâu phải anh không biết ngưỡng mộ và tôn sùng cái đẹp . Chỉ có điều, anh tinh mắt, dễ dàng nhận ra cái đẹp của Đoan có vẻ gì đó giả tạo . Cái nhu mì, mơ mộng của Đoan không giống kiểu e ấp, ngây thơ của mấy cô gái mới lớn, mà như cô suy tính, cô hiểu biết nhiều về nghệ thuật “nhường mảy, chớp mắt” biến hơn nửa cánh sinh viên nam trong trường thành lũ khờ khạo, dễ bảo ..

Đã quá có kinh nghiệm với bà chị ruột ngọt ngào nhưng mưu mô, bày kế sách từ từ sang đoạt hết của cải của cha để lại, khiến mẹ chết tức tưởi trong hối hận nhọc nhằn . Quá có kinh nghiệm khi bà chị ấy làm ra vẻ cao cả, cứu mang Phong ăn học sau khi mẹ mất . Cách xử sự tươi cười nhưng chứa gươm đao ấy, Phong chịu đựng đến mấy năm trời, làm thằng gồng gánh sai vặt trong nhà mà vẫn phải ngửa mặt cảm ơn anh chị... Vì thế, Phong dễ nhận ra nụ cười không thật của Đoan . Cũng cách dịu dàng của cô khiến bao người mơ tưởng, nhưng chỉ làm anh buồn cười ..

Vậy mà bây giờ, Phong lại thả mình vào một trò chơi mới, một kế hoạch mới, chinh phục cho bằng được Đoan ..

Những tưởng cô vờ vĩnh hiền thực để đóng trọn vai cho đến phút chót, nhưng thật lạ lùng, khi Phong thử đưa cô vào vũ trường, vào quán bar, dường như ở đây là một thế giới khác mà Đoan thuộc vào . Cô thoải mái và bất cần đến kinh ngạc . Cô dễ dãi và sành sỏi ở các nơi ăn chơi này, đến nỗi Phong vừa mừng, vừa ngạc nhiên ..

Mừng vì cuối cùng mình cũng đã nắm thóp được tính cách thật của cô, sẽ dễ dàng cho kế hoạch của anh, và ngạc nhiên vì qua bao lần họp mặt bè bạn, chả có tên nào nghĩ ra việc mời Đoan vào những chốn này ..

Về ngoan hiền, thực nữ, cô đóng đạt quá nên có lẽ bọn si tình e ngại trước một lời mời sẽ trở thành khiếm nhã đối với cốt cách của cô .

Nếu không chắc họ sẽ phải trở mặt, há hốc miệng ngạc nhiên vì cử chỉ mời thuốc điệu nghệ của Đoan lúc này ..

Phà một hơi khói lên trần, Hải Đoan hỏi nhẹ nhàng:

- - Anh đang nghĩ gì thế ..

- Anh không nghĩ, anh nhìn Đoan . Đoan thật đẹp quá ..

- Nhất là lúc này – Hải Đoan hỏi lại và phá lên cười với câu hỏi của mình ..

Tiếng cười thật thà sao mà chói tai đến thế . Phong nhìn người đàn bà vừa có số tài sản kếch sù sau khi ly dị chồng, anh nói trống không:

- - Như một tiếng than khóc ..

Đoan nhú mảy:

- - anh nói gì ..

Phong thần nhiên:

- - Tiếng cười của Đoan ..

Đoan mỉm miệng chờ đợi:

- - Sao kia ..

Phong nhún vai, từ tốn nói:

- - Tiếng cười buồn như một tiếng than khóc . Tiếng than khóc của một người không tha? chí, không tha? ý ..

- Vậy sao ? – Đoan vẫn nở nụ cười ..

Phong nói đều đều:

- - Đoan là một người đàn bà đẹp, thông minh, và xin lỗi, nhiều tham vọng . Những gì Đoan có đều là những gì Đoan muốn . Nhưng những cái Đoan rất muốn đạt được, thì đến nay và chưa toại chí ..

Anh ngưng một giây, như để nhấn mạnh thêm câu nói:

- - Tôi đã luôn nghĩ thế . Có đúng không.

Hải Đoan nhìn sững Phong, cô im lặng . Phong cũng không nói tiếp .

Anh hiểu rõ mức độ của câu nói mình, hiểu rõ điều gì đang diễn ra trong cái đầu xinh đẹp nhưng đầy toan tính kia ..

Hai người đều im lặng, mặc cho ngoài piste đã chuyển nhịp điệu, mặc cho những đôi lứa xung quanh cười giỡn, tán tỉnh nhau ..

Điều thuốc mới môi của Đoan đã tàn gần đến ngón tay có móng dài trau chuốt của cô . Ân cần và nhẹ nhàng, Phong chồm người lại gỡ lấy và dụi vào gạt tàn ..

Và giữa lúc Đoan còn nhìn theo hành động của bàn tay Phong, như đã chủ ý sẵn, Phong lại nhẹ nhàng nâng cằm cô lên và hôn lên môi ..

Cái hôn của anh thoát đầu là gượng nhẹ, nhưng sau cái chạm môi, Đoan rung mình như biến thành người khác, cô bấu lấy anh và đáp trả cuồng nhiệt ..

Và cũng như anh đã tính, Phong hưởng ứng ngay bằng cách chuyển qua tham lam, vồ vập . Bàn tay anh cũng dạn dĩ lần lượt mạnh bạo trên người Hải Đoan ..

Đây mới đúng là con người thật của Đoan . Một người đàn bà khao khát và đa tình . Không cần hiện thực, không còn e ấp gì nữa, Đoan thoải mái buông rơi cái vỏ bọc, để như cuốn vào cơn say tình với Phong ..

Khi buông rời nhau, Phong nhìn vào vẻ bản thân, tiếc nuối của Đoan mà thầm “khen” mình ..

Đoan chủ động kéo tay anh ra piste . Điệu slow tình tứ, da diết, Phong lại ôm ghì lấy Đoan, và cúi xuống hôn cô . Đầu óc anh, vẫn vơ

về một cổng trường áo trắng, một bóng dáng nho nhỏ xinh xinh ..
Rời môi Hải Đoan, nhìn vào bóng tối vây quanh hai người, vây quanh những cặp tình nhân, như đồng loã với những nụ hôn vụng trộm và những bàn tay tò mò thám hiểm, Phong thầm thở dài ..
Hình ảnh Danh Nghi rõ nét trong anh quá . Thật đều giả cho anh và cũng thật tội nghiệp cho cô ..
Ngày thứ bảy đáng nhớ đó, Phong đã nén hồi hộp, đã hân hoan thế nào khi hò hẹn được với Nghi qua điện thoại . Cuộc hẹn mà anh luôn dặn lòng chờ đợi . Phải chờ đợi, ít nhất là sau kỳ thi tốt nghiệp của cô . Anh đã tin chắc vị trí của mình trong tim cô, khi thử nhìn đôi mắt ngây thơ, trong veo đó . Anh cũng biết chắc cô sẽ hạnh phúc, sẽ ra sao khi anh chính thức tỏ tình... . Vậy mà, tội nghiệp cho cô, và cả cho mối tình rất thật của anh . Vừa đến bãi xe, cái thói quen tử mĩ đã khiến anh nhận ra một hàng xe có biển số quen thuộc . Có Huy, Khôi, và vài người khác nữa ..
Ngờ ngợ với linh tính của mình, anh trở ra tìm điện thoại công cộng, một cú phone đến nhà Đoan đã cho anh câu trả lời . Huy và bạn bè đã đón cô đi chơi ..
Ngọn lửa tình yêu vừa nhen trong lòng Phong vụt tắt ngấm . Anh không ngần ngại, quay lại bãi xe và lấy xe về ngay (đồ cà chớn, đều giả... thấy ghét bắt con người ta ngồi chờ) ..
Trên đường về, gió mát lạnh, nhưng vẫn không xua đi cơn bức bối trong Phong . Đám Huy, Khôi đã phá đám anh, lũ ngu ngốc ..
Anh chẳng mấy nghĩ đến tình cảnh của Nghi . Đụng ông anh hãnh tiến và vô tích sự Ở quán café, cô chắc chắn bị rầy rà to . Nhưng Phong nhún vai ngay khi nghĩ đến điều đó . Nếu hiện diện, anh đâu sửa được tình huống khó khăn của cô mà ngược lại còn hại cho anh, hại cho cái kế hoạch của anh ..
Yêu Nghi ? Có lẽ Phong đã yêu cô đấy . Một cô bé không ngờ vụt lớn nhanh và dễ thương đến vậy . Nhưng nếu bảo anh phải vì cô, vì tình yêu chớm gặp được sau bao năm tháng cười nhạt, đấu trí với những giả trá của người đời thì... . rất tiếc anh không thể ..
Anh không thể bỏ qua cái phao Đoan, nhất là khi anh đang tìm được sự chú ý của cô . Anh không thể bỏ qua cơ hội lấy Đoan làm vợ, cũng là cơ hội có lại trong tay số tài sản nhiều hơn bà chị mưu mô của anh, nhiều hơn số tài sản của cha anh để lại làm con trai đáng ra anh được hưởng ..
Đời thức tỉnh anh bằng cay đắng, vậy sao anh không trả lại đời bằng những đắng cay mà bao năm anh chịu đựng ..
Lương bác sĩ, mà lại là bác sĩ X quang có đâu cơ hội phát cò nghinh

mặt với đời, chỉ có Đoan, Đoan là cái phao cứu rỗi của Phong ..
Hải Đoan áp sát vào Phong, tấm thân mềm mại của cô đặt dịu theo điệu nhạc, nhưng vẫn như dựa hẳn vào người anh, tin cậy ..
Cúi xuống đôi môi hé mở của Đoan, Phong cố xua đi gương mặt dễ thương của Nghi, anh tự cười nhạo mình khi vẫn miệt mài hôn Đoan . Hôn thật mùi mẫn, thật tình tứ vào . Tấm vé làm người thương lưu của mày là đây ..

Tình Đến Sáng Nay

Chương 10

- Nhỏ Nghi ơi, nhỏ Nghi

Đang loay hoay với mấy cái hũ thạch dừa, và xoong sớ ri sên đường, Nghi lúng búng lùa vôi trái sớ ri trong miệng vào một góc để “ơi” một tiếng trả lời anh Huy

Kể từ sau cái hôm thưởng thức ly cocktail thạch dừa ngon tuyệt của Vũ, cô đã về nhà tơ tưởng và thòm thèm cả đến trong mơ Cho nên sáng hôm nay, ké theo má Hai đi chợ, Nghi đã lượn lờ hỏi han mấy hàng bán đồ hộp, để cuối cùng tìm được chỗ bán mấy cái keo đầy những miếng vuông vuông xinh xắn màu trắng đục được gọi là thạch dừa này. Thêm ký sớ ri về sên đường, đá thì đầy trong tủ lạnh. Nghi hí hửng bày mấy cái ly, bắt đầu pha pha, chế chế, sau tiếng gọi ra chiều vui vẻ Huy đã thò đầu vào bếp:

- Lại quậy “cung điện” của má Hai phải không nhỏ. Ra đây anh bảo cái này.

Phun mấy hột sớ ri vào giỏ rác, Nghi trả lời anh rất phớt lờ:

- Trời, em đang bận quá đây, đâu có rảnh tay chút nào.

- Thì ra đây một chút thôi mà.

Nghi dài giọng:

- Ra để anh sai bảo chứ gì ? Em biết tổng. Thôi để em làm cho xong mấy cái ly cocktail này đã, anh sẽ có phần một ly.

Huy hơi cáu:

- Cocktail cóc tiết cái gì, có người gởi thiệp mời mày dự tiệc kìa. Anh sợ mày làm bẩn thiệp thôi, chứ ai thèm dự khi mày ra nhờ vả cái gì đâu.

- Ủa, vậy sao? – Nghi ngạc nhiên – ai gởi thiệp mời em à ? Thiệp gì vậy anh Hai ?

- Thì mày rửa tay, lau tay đi, ra đây mà coi.

Chưa dứt câu nói, Huy đã thấy bóng Nghi với nụ cười con nít được quâ. Cô chạy đến chộp lấy phong bì mà anh đang lo le trên tay Huy la lên:

- Ê, giật lộn rồi, cái đó của anh.

Anh chìa ra thêm một cái phong bì khác, cũng màu xanh y hệt :

- Cái này mới là của mày nè, nhỏ bộp chộp

Nghi cười quê xệ, đổi với anh. Cô háo hức mở ra coi với cơn thắc mắc, tò mò quá xá. Ai mà... coi trọng cô dữ vậy cả. Thiệp mời dự tiệc phong bì xanh, giấy thơm phức in nổi chữ xám bạc. Cô nheo mắt nhìn, và bật ra câu ngạc nhiên về phía Huy:

- Chị Hải Đoan? Chị Đoan mời em? Mà tiệc gì vậy anh Hai ? Sinh nhật ?

Huy cười:

- Đoan thật ra không phải sinh ngày tháng này, Đoan sinh cuối năm cơ, nhưng có lẽ Đoan buồn, muốn rủ bạn bè tổ chức tiệc tùng chơi thôi. Nhỏ cũng thấy đó, trên thiệp cũng ghi là tiệc vui mà. Với người khác, người ta sẽ nghĩ là sinh nhật, nhưng anh thì biết chắc không phải.

“Si người ta thì phải tìm hiểu đến ngày sinh, tháng đẻ là phải quá rồi” Nghi thầm nghĩ. Cô hỏi như trêu anh:

- Tiệc vui, có khi nào chị Đoan sẽ tuyên bố việc gì quan trọng không ? Ví dụ như tuyên bố kết hôn, đính hôn gì đó lần hai chẳng hạn.

Huy liếc nhìn em gái, thấy cái cách trêu chọc của nó cũng không đến nỗi xấc xược, anh làm thỉnh ngẫm nghĩ lời nó và tự cười với mình.

Nghi thấy bộ mặt ông anh bỗng như... ngổ ngổ với lời tiên đoán “xì cút” của mình mà thở ra ngao ngán. Đúng là ông Huy si đậm chị Đoan mất rồi. Ôi, tình yêu, nó là cái quái gì ấy nhỉ, khiến cho ông anh hay hoạn hoẹ, bắt lỗi của Nghi phải nhũn nhão, ngây ngô như thế ? Anh chả còn đủ sáng suốt để bài bác cái tưởng tượng vớ vẩn của Nghi nữa.

Nghi trở xuống nhà bếp, cạy cạy tiếp cái xoong dính cứng mấy trái sơ ri đến ... khét, vừa hì hục làm, cô vừa thầm mong má Hai đi dò vé số ở đầu ngõ lâu lâu một chút, để Nghi kịp phi tang cái chứng tích oai hùng làm bếp của cô.

Đang mím môi cạo ken két, Nghi hầu như bỏ quên ông anh của mình ở lại phòng khách với nụ cười ngo ngẩn, thì cô bỗng giật nảy cả mình, khi bóng... “ông” lại mon men kế bên:

- Cái ông này làm hết hồn – cô la lên

Huy cười trừ :

- Nhỏ Nghi này, anh hỏi nhỏ nhé. Bộ nhỏ nghĩ là Đoan sẽ... tuyên bố

điều gì trong bữa tiệc à ? Có chắc vậy không?

Nghi ngó anh kinh dị :

- Có hay không ai mà biết, em chỉ ... thuận miệng trêu anh chơi thôi mà. Vậy lúc đưa thiệp cho anh, chị Đoan nói gì ?

Huy phân vân nhớ lại:

- Hải Đoan đưa thiệp cho cả bọn, đưa từng người. Khi có đưa hỏi tiệc gì, Đoan cười và nói là... cứ xem như một tiệc vui, như sinh nhật vậy, nhưng khỏi cần đem quà - Anh có vẻ thích thú kể tiếp – Lúc đưa tận tay anh, Đoan đưa hai thiệp, anh còn đang ngạc nhiên thì Đoan bảo là mời luôn em. Ánh mắt Đoan như...có ý gì đó, anh đoán chắc như vậy.

- Ý gì? – Nghi tò mò

Huy ngượng ngịu:

- Anh ... không biết. Tụi nó đông quá, anh không tiện hỏi rõ

Nghi thở ra cái phì. Cô chán nản hỏi anh như một người từng có kinh nghiệm bồ bịch qua ... sách vở:

- Trước đến nay, nghĩa là từ khi chị Đoan về nước đến nay, anh và chỉ đi chơi riêng được mấy lần rồi ?

Câu trả lời của ông anh tội nghiệp như đúng y như Nghi nghĩ

- Đâu có ... đi chơi riêng. Lần nào cũng có vài đứa bạn như thằng Khôi, thằng Dũng...

Nghi ngắt lời anh:

- Sao anh không rủ thử?

Huy sờ tai:

- Thì tại...lúc đầu anh tưởng Đoan còn sống với chồng, nên có rủ thì rủ đi chung với bè bạn để tránh tiếng cho Đoan.

- Còn sau này ?

- Sau này, khi biết Đoan đã ly dị, có lúc anh cũng muốn rủ Đoan đi chơi riêng, nhưng anh bận trực liên miên ở bệnh viện, rảnh rồi được thì đôi khi Đoan lại vắng nhà vì bận đi thăm bà con, có khi tụi thằng Khôi, cũng kè sát anh rủ đi chơi cả bọn. Cho nên...

Nghi gật đầu ngán ngẩm :

- Cho nên anh thương người ta mà chưa có cơ hội bày tỏ chứ gì ?

Huy gật đầu thú nhận, rồi bỗng tươi mặt lên:

- Nhưng dù chưa nói với Đoan, Đoan vẫn hiểu anh.

- Tại sao – Nghi ngạc nhiên

Huy hào hứng giải thích:

- Bởi vì vừa rồi anh có gởi cho Đoan một lá thư Một lá thư.... tình.

Anh viết nhiều lắm, nói hết tâm sự mình, lá thư dài tám trang.

Nghi phát kêu lên:

- Tám trang?

- Ừ, anh viết kín hết, những gì anh chưa nói được với Đoan, anh viết cả ra – Huy nói giống như ... “khoe” – thật ra nói đôi khi thấy khó, nhưng viết thì dễ hơn.

- Bày đặt rút ra câu kết thật triết lý. – Nghi ngao ngán nghĩ bụng. Ông anh cô tẩu hoa? nhập ma mất thôi, nếu một mai chị Đoan trả lại thự Không ngờ bao năm học bác sĩ, ở khoa nhi, anh Huy cũng có phong độ lắm, đầu đến nỗi tẹt, thế mà đối với chuyện tình cảm anh lại... dở thế.

Thế thì làm sao mình “học hỏi” được nhỉ? Nghi chép miệng. Mười tám tuổi, dường như chuyện yêu đương đối với cô vẫn chưa ở tầm tay. Hôm vừa rồi, Phong điện đến xin lỗi cô, vì đi đường thấy người ta bị tai nạn nên đưa giùm vào bệnh viện. Lý do thật chính đáng, nên Nghi hầu như quên mất cả nỗi buồn trách anh trước đó. Có lẽ, từ sau cú điện thoại ấy đến nay, anh cũng yên lặng luôn. Nghi vẫn tự biện bạch cho anh, rằng có lẽ vì kỳ thi Đại học gần kề, anh lo ngại cho việc học hành thi cử của cô nên tạm thời... ngưng hò hẹn.

Huy từ nãy đến giờ tâm sự với em gái, nhưng chẳng thấy nhỏ “ý kiến” gì hết cũng đâm nôn nóng:

- sao nhỏ?

Nghi giật mình:

- Gì cơ

- Thì ... chuyện của anh đó. Nhỏ ... góp ý đi. Anh làm vậy được không? Theo nhỏ thấy thì Đoan nghĩ sao khi nhận được thư?

- Em cũng ... không biết nữa – thấy vẻ thất vọng của anh, Nghi đành dài hơi – ờ thì... chắc chỉ cũng đã hiểu tâm tình anh rồi. Chị Đoan rất kín đáo và thùy mị, anh không nên chờ đợi cái gật đầu đồng ý của chỉ, mà theo em, anh phải... phải tìm cách gặp riêng và thổ lộ bằng cả lời nói.

Liếc thấy cái mặt chăm chú lắng nghe của Huy, Nghi đánh bạo hít một hơi “tự vấn” luôn:

- Chỉ có tỏ tình thẳng thì may ra mới biết được ý chị Đoan thôi. Mà tỏ tình cũng phải đúng cách mới được, số sòng, cọc lốc quá chắc không hợp với chị đâu...

Huy vọt miệng:

- Tao biết. Phải lịch sự, từ từ chứ gì.

- Đúng rồi – Nghi gục gặc đầu – vậy đó, nếu chỉ đồng ý, thì ... là xong.

Nghi thở phào, hoàn toàn xong sứ mệnh “tự vấn tình yêu”, cô quay lại với cái chảo đen thui tiếp.

- Nhỏ đổ nước bắt lên bếp cho nó tan ra – Huy giúp em gái mình bằng cách vẩn kể.

- À há – Nghi mừng thầm, thử làm theo lời anh.

Huy vẫn sau lưng cô bắn khoăn:

- Nè, Nghi, anh vẫn còn thắc mắc. Làm sao biết được Đoan đồng tình với anh? Anh biết chắc nếu anh nói ra, Đoan sẽ nhoẻn miệng cười, nhưng làm sao biết cái cười đó là “ừ” hay là “đừng” ?

Nghi ngẩn tò te Ừ nhỉ, chị Đoan kín đáo, e ấp có tiếng, nói “ừ” ra miệng là chuyện xa lạ với chỉ, vậy làm sao mà biết được đây, Nghi lúng búng:

- Em nghe người ta nói phải... nhìn vào mặt thì biết câu trả lời.

- Nhìn vào mắt? – Huy hỏi lại

Giữa lúc Huy còn đang suy nghĩ câu bàn quá ... hay của Nghi, thì có tiếng huýt sáo vang, anh nhanh chân bước ra khỏi gian bếp lên lầu.

Ân thò đầu vào bếp:

- Làm gì vậy bà Nghi ? Bánh trái gì à ? Cho tui ăn với.

Nghi cười toe, rồi hồ hởi khoe với em:

- Tao làm thử món này, cocktail đó, làm cho mày một ly nha.

Mắt Ân sáng rỡ:

- Cocktail hả ? Chiu liền, tui đang khát nước quá trời.

Quên bằng luôn câu chuyện tình vẫn còn trong vòng “bí mật” của Huy, Nghi hỏi em:

- Vậy mày đập nhỏ đá đi, bỏ vào mấy cái ly này là xong rồi.

Ân cũng dễ thương làm khi có món ăn, nó hăng hái lao vào phụ chị đập đá. Nghi nhìn mấy cái ly cocktail, thành quả của cô, ngờ ngợ như còn thiếu cái gì . Chợt nhớ ra, cô chạy như bay lên nhà trên sau khi ném lại câu nhắc với em :

- Khoan đóp đã Ân, còn thiếu, đợi tao lên “chôm” chai xirô người ta vừa tặng má đã.

Vừa mở ngăn tủ kính trên cao, Nghi vừa lầm bầm chán cho cái thước tắc của cô Ông Huy có một cái thú kỳ cục, đó là đem chưng tất cả chai rượu đẹp người ta tặng anh, tặng mà nhân lễ lộc, tết nhất. Để hoài, chưng hoài, chả có bao giờ ông đem ra uống vì Huy đâu biết uống. Chai xi rô tít trên cao này đáng cũng khá đẹp, vì thế nó cũng được trưng dụng luôn ở ngăn trên cùng cả tháng nay. Nghi với tay không nổi, đành kê thêm cái ghế để “bổ sung” cho chiều cao khiêm tốn của mình.

Có tiếng cười chào ngoài sân, ai đó đã bước vào nhà. Nghi khệ nệ, thận trọng ôm cái chai xirô, bước xuống khỏi ghế.

- Làm cái gì thế con gái ? Định pha xirô uống à ? Có làm thì làm cho

má và Quỳnh một ly với nhé.

Nghi quay phắt người lại, giọng cô oà vỡ, reo vui:

- A, má, má về, má về nè Ân ơi.

Quỳnh đứng cạnh bà Lân cũng phì cười trước vẻ mừng rỡ của bạn :

- Nhỏ này như con nít vậy, còn thiếu đòi quà bánh nữa thôi.

Nghi tròn mắt :

- Quà bánh hả, tất nhiên là có rồi, phải không má ?

Bà Lân cười:

- Ừ, cả đống trong giỏ kia. Mấy hộp pudding để con làm thử ăn. Có mấy loại chocolate, bánh nướng má mua ở phi trường, có cả một cái pizza thật to.

- Hoan hô, má hết sảy

Giọng của Nghi la, còn không bằng giọng “kinh dị” đang trong thời kỳ bễ tiếng của cu Ân. Nó đã bê nguyên mâm ly cocktail lên phòng khách.

Nghi khoe má:

- Bây giờ má ngồi đi. Con sẽ đãi má, không phải chỉ ly xirô suông thôi đâu, món này tuyệt lắm.

Cô chế ra mỗi ly một ít xirô, đá cu Ân đập nhỏ tuy không bằng đá bào, nhưng cũng hấp dẫn chán.

Vừa làm, cô vừa hỏi Quỳnh:

- Sao nhỏ hay vậy, có lộc ăn có khác, tới tao ngay lúc này, mà lại đi chung với má tao nữa ?

Quỳnh cười:

- Ờ, buồn ghé máy chơi, đến cổng thì gặp bác về, thế là phụ bác mở khoá, khỏi bấm chuông luôn.

Pha chế đã xong, Nghi mời mẹ và bạn. Quang Ân thì khỏi nói, nó đã chớp lấy một cái ly giành phần. Huy đi xuống với áo thun trắng mặc nhà, anh sà xuống ngay và cũng vớt một ly.

Ném thử một vài miếng, bà Lân khen:

- Cha, cũng khá đấy chứ Nghi, con học ở đâu mà làm hay thế ?

Quỳnh cũng tám tắc khen làm Nghi phòng mũi, nhỏ thắc mắc:

- Cái này là cái gì hả Nghi , tao chưa ăn qua.

Nghi ra vẻ rành rẽ:

- Thạch dừa đó mà, dễ làm lắm.

- Ai chỉ máy? – Quỳnh hỏi

Nghi cười lấp liếm, nói một hơi:

- A, đi chợ thấy bán rồi thì mua... rồi thì ... tao tự nghĩ, sao mình không thử ...

Huy cười sặc sụa:

- Sao mình, sao mình cái con khỉ. Chứ không phải nhỏ uống ở quán thằng Vũ. Hấn chỉ nên mới biết mà pha chế, trộm nghề người ta ở đó còn xạo sự.

Ăn thè lưỡi trêu chị, Nghi què quá vì bị lộ tẩy, cô mím miệng gằm gừ anh, bà Lân cũng phải cười xoa.

Chỉ có Quỳnh là nhìn sững vào ly nước. Trong khung cảnh vui vẻ của gia đình Nghi, không ai để ý. Cô nuốt vội miếng thạch dừa như nuốt phải thứ khó nhai. Chỉ có cô là không cười. Không cười nổi.

Tình Đến Sáng Nay

Chương 11

May cho Nghi là “tiệc vui” gì đó của chị HD lại trước ngày thi của cô hai ngày. Anh Huy “miễn cưỡng” đồng ý cho Nghi dự Với điều kiện cô phải về trước... chín giờ+ rưỡi+~a. Ài chà! Đây phải là sự Ưu ái lớn của ông Huy ? Chín giờ+ ba mươi là quá khuya đối với nhỏ em khờ khạo của anh . Nhưng từ xưa đến nay , Nghi rất ghét số lẻ , sao không chẵn chòi là mười giờ cho rồi , rưỡi rưỡi làm chi không biết , nghe cứ y như luật lệ thứ thiệt vậy.

Từ chiều , Nghi đã xăng xái ủi mấy bộ váy áo model “hoa học đường” của mình . Lại còn tốt bụng cho anh Huy ké thêm cái sơ mi trắng tinh và cái quần tây màu be Vừa ủi cho anh , cô vừa thầm thắc mắc , dường như anh H từ1 xưa đến giờ chima toàn màu áo trắng . Thử còn đi học mặc áo trắng đã đành , bây giờ ra trường làm bác sĩ như ai , cho dù là bác sĩ của con nít , nhưng cũng oai chứ bỏ . Vậy mà ở bệnh viện áo bờ lu trắng , về nhà đỡ hơn với áo thun cổ tròn ngắn tay , nhưng vẫn chỉ Là màu trắng . Bây giờ lại áo trắng... của bỏ . Con mắt thẩm mỹ của anh sao đơn điệu và tẻ nhạt quá vậy không biết.

Thật chẳng bù cho cô , làm con gái duy nhất trong nhà , tiền mẹ cho , cô chi tiêu xài trong hai trường hợp: ăn uống và may sắm mà thôi. Đi học thêm mẹ cũng cho tiền đầy đủ , nhưng Nghi và Mỹ Quỳnh là chuyên gia ...”học chạy” , “học chùa” mà Chon nên những món tiền dư mà thằng An bài bác là tiềnăn chặn thầy cô ấy , hai nhỏ đem nướng vào máy xe bò bía , mấy hàng bún riêu hết sạch.

Nhắc đề”n Mỹ Quỳnh , Nghi mới nhớ , mấy ngày nay , nhỏ Biển đâu

mất tiêu. Gọi điện đến cũng không thấy , Nghi đoán chắc nhỏ Biển vào thư viện nào ôn thi mất rồi.

Ngồi trước bàn học , Nghi trịnh trọng mở Ngăn kéo , lôi ra một cái hộp chocolate màu sắc đẹp nhất . Đây là cái hộp Nghi vẫn nâng niu , nhất là khoảng gần năm nay.

Bên ngoài là hình ảnh những thỏi chocolate đủ kiểu dáng , nhưng thật ra , cái ruột bên trong , tức là chocolate , đã được Nghi và QA “thanh toán” từ lâu. Thay vào đó , cô đã cất giữ những món phụ tùng làm đẹp nhỏ nhỏ của con gái . Hộp kem thoa mặt nhỏ Quỳnh mua tặng , nhỏ Bảo giống cái hiệu mà chị ML của nhỏ Xài , một cây chì đen Nghi tự sắm , chai dầu thơm nhỏ Xíu mẹ cho , xa nhà sau một chuyến công tác . Còn hai cây son , một cây hồng nhạt , một cây đỏ Chết , đều là đồ mẹ bỏ Quên trên... bàn phấn của mẹ mà vô tình lọt vào cặp mắt của Nghi . Mẹ có rất nhiều son phấn , nên Nghi biết chắc mẹ cũng chẳng biết đâu , nếu cây son này có nằm trong cái hộp “của cải” của Nghi.

Mở cái hộp riêng tư của mình ra , Nghi hăng hái bắt tay vào... làm đẹp cho mình . Gì trước nhĩ A , chắc là một tí kem thoa mặt , một tí thôi để qua cặp mắt phán xét , kiểm tra của anh Huy Chút chì đen viền nhẹ mắt nè , rồi còn cây son nữa. Nghi chọn màu hồng nhạt , thoa một lớp , rồi bặm bót ra giấy , y như một đoạn quảng cáo trên báo chỉ vẽ.

Một tí dầu thơm bôi vào hai bên vành tai. Thế là xong.

Nghi ngắm nghía khuôn mặt mình trong gương . Chà , thêm một tẹo phấn son , trông cô cũng ... xinh ra phết ấy chứ . Cô nhoẻn một nụ cười “thủ” trước kính . Ui! Không được rồi. Nụ cười của cô sao mà nhăn nhó , sao mà con nít quá. Phải đổi ngay nụ cười , Nghi nghĩ thầm . Khách khứa toàn là người lớn cả , vả Lại có... Phong , cô phải làm sao cho mình cũng chừng chặc , cũng đàng hoàng như mọi người mới được chứ.

Nghi lại nhoẻn một nụ cười khác . Chưa được , miệng méo méo thế nào ấy. Thử lại nụ Khác vậy , và lại một nụ Khác....

Còn đang miệt mài tập... cười , thì bỗng nhiên , Nghi suýt la hoảng nhìn trong gương , cạnh gương mặt... .xinh x(an của mình là bộ mặt đen sì và cái cười khoe lòn ngổn những răng của thằng Ân.

Đồ quỷ , mày làm gì vậy – Cô hét lên.

Ân châu mỗ.

- Tui hỏi bà làm gì thì đúng hơn . Bộ mát rồi sao mà ngó kiếng cười một mình ?

Nghi sượng với thằng em , cô đáp bừa.

- Kệ tao , buồn buồn nhìn kiếng tự cười có sao đâu.

Ân trề môi.

- Xạo doc tổ , chứ không phải tập làm duyên , làm dáng để chút nữa đi ăn tiệc bà Đoan à ? Đi đi , đi để hộ tống ông Huy “cây si” nhà về . Bà y chang ông Huy , bị trộ mà không biết.

Nghi trố mắt.

- Mà nói cái gì Cái gì mà bị trộ ? Chị HD đãi tiệc thôi mà.

- Ờ thì đó , bà đi thử Thì biết.

Ân nói lửng lơ rồi bỏ ra , Nghi hoang mang chạy theo em vào tận phòng nó.

- có chuyện gì à Ân ? Mà biết gì rồi nói cho chị nghe xem.

Ân hất hất mặt.

- Mà bà có tin tui không cái đã.

- Nghi gật đầu lia lịa.

- Tin mà , tin mà . Mà nói đi.

Ân ngò^i xuống sàn , làm Nghi cũng sà xuống bên cạnh , chờ nghe.

Ân thao thao một hơi.

- Thật ra tui cũng không biết rõ có cái gì xảy ra , chỉ có điều thằng Hà bảo tui dường như ba HD của nó đang toan tính một chuyện gì đó . Ông Phong cũng lui tới , to nhỏ thường xuyên hơn . Bà thì tui không biết lý do tại sao bà HD mời bà , có thể Để đưa giùm ông H về , nếu lỡ ông có thất vọng té xỉu cái đùng.

Nghi vẫn chưa hiểu rõ.

- Mà... nói vậy là sao? Tại sao ông H thất vọng ? Cái gì mà đến nỗi xỉu lặn ?

Ân nhăn mặt.

- Chưa hiểu à ? Thì ông H ổng kỳ vọng vào bà HD nhiều quá , đến khi vỡ mộng thì... xỉu đi chứ sao.

có tiếng H gọi tìm Nghi vào phòng cô Nghi chưa kịp hỏi rõ Ân , tại sao lại có Phong dính vào câu chuyện của nó , thì Ân đã hỏi chị.

- Thôi bà về phòng đi , ông H kiếm kìa. Thắc mắc cái gì , đi đi thì biết.

Nghi đành về phòng trong tiếng còi thúc hối của anh H . Lòng vẫn băn khoăn mãi về lời cảnh báo của QA.

Nghi chưa đến nhà chị HD lần nào , nên cô thật sự kinh ngạc khi thấy ngôi nhà bề thế sang trọng đến như vậy.

Nội cái sân thôi , với nhiều tầng cây sứ , nhiều loại dây leo bờ tường , những bụi. Hoa dọc lối đi , những băng ghế lác đác , thấp thoáng sau những thân cây ăn trái , làm cho khoảng sân trở Nên rậm rạp và kỳ bí như trong truy^ .en cổ tích . Trong vườn , đây đó cũng có bóng người túm tụm.

Nghi lơ ngơ theo chân anh Huy và Khôi đi dọc những luống hoa để đến ngôi nhà chính.

Chỉ vừa đặt chân lên bậc tam cấp , tiếng cười nói ồn ào đã làm Nghi muốn ríu chân.

Vào được bên trong phòng khách , Nghi muốn bật tiếng la hoảng trước một lượng khách khổng lồ.

- Chà đông quá – H lên tiếng.

Khôi ghé tai bạn nói như hét.

Đda phần là khách làm ăn của bác trai , chắc bác cũng nhân dịp tiệc tùng mời bạn bè đến dự cho HD vui.

H lảm nhảm.

- Nhưng HD có thích ồn ào đến như vậy đâu.

Ba người như lạc vào giữa chợ xung quanh những người la người với quần áo sang trọng , đẹp đẽ.

Khôi kéo tay H , chỉ về một phía.

- Nhóm bạn mình kia rồi , đến đó đi.

Khôi đi trước , H theo sau , còn Nghi đi cười. Cả ba lách tới , lách lui giữa dòng người. “cứ như rong rần lên mây vậy” Nghi nghĩ thầm.

Giữa lúc cô còn đang nổi đuôi hai ông anh thì có một bàn tay thộp vào vai cô Một giọng nói quen thuộc vang lên vui vẻ.

- A , Danh Nghi Cô cũng có mặt ở đây nữa à.

Nghi nhìn lại , nhoẻn một nụ cười thân thiện với Vũ , không thân thiện sao được , vì này giờ chóng mặt ngó khắp bàn dân thiên hạ , Nghi chẳng thấy bóng dáng ai quen . Bây giờ gặp được Vũ , cho dù anh có là khắc tinh của cô , cô vẫn còn đỡ hơn là không có ai.

Cô hỏi anh lại một câu hơi thừa.

- Anh cũng được mời à ? Anh quen chị HD ?

V lắc đầu , chỉ tay vào cái nón và nơ trên cổ , Nghi chú mắt nhìn cái nón anh đang đội màu xanh đậm , nơ cũng thế , cô chả hiểu gì hết.

- Vậy... là gì ? Tôi thấy trời ở đây buổi tối mát mẻ , mắc gì anh phải đội nón ?

Vũ phì cười.

- Cô nhìn thử Một vòng xung quanh xem.

Nghi làm theo lời anh và cô vụt hiểu ra khi thấy có đến hơn nửa tá ăn mặc giống Vũ . Cũng nón cùng màu , cùng kiểu và cái nơ ở cổ.

- À thì ra anh phục vụ Ở đây.

Vũ cười.

- Nhờ tổp bạn của anh cô thỉnh thoảng ghé qua ủng hộ cho quán của tôi , nên hôm nay chủ Nhân ở đây biết mặt , biết tài mời tôi thầu ở quầy cocktail và bánh ngọt.

Nghi cũng vừa nhận ra những người xung quanh , phần nhiều là trên tay họ cầm những ly rượu cao cổ , như biết tổng ý nghĩ của Nghi , Vũ kể tai cô nói nhỏ.

- Có cả món thạch dừa nữa. Chút tôi sẽ tự tay pha cho cô một ly tuyệt vời (cho em 1 ly nữa , thềm wá men).

Nghi sáng mắt lên , nhưng lại vụt tắt ngấm khi thấy cái cười như hiểu hết của Vũ . Cái cười thấy khó ưa thật , cô nói có vẻ hồ hững cố ý.

- chút nữa đã , tôi còn phải đi với... Chợt cô nhìn quanh và la lên – thôi chết rồi.

Vũ hỏi ngay.

- chuyện gì thế vậy ? ai chết ?

Nghi sực nhớ đến Vũ , chụp lấy anh... . đổ thừa.

- Tại hồi nãy anh kéo tay tôi lại , tôi lạc mất anh Huy với anh Khôi rồi. Bây giờ người đông quá , biết mấy ông ở đâu mà tìm.

Vũ cố nín cười.

- Chỉ có vậy thôi sao? Cái đó đâu có khó gì , nếu Nghi thật sự muốn tìm họ.

Nghi mừng rỡ.

- Thật sao? Anh biết chỗ của mấy ảnh à.

V tỉnh bơ.

đâu có.

Nghi nổi quạu.

- Vậy sao anh mới nói.

V ngắt lời cô.

- Tôi chỉ nói là biết cách tìm ra thôi.

- cách gì ? – Nghi mở to mắt lắng nghe.

V nói như không.

- Thì chỗ của tui còn dư vài cái nón và nơ . Nè , cô đội lên đầu , tôi sẽ phát cho mâm rượu , đi vòng vòng mời rượu một hồi , thế nào cũng tìm ra.

Nói xong , Vũ cười như thú vị Lắm với cách mình vừa bày cho Nghi , càng thú vị Hơn khi thấy vẻ mặt trợn lên vì tức giận của cô.

- Anh ... ngạo tôi hả.

Vũ biết thân , tắt ngay nụ cười.

Đâu có , tôi chỉ có một cách này thôi , định nói thử nghe , không chịu thì thôi.

Nghi xịu mặt đứng im . Mấy ông anh của cô đi trước , phát hiện ra lạc cô , sao không trở Lại tìm kia ? Những người đàn ông mặc veston lớn , những phụ Nữ áo đầm dài chấm gót , xẽ tà bên đây bên kia cứ

đi qua đi lại chào hỏi nhau xung quanh Nghi.

Cũng có vài người ném cái nhìn tò mò vào cô và Vũ . Chắc họ Tự nhủ , cái cô nhỏ như học trò kia quen biết ai ở đây nhỉ Nhìn bộ Váy áo học trò trên dáng người nhỏ Bé của cô ta kìa! Thật chẳng thích hợp với môi trường này. Và Lại còn anh chàng phục vụ cao nghêu này nữa chứ . Anh ta cũng không đến nỗi cao lắm đâu , nhưng cái nón đội hờ trên đầu khiến anh ta cứ trông như gấp rưỡi người bên cạnh. Xem chừng Nghi đã bắt đầu sượng vì phải đứng hoài một chỗ , nhưng nêu không đứng đây , anh H quay lại biết tìm cô ở đâu.

Nhìn tới nhìn lui , cô “phát hiện” ra Vũ nãy giờ vẫn kè kè bên mình.

- Này , anh vừa bảo anh thầy phục vụ Ở đây cơ mà , sao không làm việc đi , đứng cạnh tôi làm gì.

Vũ gật gù.

- Ừ nhỉ , tôi cũng quên mất , thôi tôi về quầy của mình đây.

Nói xong , anh lững thững bỏ đi. Nghi còn lại một mình , cô hốt hoảng khi nhận ra mình không biết làm sao. Không kịp gọi Vũ nữa rồi , nhưng vẫn còn may là cái nón xanh của anh còn nhấp nhô trước mặt.

Nghi lẹ Lẹ chèn qua đám người để ráng theo kịp anh , anh mà đi mất , cô biết níu ai đây?.

Cái nón đội hờ hững trên đầu Vũ cứ nhấp nhô Nghi vẫn bươn bả theo sau. Dọc đường , còn lắm cái nón giống vậy băng qua , băng lại. Nhưng đỡ quá cái nón của Vũ ngó thấy cao hơn người tã Nghi nhỏ con quá , nên vừa chen tới , cô phải nghênh cổ ngóng nhìn , dõi theo ... cái nón.

Vũ đến bên quầy rượu nhỏ được kê trong góc , quay lại đã thấy Nghi theo đến nơi. Anh chẳng lộ Vẻ Gì gọi là ngạc nhiên cả , duy chỉ đôi lông mày nhướng lên như đợi một câu trả Lời.

Nghi chuẩn bị sẵn một nụ cười thật hiền cô trưng ra ngay trên mặt. Đi lòng vòng tìm anh H thử ...ai dè , lại thấy quầy anh trước.

- Vậy sao? – Vũ ghéch miệng cười.

Cái cười của anh sao khó ưa tề . Nghi lúng túng tìm lý do nán lại bên quầy. Có thể thế nào trong mấy anh bạn anh Huy , cũng có ông bợm nhậu đến đây đòi một ly cocktail pha riêng , cô sẽ có dịp thắp tưng “ông” đó . Và còn một lý do chính đáng khác nữa đối với Nghi là cô phát hiện ra , cạnh quầy rượu , sát chân tường có một cái bàn dài phủ Khăn trắng và xanh . Trên đó là những đĩa , những khay đựng bánh ngọt đủ loại , có mấy chồng đĩa giấy , khăn giấy kếp bên.

Cô nói với Vũ , về Thân mật lắm.

- Tôi vừa nghĩ ra , đứng cạnh quầy mấy anh , không chừng tôi sẽ tìm

thấy anh Huy.

- Vậy à.

Cô cười , thì Vũ cũng cười , cái cười của cô nhằm cầu thân , dù không muốn... . “hoàn cảnh nhờ vả” làm cô phải nhe răng lấy lòng . Còn Vũ , anh ta cười như nhếch một bên miệng , mũi hỉnh hỉnh khá kỳ khôi. Dường như anh ta khó khăn lắm mới nặn ra được một nụ cười với cô . Cười thế thì còn cười làm chi nữa. Còn câu đáp nữa chứ , cứ “vậy à” “vậy sao” nghe ảm ức hết sức.

Vũ chừng như cũng hiểu chút chút cô đang nghĩ gì , anh chỉ một cái ghé cao có chân để bên quầy , giọng ân cần hơn.

- Nghi ngồi đi nhé , ngồi ở đây nghỉ Mệt... cao hơn thì anh H dễ nhìn thấy.

Nghi ngần ngừ thấy lời anh cũng đúng . Cô ngoan ngoãn leo tót lên ngồi.

Cha , ngồi ở đây cũng thích chán , cái ghế làm cô cao hơn cả Vũ , tầm mắt của cô nhìn được rộng khắp.

Đáp mắt một vòng , Nghi mới thật sự hâm mộ gian phòng khách quá rộng này. Phòng có cửa chính , chắc là chỗ Nghi theo anh H vào khi nãy. Hai cửa phụ hai bên để dẫn ra vườn cây bao quanh nhà . Một cửa nhỏ Phía sau , cạnh cầu thang uốn lượn dẫn lên lầu. Có lẽ là thông với nhà bếp . Còn có thêm một cánh cửa khác nữa cũng dẫn vào một phòng mà từ xa , Nghi vẫn nhận ra những hàng kệ tủ áp sát tường đầy những sách . Có lẽ đây là “thư viện” của gia đình , thư viện bây giờ cũng đầy những người túm tụm.

Có ai đó khều nhẹ vai Nghi , cô quay lại , Vũ cười , chìa cho cô một cái đĩa giấy to , trên đó có cả chục loại bánh trái , mỗi thứ một ít.

Cô đỡ lấy cái đĩa và nhón ngay một cái bánh nhân táo cho vào miệng . Vẫn còn lúng búng với cái bánh , cô hỏi anh.

- bánh ngọt tiệm anh làm à.

Vũ cười.

đâu có , chúng tôi chỉ làm được vài ba loại thôi. Số còn lại là đặt riêng ở tiệm bánh ngọt.

Nghi nhìn mấy cái bánh loại khác nhau. Cái nào cũng đẹp mắt và ngon . Đâu phân biệt nổi cái nào của anh làm và cái nào của tiệm bánh chuyên nghiệp.

Cầm thêm một cái bánh da bèo , cắn một miếng , cô nói.

- Vậy chứ cái nào mới là anh làm.

Vũ hất mặt về phía cô.

- cái cô đang cầm đây , cả cái bánh nhân táo khi nãy nữa.

Nghi trố mắt trầm trồ.

- Ô , ngon đó chứ . Không ngờ anh lại có tài thật sự.
 Nói xong cô mới thấy câu của mình dở hơi. Khen mà như chê người
 ta Không thật thì xưa nay cô nghĩ là giả mạo chắc . Thấy Vũ nhướng
 đôi lông mày kỳ quái , cô vội cười khì.
 - xin lỗi , xin lỗi nhé . Tôi nói chuyện vô duyên thật.
 Đôi lông mày của Vũ đã trở lại ...vị trí cũ.
 Anh dịu giọng nói với cô , khi thấy một nhân viên ra hiệu với mình
 đằng xa.
 - Nghi ngồi yên đây dùng bánh nhe , chưa gặp lại ông anh thì đừng
 đi đâu , kéo lặc.
 - Còn anh đi đâu đấy – Nghi hỏi giật giọng.
 Vũ nhún vai.
 - công việc mà , chút nữa tôi quay lại.
 Ngồi một chỗ , Nghi vừa ngón ngoئن ăn vừa ngắm nhìn ở đây , ở kia
 một cách thích thú . Cô còn nháy mắt chào Vũ khi anh vào quầy ,
 nhanh tay pha mấy ly cocktail theo yêu cầu của khách.
 Khi đã ngót khách , anh lại pha tiếp mấy ly khác nữa. Tay anh tung ,
 hứng , chụp lấy chai rượu trông rất nghề . Vừa làm anh vừa nheo
 mắt cười với Nghi.
 “Có khi nào vừa làm vừa ngó cho khác kiểu đó, anh tuốt tay làm cái
 xoảng không nhĩ ” Nghi tự hỏi và cười toe khi tưởng tượng cái mặt
 tên tò của Vũ . Hiểu lầm cái cười của Nghi, Vũ làm việc có vẻ gọn
 gàng nhanh hơn nữa.
 - Anh pha cho ai mà nhiều thế, lại hai ba ly khác nhau nữa ? - cô hỏi
 anh.
 - Hả - Vũ che tai khi nghe không rõ.
 Tiếng nhạc nhẹ mở từ nãy cộng thêm những cuộc đàm thoại xung
 quanh khiến giọng của Nghi tan loãng trong không trung.
 Nghi lập lại câu hỏi, lớn giọng hơn một chút, Vũ gật đầu, trả lời:
 - - Có khách ngồi ngoài kia yêu cầu.
 - Sao anh biết ? – Nghi lại hỏi, lần này cẩn thận hơn, cô khum tay
 làm loa, nói với vào quầy.
 - Khi nãy có người ra hiệu cho tôi – Vũ lại đáp.
 Nghi gục gặc đầu như hiểu ra . Vũ cũng biết cách tổ chức đó chứ .
 Tiệc tùng ở một chỗ quá đông như vậy, mà lại là tiệc đứng, cái quầy
 rượu rất dễ bị che khuất . Nhân viên phục vụ mặc đồng phục để
 khách dễ nhận ra . Và nếu ai có người yêu cầu về rượu pha thì nhân
 viên làm ám hiệu cho Vũ từ xa, để anh chuẩn bị, cũng hay đấy chứ.
 Anh chàng phục vụ yêu cầu cocktail đã về quầy . Lượng ly khá nhiều,
 Vũ phải sang làm hai mâm . Và nhìn tới nhìn lui đã hết người, anh ra

khỏi quầy, bưng phụ nhân viên luôn . Vừa đi, anh vừa ngoái lại nháy nhó với cô, như nhắc nhở lại lời dặn dò ngồi yên khi nãy.

Nghi cười đến nhăn cả cánh mũi cho anh yên lòng . Vậy đó, khắc tinh của cô hôm nay còn có vẻ lo lắng cho cô tí chút, còn cái ông anh Hai quý hoá thì thật ngán ngẩm làm sao . Bỏ mặc nhỏ em giữa đám người xa lạ, chả tìm, chả kiếm gì hết . Có tệ chưa ?

Chợt Nghi giật mình chồm người lên suýt té xuống ghế khi cô vừa nhìn thấy Phong . Anh không thấy cô, vẫn đang tươi cười chuyện trò với ai đó . Nghi muốn cất tiếng gọi anh nhưng cô sợ nhớ ra, từ chỗ cô đến anh khá xa, chắc gì anh nghe được.

Phong cũng đóng một bộ comple sẫm màu trông chừng chặc và ... chao ơi! Cũng rất điển trai . Anh ở phía góc phải của Nghi, ngay cạnh chân cầu thang uốn lượn có tay vịn thật đẹp.

Phong ở phía đó thì đương nhiên tốp bạn bè anh, trong đó có anh Huy, cũng ở đó . Nghi muốn đến với “người nhà” của mình, nhưng cô vẫn còn do dự: Vũ chưa trở lại, cô bỏ đi mất thế này có khiếm nhã quá chẳng ? Trong khi anh ta nãy giờ vẫn lo lắng cho cô . Chắc phải chờ anh về để chào một tiếng mới được.

Nghĩ thế, nhưng Nghi vẫn cứ thắc tha, thắc thỏm mãi . Dĩa bánh trên đùi, cô không đụng tiếp nữa . Chà, chưa biết người thân ở đâu thì cô vẫn thoải mái ngồi ở đây ăn uống, bây giờ biết rồi, cô lại nôn nóng rời đi . Vũ đi cái gì mà lâu dữ vậy ? Khi nãy anh cũng có nói cô đừng nên rời khỏi chỗ nếu chưa gặp lại anh Huy, nhưng giờ xem như cô đã gặp rồi, chắc Vũ cũng hiểu là thế.

Thầm quyết định xong, Nghi loay hoay xuống ghế . Nhưng khốn nỗi, khi nãy leo lên, sao mà dễ dàng thế, bây giờ leo xuống sao khó quá trời . Cái thế chân đế xoay này cao quá đối với Nghi . Vũ lại cố ý đặt nó cách hơi xa quầy một chút, để cô không cần chung đụng, ngồi gần mấy tay khách ghiền cocktail đến quầy . Bây giờ, cô cũng chẳng thể vịn vào mặt quầy mà leo xuống.

Giữa lúc đang loay hoay khốn khổ với cái ghế, một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai:

- - Sao đó Nghi, định xuống à ?

Nghi mừng rỡ quay lại nhờ vả ngay vị cứu tinh:

- - Anh Vũ giúp Nghi xuống với, cái ghế này cao quá.

Chần chừ như định hỏi Nghi điều gì, nhưng Vũ lại thôi . Anh đến sát bên đỡ lấy cô bước xuống.

Khi đã an toàn chân chạm đất . Nghi thở phào:

- - Mấy cái ghế này cao thật . Chắc chỉ để Tây ngồi . May nhờ có anh Vũ, nếu không Nghi xuống một mình dám cái mông xuống trước cái

chân lấm.

Không để ý đến lời kêu ca của Nghi, Vũ hỏi cô :

- - Sao Nghi lại xuống . Không thích ngồi trên đó nữa à ? Hay đã khát nước ? Để tôi làm ly thạch dừa cho cô nhe.

Nghi nhoẻn miệng cười:

- - Là thì anh cứ làm đi, nhưng Nghi không uống ở đây đâu.

Ánh mắt Vũ như sẫm lại:

- - Chứ ở đâu ?

Nghi giải thích:

- - Nghi đem lại chỗ nhóm bạn của anh Huy, ở đằng kia . Nghi vừa mới thấy họ, nhờ cái ghế cao này nè.

- Họ Ở đâu ? – giọng Vũ hỏi cộc lốc.

- Ở đằng kia – Nghi đưa tay chỉ về hướng Phong – chỗ chân cầu thang đó.

- Họ đâu có ở đó – Vũ buột miệng.

Nghi ngó người nhìn anh:

- - Anh biết chỗ của họ à ?

Lỡ lộ ra, Vũ đành nói luôn:

- - Khi nãy tôi mang mâm rượu ra vườn, đi ngang qua thư viện bên trái, thấy nhóm bạn bè của anh Huy ở trong đó.

Nghi ngạc nhiên:

- - Anh có nhìn lầm không ?

Vũ gật đầu quả quyết :

- - Đúng mà . Họ vào quán tôi uống cũng khá nhiều lần, tôi nhớ mặt hầu hết.

Nghi làm bầm:

- - Vậy sao Phong lại ở phía bên này nhỉ ?

Cái tên Phong lọt vào tai Vũ làm anh cau mày lặng thinh.

Giữa lúc Nghi ngập ngừng chưa biết đi phía nào, thì có tiếng vỗ tay và khua ly lengg kengg kêu gọi sự chú ý của mọi người . Cô và Vũ quay lại.

Nơi chân cầu thang, chị Đoan đài các, xinh đẹp trong bộ áo ôm dài theo chân màu đỏ rực, trông chị như một nữ hoàng vừa xuất hiện . Mặc dù bộ áo ấy rất kín đáo, nhưng Nghi vẫn thấy có một điều gì hơi khác biệt so với hình ảnh chị Đoan thường ngày . Đó là màu sắc của cái áo chị đang mặc . Trước đây chị luôn mặc màu trắng, một màu thật thanh khiết, thật sang trọng rất hợp với nước da trắng và cốt cách quý phái, nhu thuận của chị.

Nghi chợt nhìn xuống bộ váy “áo học trò” của mình, cũng là màu trắng, màu nguyên là từ sự ngưỡng mộ chị . Dù áo đỏ vẫn rất đẹp và

nổi bật, chị trông vẫn có vẻ lạ lùng làm sao.

Khi tiếng ồn trong phòng đã tạm lắng xuống, nhạc đã tắt đi . Đứng ở bậc cuối của cái cầu thang uốn lượn cầu kỳ, người đàn ông bệ vệ cạnh chị Đoan lên tiếng, giọng nói của ông rồn rảng vang xa:

- - Kính thưa quý vị, thưa quý bạn hữu, hôm nay gia đình tôi có tổ chức bữa tiệc nhỏ để mừng chuyển về thăm nhà của con gái tôi, Hải Đoan, đồng thời cũng xin tuyên bố với các vị lễ đính hôn của cháu Hải Đoan với một người bạn học cũ của cháu, cậu Nguyễn Hoàng Phong, hiện là bác sĩ tại....

Nghi sững sờ đứng lặng, tai chẳng còn nghe thêm điều gì . Chuyện gì xảy ra vậy ?

Lời của ông mập ú đó nói có thật không ? Chị Đoan... . và anh Phong

Nghi lúc lắc nhẹ cái đầu như không tin điều cô vừa nghe .

Nguyễn Hoàng Phong nào ? Tên trùng tên ? Hay lại là “anh Phong” của cô.

Tiếng vỗ tay rào rào làm Nghi ngẩng lên.

Một người, thật giống anh Phong trong bộ comple sẫm màu, miệng cười nụ cười tươi tắn quen thuộc, đang trao nhẫn đính hôn cho chị Đoan, và... . hôn vào má chị.

Bàn tay cô, có ai vừa nắm lấy, cô quay sang thăm thì :

- - Đúng là anh Phong, sao lại là anh Phong ?

Vũ nhẹ bóp lấy bàn tay Nghi, cô vẫn để yên, vẻ mặt vẫn còn ngỡ ngác . Anh thắm thờ dài, kéo cô vào lòng, trán anh nhấn lại một nỗi buồn phiền . Cô còn ngây thơ quá sao lại tơ tưởng chi đến cái tay đều giả này.

Nghi vẫn tựa người vào Vũ, cầm dựa vào vai anh, mắt nhắm lại bình yên, Vũ cũng yên lặng, không làm động cô.

Họ dựa vào nhau, mặc cho xung quanh mọi người nâng ly chúc mừng đôi tình nhân mới . Vũ mở mắt nên vẫn thấy rõ mấy tay nhân viên phục vụ của anh cuống quýt chạy đến quây tìm thêm ly, thêm rượu . Anh cũng mặc cho họ trọn mắt nhìn anh và Nghi rồi đành lẫn xả vào quây pha pha, chế chế

Kệ vậy, anh vẫn đang có một sứ mệnh “cao cả” hơn kia mà . Nghi vẫn trong vòng tay anh, áp má vào vai anh . Chợt Vũ thắm xót cho đôi gò má cô vì bộ đồng phục với sơ mi trắng có cầu vai này, anh van lệnh cho người ta ủi hồ thật cứng . Giờ đây, không biết cái cầu vai quái quỷ đó có làm cô đau không ?

Nhạc trở lên mạnh mẽ làm Nghi giật mình, như chợt tỉnh, cô đẩy Vũ ra :

- - Tôi... tôi phải đi.

Vũ vẫn nhìn cô đăm đăm, như gượng nhẹ cả câu hỏi cô cần phải đi đâu.

- anh Huy, tôi phải đến bên ảnh . Ảnh vẫn luôn si tình chị Đoan, và ảnh cứ ngỡ....

Chụp vội cái nón quăng vào quầy, Vũ nắm lấy tay Nghi :

- - Đợi tôi, tôi đi với Nghi.

Nhạc đã vang, những cặp, những đôi kéo nhau ra khoảng trống giữa phòng như vừa hình thành một cái piste nhảy, tiếng cười đùa, bàn tán không dứt.

Đâu đó có một lời bàn:

- - Con gái anh Hoàng thật bí mật ghê, mỗi lần tuyên bố chuyện gì đều làm mọi người bất ngờ . Phen này lại có cả khối cậu si tình mà chết ngất chứ chả phải chơi.

Vũ và Nghi len lách qua đám người đông đúc để tới cửa thông với thư viện phía bên trái.

Sau lưng hai người, con đường họ vừa qua lại nhanh chóng lấp đầy với những bộ áo ôm dài xẻ tà, thấp thoáng một bên chân, và những thân hình vờ nữ khoác những bộ vest sẫm màu.

Tình Đến Sáng Nay

Chương 12

Vũ đi lại cái bàn nhỏ trong góc, nơi Nghi đang chống tay lên má nghĩ vẩn vơ . Đặt xuống bàn hai cái ly cocktail khác loại, anh kéo ghế ngồi đối diện.

Nghi ngồi yên, lơ ngơ nhìn ly nước anh vừa để xuống trước mặt mình . Màu sắc của những vuông trái cây, những vuông đá nhỏ long lanh tươi tắn . Không biết cô đang nghĩ gì ?

Vũ cũng yên lặng . Anh không nhìn vào ly nước của mình hay của cô . Anh nhìn vào cô, Nghi đang đăm chiêu, suy tưởng, anh tha hồ thả mắt mình đi rong trên khuôn mặt cô, không sợ cô bắt lỗi cái tật “kỳ cục” cũ.

Thời gian cứ trôi, khách từng tốp nhỏ lác đác vào, từng tốp khác lại rời đi . Đá trong ly nước của Nghi xem chừng cũng sắp tan loãng . Giữa lúc đó, Vũ vừa nghiệm ra một điều lý thú, đó là màu môi của Nghi, không cần màu son hồng nhạt vụng đánh hôm nào, đôi môi cô giờ đây với màu hồng nguyên thủy, một màu hồng vừa tươi, lại vừa

nhu, giống như cánh hoa hồng trong bình cắm trước mặt cô vậy.

- Lại tạt cũ à ? – cô hỏi, đôi mày hơi động.

- Hả ?

Vũ sực tỉnh . Nghi hỏi nhỏ nhưng cũng đủ đánh thức anh . Anh cười khỏ, thú nhận:

- Tôi... cứ tưởng Nghi đang mơ mộng.

Nghi rời mắt khỏi ly nước, ngược lên nhìn anh . Ánh mắt cô thấp thoáng một tia nhìn làm tim anh nhảy nhồm trong lòng ngực . Tia nhìn rất ... con gái.

Nhưng khỏ nỗi, câu nói của cô chẳng ...ẩn ý “con gái” chút nào.

- Tôi vẫn đang mơ mộng đấy chứ, nhưng cặp mắt... chim bói cá của anh làm da gà tôi muốn nổi lên, đành tỉnh cơn mộng luôn.

Vũ dở khóc dở cười với tình huống khó tưởng tượng này . Quả thực Nghi rất tỉnh táo, bằng chứng là ánh mắt cô đang nheo nheo, vành môi cô đang cong cong một nụ cười tinh quái, đùa cợt.

Vũ cảnh giác:

- Gì thế ?

Nghi nhướn mày, dài giọng:

- Gì ... cơ ?

Vũ hỏi, giọng dè chừng :

- Nghi . . . cười gì thế ?

Nghi vẫn tủm tỉm, mắt không rời anh:

- Có gì đâu.

Cô nhỏ trông lạ quá . Vũ hoang mang đưa tay sờ mũi:

- Làm gì thế ? Mũi tôi mọc dài ra chắc.

Nghi phá lên cười ngặt nghẽo, vừa cười vừa giải thích:

- Anh cũng yếu bóng vía có hơn gì tôi đâu . Anh chiếu tướng tôi cả tiếng đồng hồ, tôi chỉ thử trả miếng vài phút mà anh đã run rồi . hi hi... . mắc cười quá ngó mặt anh kìa.

Vũ thở ra, thì ra chỉ là một trò đùa của cô nhỏ... . làm anh hú hồn .

Cô bảo chỉ thử “chiếu tướng” trả đũa anh một chút mà anh đã run ?

Mà quả thật, vừa khi nãy tim anh run quá chừng, ngỡ đâu ánh mắt cô chuyển tải một ẩn ý gì chứ . Ai ngờ chỉ là trò đùa vô tư của Nghi.

Anh ngồi yên, lặng ngắm cô cười . Tiếng cười giòn tan, khoái chí đến lúc mệt giọng cười chuyển tông nhỏ dần và tắt hẳn . Giờ đây cô ngồi thờ, cứ như trợn cười vừa rồi lấy hết sức của cô vậy.

Đợi đến khi hơi thở cô điều hoà trở lại, Vũ lắc đầu cười, nói... .bóng gió xa vời :

- Nghi nghịch thật, vô tư như trẻ con vậy . Cái vô tư đôi khi làm ... kẻ khác buồn.

Câu nói “hay ho” của Vũ dường như chẳng gây ấn tượng gì cho Nghi .
Cô ngẫm nghĩ một lúc rồi bắn khoản hỏi anh:

- Tôi vô tư, hơi hợt quá hả, anh Vũ ? Nhất là lại cứ cười giỡn trong lúc này . Vậy chắc là kỳ lắm.

Vũ chưa hiểu rõ ý cô, anh hỏi:

- Cái gì kỳ ?

Nghi ngần ngừ rồi mím môi lặng im không nói nữa . Vũ sốt ruột thúc hỏi.

- Sao thế ? Khó nghĩ chuyện gì à ?

Nghi ậm ừ :

- Thì... cũng có.

- Là chuyện gì ? Nghi thử nói đi, có thể tôi góp ý kiến giúp được chút gì.

Nghi lỏn lỏn:

- Vậy... . tôi hỏi thử nha.

Vũ phì cười:

- Thì hỏi đi, làm gì mà như gà mắc tóc vậy ? Chúng ta là ... bạn mà. Nghi ngần ra nhìn anh . Ừ nhỉ, mỗi khi cô gặp rắc rối mà có anh bên cạnh, anh vẫn thường hết lòng giúp đỡ cô đó thôi . Có thể xem anh là một người bạn lắm chứ nhỉ.

Đã yên tâm một chút, cô đáp ứng hỏi anh:

- Vậy thì... anh nói thử xem... hơ... .thông thường khi người ta thất tình, thì người ta làm sao ?

Hiểu ngay cô đang vướng mắc những gì, mắt Vũ như tối lại . Anh im lặng một lúc, rồi trả lời chậm rãi:

- Cũng còn tùy sức chịu đựng của người đó . Nhẹ thì tức tối, khóc hu hu một mình sau khi chửi kẻ bạc tình . Nặng thì ... để cho người ở lại tha hồ cười khẩy tội nghiệp phút yếu lòng . Phụ nữ thường thì khóc lóc, than thở với bạn bè . Đàn ông thì thường uống rượu cho say để quên đi... .một lần thua trận . Tóm lại, càng kỳ vọng vào tình yêu đó chừng nào, khi thất vọng càng đau khổ bấy nhiêu.

- Giống như anh Huy vậy – Nghi làm bầm . Hình ảnh ông anh ngồi buồn bên đồng vỏ chai rượu ngoại trước đây vẫn chỉ trưng bày ở phòng khách, làm cô thở dài.

Vũ nhìn Nghi như an ủi, anh tiếp:

- Người quá lãng mạn và yếu ớt thì tự hành hạ mình . Kẻ có nghị lực và thực tế hơn thì... cũng đau đấy, nhưng vẫn biết rõ, hiểu rõ, hận người thì hận, chứ tự huỷ hoại mình thì không bao giờ . Bởi đâu có đáng phải làm như vậy . Con người đó không xứng đáng với mình, thì đành cười khẩy mà đứng thẳng dậy, tự dặn lòng mình phải sáng

suốt để không vớ phải những hạng gia trá, đáng khinh đó nữa.
Vũ nói một hơi, giọng y như để hả một cơn uất ức nào đó đã nằm im từ lâu . Như cũng tự biết mình, anh cố điềm đạm lại:

- Những người này qua cơn đau, họ sẽ đứng rất vững.

Nghi ngập ngừng như nói với mình:

- Cũng không phải luôn, không giống....

Vũ cau mày:

- Phải sao được, giống sao được, vì cô rơi vào trường hợp kế tiếp.

Nghi ngờ ngác:

- Trường hợp nào ? Còn nữa à ?

Vũ gật đầu:

- Ủ, còn . Nghe tiếp nè.

Nghi gật đầu.

Ngó cô chăm chăm, anh thông thả nói:

- Nãy giờ những trường hợp tôi kể là tùy sức chịu đựng và tính cách của mỗi người . Đàn ông, phụ nữ, người tỉnh, người mê... nhưng tất cả có một điểm chung, đó là ít nhất họ cũng đã yêu, thật sự yêu . Cái mà họ đau khổ vì tuột mất khỏi tầm tay họ là tình yêu mà họ tin tưởng, và... vì thế vẫn còn một trường hợp khác, một trường hợp riêng lẻ may mắn.

Nghi đồng tai lắng nghe . Anh buông gọn:

- Trường hợp không phải là tình yêu thật sự.

Vũ thần nhiên:

- Tôi vừa nói tức là chuyện Nghi và người tên Phong nào đó chưa hẳn tình yêu . Cô chưa hề yêu Phong.

Nghi tức giận la lên ngắt lời anh :

- Tôi có mà.

- Có cái gì – Vũ nghiêm giọng.

Nghi ngần ngừ rồi đỏ mặt khi phải nói thành lời:

- Tôi có ... “thương” anh mà.

Vũ cười khẩy.

- Không đâu.

Nghi mím môi tranh biện.

- Thật mà . Tôi yêu anh, rất yêu . Không phải mới đây đâu, mà là từ lúc còn nhỏ xíu.

Vũ nhướng mắt, ngạo cô.

- Nhỏ xíu ? Nhỏ xíu là bao nhiêu ?

- Mười tám tuổi.

Vũ sửng sốt.

- cái gì ? Bao nhiêu ?

Nghi hơi ngượng, cô hất mặt lên che giấu bớt đi.

- Ừ thì... mười tám tuổi . Có gì đâu mà anh la lên ghê vậy.

Vũ tròn mắt:

- Hai mươi như hiện nay cô còn con nít trên, huống hồ chi lúc đó biết gì mà bày đặt yêu với thương ? Còn nói “có gì đâu” nữa chứ.

Nghi trên mặt chịu đựng cái nhìn “kinh dị” của Vũ, cô ầm ỨC kể tuôn một mạch “tâm sự” Nếu không, Vũ còn cười cô đến độ nào nữa .

Phải chứng minh chuyện mình là có thật, đâu phải tưởng tượng mà có.

Cô kể, vừa hơi ngượng, lại vừa “hãnh diện” có ai yêu sớm như mình đâu.

- Chuyện bắt đầu là khi tôi bị một cú ngã leo rào hái hoa, nó đã làm tôi bị té đầu . Thấy máu chảy, tôi lại sợ bị la vì nghịch phá . Tôi vào nhà cổ tìm bông băng chậm cho bớt máu đi – Cô cười nhỏ – Ngu mà! Cứ tưởng chậm cho máu hết chảy thôi, lúc đó, anh Phong đang ngồi ở phòng khách, chờ anh Huy về má Hai lại vừa gọi nhà nhờ anh trông giùm, để chạy ra đầu ngõ mua ít đồ lặt vặt . Tôi làm đổ mấy lọ thuốc xuống đất, nên anh Phong mới vào nhìn và phát hiện ra tôi với bộ mặt tái mét, trên trán máu chảy tùm lum.

Ngừng một chút như nhớ lại, cô kể tiếp :

- Thoạt đầu anh hoảng sợ định đưa tôi đến bệnh viện, nhưng tôi đâu muốn để lớn chuyện vì sợ bị anh Hai và má la, con nít mà.

Nghi cười, mắt lấp lánh, cô nói dịu dàng:

- Sau đó anh Phong cũng chịu tôi . Lúc đó anh chỉ mới học y năm thứ hai, anh lấy trong tủ thuốc túi cấp cứu gì của mấy ảnh, may lại vết rách trên trán cho tôi . Không có thuốc mê đâu, nên tôi còn nhớ rõ là rất đau . Tôi khóc dữ lắm . Anh vừa làm vừa dỗ dành tôi . Lúc đó tôi nhìn anh và bỗng nhiên một ý tưởng rất lạ, thật khác vừa nảy ra trong đầu . Mười tám tuổi dĩ nhiên tôi hiểu rất đơn giản là con trai lớn lên sẽ lấy vợ và con gái lớn lên thì phải lấy chồng, tôi tự nhủ mình sẽ lấy anh Phong . Anh sẽ là chỗ dựa tin cậy nhất của mình . Anh không hay la mắng, hoạnh hoẹ vô cớ như anh Huy, anh sẽ không đi hoài như má, anh sẽ luôn ở bên tôi, chăm sóc tôi....

Cô im lặng sau câu nói.

Vũ chờ vài giây, rồi hỏi:

- Rồi sao nữa ?

Nghi như chợt tỉnh:

- Thì... vậy đó . Tôi kể để anh biết chuyện này là có thật . Đừng có...mà trêu chọc tôi nữa.

Vũ lắc đầu:

- Tôi đâu có trêu chọc Nghi . Tôi chỉ muốn giúp Nghi hiểu rõ về chuyện tình yêu của mình thôi.

Nghi tròn mắt:

- Để làm gì ?

Vũ không trả lời . Anh chỉ yên lặng nhìn . Ánh mắt của anh chợt làm cô lúng túng . Cô nhìn lảng đi nơi khác.

- Bây giờ thì anh có còn nói là không phải là tình yêu nữa không ?
Chuyện tôi và Phong đó ?

Vũ buông gọn:

- Vẫn còn.

Trong lúc Nghi lại sầm mặt, anh phân tích:

- Đó chỉ là một ước muốn trẻ thơ . Nghi đã lý tưởng hoá Phong là tuýp người thâm trầm, ngọt ngào . Đó chẳng phải là tình yêu đâu . Khi người ta chưa trưởng thành, chưa gặp đúng đối tượng thì người ta tha hồ vẽ vời và tưởng tượng một mẫu người trong mộng . Nghi thì khỏi cần tưởng tượng vì hình ảnh Phong lúc bấy giờ là đẹp nhất so với những người xung quanh cô . Tưởng tượng thì cứ tưởng tượng nhưng trong đời, đối tượng thật đa số là khác xa hình ảnh người trong mộng mà mình luôn ấp ủ một cách ngây thơ.

Nghi trề môi, anh dám nói cô ngây thơ và bồng bột ? Dám nói cô khờ khạo khi ghi khắc vào lòng hình ảnh “người ấy” trong tương lai là Phong.

Nhưng cô chưa kịp gân cổ cãi thì anh khoát tay chặn trước:

- Hãy nhìn anh Huy của cô mà xem, anh cô yêu Đoan đấy, dù chỉ trong âm thầm . Nếu Nghi muốn sáng tỏ về một nỗi đau mà tình yêu đem lại thì hãy nhìn vào hình ảnh thất tình, thất vọng của anh mình . Tình yêu có mật ngọt lẫn cả vị đắng . Cô còn quá trẻ để hiểu biết hết về những ngọt ngào và đắng cay đó . Cô yêu mới có buồn đau . Cô chả có yêu, đòi buồn đau cái gì ?

Anh liếc nhìn cô, những lời anh nói có lẽ đã “thấm” phần nào vào cái đầu nghênh ra xinh xinh của cô, cái mũi của cô đã thôi héch lên bướng bỉnh . Anh nói trầm trầm :

- Thật ra, Nghi còn bé lắm . Còn vui cười vô tư được, ta cứ vui cười . Rồi cũng sẽ đến một ngày sợi tơ tình vướng vào chân, lúc đó có muốn vui tươi cũng không được nữa . Cô hãy ngắm thử người lớn, những người đã yêu, đã trưởng thành qua tình yêu ở xung quanh mình xem . Họ vẫn cười đấy chứ, nhưng nụ cười đó vẫn không tươi như xưa đâu . Bởi vì khi môi cười ánh mắt lại ánh lên vương mắc một tâm sự . Khi họ cười vầng trán vẫn hằn nhẹ nhàn những lo toan trong đời . Vì vậy, nụ cười đâu còn thanh thản, đâu còn vô tư như

thuở xưa nữa.

Nghi dần so vai, ngoan ngoãn nghe anh nói . Lời nói của anh lắng đọng một âm thanh sự phạm . “nghe hơi giống bài diễn văn của những cựu học sinh về trường nói với đàn em nhân ngày Truyền Thống hay Nhà Giáo chẳng hạn” Nghi nghĩ thế, và đang nhếch môi cười cho ý nghĩ ví von dở hơi của mình thì bắt gặp vẻ tư lự của Vũ, cô nín cười ngay, và cũng bắt chước anh ngồi... ngẫm nghĩ.

Nhưng có ngẫm nghĩ gì thì ngẫm nghĩ, cô chả thấy sáng lên được điều gì . Những lời anh nói đại khái bảo cô vui cười được cứ vô tư vui cười, thì cô vẫn vậy đấy thôi và sẽ luôn vậy . Xưa đến nay cô vẫn có tiếng là vui hết mình mà... cười hết ga mà . Vì thế, sẽ không bao giờ có chuyện vừa cười, vừa nhăn mày, nhăn mặt như anh nói . Cô hay cười lắm, nếu thế thì nhăn mau già sao ?

Nghi không biết suy nghĩ của mình có vô duyên, có dở hơi quá không, nhưng hình như Vũ nói dài hơi như vậy cũng có phần đúng . Thỉnh thoảng, khi trêu chọc hay “kê tử đứng” anh, Nghi vẫn thấy anh nhếch môi cười . Cái cười lửng lờng lơ lơ . Môi cười mà dường như mắt không cười, đôi mắt anh nheo nheo vào... cô hay sao đó, nên đôi khi đang cười, cô phát hiện ra nên mắt cả húng cười, sượng ngắt luôn . Cứ tưởng miếng rau miếng hành vào tô bún đã ăn hay mấy đen đen của ly hột é dính kẽ răng làm anh nheo nheo chọc quê . Nhưng bây giờ thì cô đã hiểu . Thì ra anh có cái cười người lớn – như anh vừa nói.

- Này.

Nghi giật mình ngó Vũ :

- Gì ... cơ ?

Anh cười hỏi:

- Làm gì mà chống tay lên má im lặng vậy ? đang suy nghĩ những gì ?

Nghi cười:

- Suy nghĩ về anh đó.

Anh nhướn mày:

- Sao lại về tôi ? Đâu nói thử coi nghĩ về tôi ra sao ? Nghĩ cái gì ?

Nghi lắc đầu:

- Khoan khoan đã! Tôi sẽ nói anh nghe nhưng hãy cho tôi uống miếng nước đã . Tôi đang khát khô cả cổ đây.

Vũ nhìn xuống ly của Nghi.

- Ái chà, nước đá tan hết rồi . Để tôi lấy cho Nghi ly khác nhé.

Nghi xua tay khi anh dợm đứng lên:

- Thôi, thôi khỏi.

Cô gái ót, giọng vời vĩnh :

- Hôm nay tôi không uống thạch dừa nữa đâu.

Vũ ngạc nhiên:

- Vậy Nghi uống gì ? Cứ nói đi, tôi sẽ làm ngay.

Nghi cười hì hì . Câu nói sốt sắng, chiều chuộng của Vũ làm cô hơi “cảm động” . Cô lỏn lẻn:

- Khởi cần làm vì nó có sẵn rồi.

Thấy cặp lông mày anh nhướng nhướng lên hình... chữ bát, cô cười ruồi:

- Thì... cái ly đẹp đẹp của anh đó . Cho tôi uống thử đi.

Vũ liếc xuống cái “ly đẹp đẹp” của mình anh nói:

- Nhưng đây là rượu đây, một thứ rượu pha....

Nghi gật gật đầu:

- Tôi biết mà, nhưng đã pha rồi thì đâu có nặng phải không ? Đổi với tôi đi.

Vũ ngần ngừ:

- Để tôi làm ly khác cho Nghi nhé . Đợi tôi vài phút thôi . Ly này... tôi có uống một hớp rồi.

Nghi tỉnh bơ, khoát tay:

- Khởi mà, tôi cũng chỉ muốn uống thử một hớp thôi, rồi trả anh ngay đó mà, mượn thôi.

Mắt Vũ ánh tia nhìn lạ lạ, anh chịu ý đẩy ly rượu mình về phía Nghi, và nhận lấy ly... thạch dừa của cô.

Nghi ngó ly cocktail của anh . Cái ly miệng rộng, chân cao rất thanh mảnh, cô cầm ngược ngịu trên cả đôi bàn tay nhỏ . Thứ nước trong vắt hơi sánh trong ly nhìn rất hấp dẫn . Vành ly đóng một lớp gì đó trắng trắng . Cô chỉ vào đó hỏi anh:

- Gì thế anh Vũ ?

- Muối đấy – Vũ giải thích – Để bắt với chất chanh của nước trong ly.

À, thì ra là vậy . Bây giờ thì Nghi có thể nhận biết đâu là chỗ Vũ đã chạm môi uống trước . Vành đai ly muối ở miệng ly có một đoạn nhỏ đã không còn muối đây rồi . Nghi nháy mắt với Vũ, và cười cái cười lém lỉnh . Cô nghiêng ly chậm rãi rót cái thứ nước sánh và trong veo hấp dẫn ấy vào miệng . Một hớp – cô dừng lại, ngó ra nhìn sững vào ly . Muối mặn mặn, nước vừa chua, vừa ngọt, vừa nồng.

Vũ vẫn dăm dăm chăm chú vào cô, anh nhẹ giọng hỏi:

- Sao vậy ? Không quen à ?

Nghi nhìn lên cười, khoe hàm răng trắng đều thẳng tắp:

- Đâu có . Chỉ tại tôi hơi bất ngờ.

Cô nhấp nhấp môi tằm tấc:

- Ngon thật, đã khát nữa . Có điều hơi nồng.

Vũ vội nói:

- Chỉ vì tôi tưởng chỉ có tôi uống thôi nên cho rượu hơi nhiều . Nếu là Nghi tôi sẽ pha bớt lại, vừa uống hơn cho phụ nữ.

Nghi khoái chí, đòi hỏi thêm:

- Và nếu có thể, hôm nào chỉ tôi pha luôn thể.

Vũ dễ dãi:

- Được thôi.

Nghi mừng vui:

- Thật nhé – Cô hỏi – vậy nó tên gọi là gì ?

Thấy Nghi lại nâng ly lên làm thêm ngượng nữa . Vũ cười thầm, với cái tính lơ đãng của nàng, chỉ chốc nữa thôi, cái chỗ cô đã “đánh dấu” bằng mắt có dấu môi anh ở miệng ly, sẽ bị cô quên mất . Lúc đó, cô sẽ tự động kê môi vào đúng vị trí đó thôi . Chỉ vừa nghĩ thế, anh lại tự ngượng với mình . Cô nhỏ ngây thơ, khờ khạo quá . Trong khi đầu mình chỉ đầy những tưởng tượng hắc ám . May mà Nghi không hiểu suy nghĩ của anh, nếu hiểu rõ, cô dám... nghĩ chơi anh ra luôn lắm.

- Anh Vũ, nghĩ gì mà đờ người ra vậy ? – Nghi hỏi.

Vũ lúng túng:

- À, không.

Nghi nhún vai . Chắc lại những “tâm sự” người lớn, cô không truy anh nữa mà hỏi:

- Tên của loại cocktail này là gì vậy anh Vũ ? Khi nãy anh chưa trả lời Nghi.

- Magarita.

Nghi mở to mắt:

- Một cái tên Tây à ? Chứ không VN như thạch dừa, thạch nhãn ... chẳng hạn.

Vũ cười:

- thạch dừa, thạch vải chưa có thạch nhãn, cô nương! Hai món uống này là của VN, tất nhiên mang tên VN . Còn đây là thứ rượu Tây pha, thì phải mang tên Tây chứ.

Nghi nghe có lý:

- Ủ nhỉ.

Cô cười khi ngó lại ly thạch dừa của anh:

- Anh chê “sản phẩm” của quán mình hả ? Nãy giờ vẫn chưa uống, trong khi tôi uống tận tình đến nửa ly rồi nè.

Vũ nheo mắt . Cô nhỏ ngộ thật! Mượn uống một hớp mà coi bộ như không có chuyện trả lại rồi . Thôi đành uống ly cocktail “đàn bà” vậy.

Thấy anh đã chịu kéo cái ly thạch dừa lại sửa soạn “đớp”, Nghi hứng

chí cười tươi:

- Rồi nhe, ta cùng ly đi . Mừng

Cô ngấm nghĩ vài giây rồi nâng ly nói:

- Mừng ngày tôi học uống một thứ nước tuyệt vời . Magarita... mừng ... mừng anh sắp có một học trò học pha rượu Magarita này . Và mừng....

Vũ tiếp lời:

- Mừng những nụ cười còn tươi, còn vô tư.

Nghi cười hồn nhiên:

- Ừ há . Mừng luôn những nụ cười con nít đó.

Hai cái ly cùng vào nhau tạo thành một âm thanh vang nhỏ . Vui tươi . Nghi nhìn Vũ cười . Tiếng cười giòn tan dễ thương.

Còn đang quá phấn khích, một bóng người lặng lẽ đến bên bàn làm hai người ngẩng lên :

- Ê, Quỳnh – Nghi gọi tên bạn trong vui mừng.

Vũ đã đứng lên nhường ghế . Rồi anh kéo thêm một cái ghế lại bên kia của Nghi, và ngồi xuống sát bên.

Vẫn đứng lặng nhìn hành động của Vũ, gương mặt Quỳnh hơi thần thờ . Ánh mắt tối hẳn lại.

- Nè, ngồi đi chứ nhỏ . Làm gì mà đứng sững ra thế ? – Nghi nói.

Quỳnh chậm chạp ngồi xuống . Nghi vẫn liến thoắng:

- Thi xong tao gọi cho nhỏ, tính hỏi han và rủ nhỏ đi chơi, giải lao mấy tháng học ôn căng thẳng . Ai dè người nhà nhỏ nói nhỏ đi Đà Lạt một tuần với mấy bà dì bên Pháp về, phải không ?

Không đợi Quỳnh trả lời, cô chồm lại gần nheo mắt trêu:

- Sướng nhé, thi xong là đi chơi ngay.

Giọng Quỳnh nghe xa vắng lạ :

- Sai lầm . Thật sai lầm khi không rủ Nghi theo.

Nghi trợn mắt:

- Chứ còn gì nữa . Có tao bảo đảm sẽ vui hơn nhiều mà, không chừng tụi mình ở lâu hơn một tuần nữa đó . Một tuần đi chưa hết những chỗ đẹp ở Đà Lạt đâu.

Quỳnh cắt lời:

- Nhưng đủ để có nhiều thay đổi ở SG.

Nghi nghiêng đầu:

- Hả ? Nhỏ nói gì ?

Quỳnh lập lại, giọng lạnh lùng:

- Tao nói một tuần đúng là không đủ cho Đà Lạt thật, nhất là ngu ngốc đi vào thời điểm này . Suốt buổi chỉ có mưa và mưa, trời lạnh và ẩm đạm buồn.

Cô nhếch môi nhìn xuống hai cái ly rượu đã được thân mật trao đổi và cùng ly với nhau với những cái cười quá tươi . Ánh mắt của cô làm Nghi bất giác cũng nhìn theo xuống bàn.

Quỳnh nói tiếp:

- Vả lại càng ngu ngốc hơn khi tao không nghĩ ra được, một tuần ở SG lại như thế này . Một tuần – cô chưa chat – lại đủ để cho mày tranh thủ thêm nhiều điều ở cái quán này . Đủ cho mày thay đổi, người ta thay đổi.

Nghi trố mắt:

- Mày đang nói gì vậy Quỳnh ? Cái gì thay đổi ? Tao tranh thủ cái gì ?

Quỳnh quắc mắt:

- Mày đừng đóng kịch nữa Nghi à, tởm lắm . Cũng nhờ mày, như thế nên tao mới hiểu rõ thêm đó . Một tuần thôi, cuộc đời đã xoay chiều, mình vượt khỏi tầm tay biết bao nhiêu áp ỉ.

Nghi la lên:

- Mày nói nhằm gì vậy ? Tao không hiểu gì hết.

- Tôi hiểu – Vũ lên tiếng – Xin lỗi, vì đã chen vào với chuyện của hai cô . Nhưng theo những gì tôi hiểu thì tôi cũng có liên quan đến sự việc . Có phải không Quỳnh ? – anh quay sang Quỳnh nghiêm giọng. Quỳnh lừng khừng rồi cuối cùng gật đầu thừa nhận.

Quay trở lại Nghi đang ngơ ngác đến tội nghiệp, anh nói nhẹ nhàng:

- Vì Mỹ Quỳnh chỉ toàn nói chua cay bóng gió nên tôi mong mình được nói rõ ý của Quỳnh cho Nghi được biết.

Tia nhìn trong mắt Quỳnh đang chiếu vào anh có vẻ gì đó như phân vân, hoảng sợ . Vũ không để ý tới, anh vốn chăm chú vào Nghi và ôn tồn giải thích cho cô :

- Vắng mặt một tuần ở đây, khi về lại SG, Quỳnh đã vội đến đây ngay, gần như là lập tức....

Nghi nhìn nhanh sang bạn, bộ jean và cả áo khoác còn hằn trọn cơn mệt nhọc của một đoạn đường xa . Quỳnh vốn là đứa cẩn thận trong ăn mặc, có lẽ nó đã phải đến đây ngay khi vừa về đến nhà, chuyện gì mà Quỳnh phải rối lên như vậy ?

Như trả lời cho thắc mắc của cô Vũ nói tiếp:

- Chỉ vì một lý do duy nhất, cô lo ngại là Nghi có mặt ở đây, cùng ngồi với tôi vui vẻ trò chuyện như sự thật đang xảy ra ở đây.

Nghi ngạc nhiên đến ngất lời Vũ :

- Như mọi chuyện với anh thì sao kìa ?

Vũ cười buồn:

- Bởi vì Quỳnh lo ngại điều đó, lo ngại sự thân mật của tôi và Nghi . Điều đó có thể là bước đầu cho một tình cảm diệu kỳ giữa hai người

khác phái . Đó là tình yêu.

Nghi ngẩn ngơ nhìn anh, rồi lại quay sang nhìn bạn . Cái đầu khó trị của cô vừa nhận ra được một điều, chưa bao giờ cô tưởng tượng .

Cô hỏi gặng bạn bằng một giọng đầy những nghi ngờ và kinh ngạc:

- Nhỏ để ý anh Vũ ? Đúng không ? Nhỏ ghen với Nghi ? Phải chăng là như vậy.

Quỳnh hơi lúng túng, cô nhìn xuống đôi bàn tay đang đặt trên bàn, không trả lời bạn . Cô trả lời sao đây khi sự việc đang mở ra trước mặt Nghi, trước mặt Vũ ?

Nghi theo dõi những biểu hiện thoáng qua rất nhỏ trên mặt bạn, cô thở phào:

- Vậy là đúng rồi, nhỏ ghen . Ôi trời !!!!

Quỳnh ngẩng lên, ngạc nhiên thấy Nghi đã lấy lại vẻ tươi tắn trên mặt . Nghi trề môi:

- Vậy mà tưởng chuyện gì . Đừng trách tao vô tình làm mày buồn, vì thật ra tao đâu có biết chuyện tình yêu gì của mày.

Cô phân bua thành thật:

- Tao với anh Vũ đâu có gì . Chỉ vì mày đi chơi một mình, buồn quá nên tao vào đây chơi, dầu gì anh Vũ cũng là bạn chung hai đứa . Tao chỉ đến ngày nay thôi . Không hề có chuyện để ý hay yêu thương gì ở đây . Tao chỉ vui vì có thêm người bạn . Với anh Vũ, tao có thể kể hết tất cả tâm sự của mình, vui buồn của mình . Anh hiểu ra rất tốt với tao . Thế thôi, đơn thuần chỉ là tình bạn mà thôi . Mày thử tưởng tượng tao có thể nói nhăng cuội, bậy bạ, có thể đùa giỡn nham nhở với anh Vũ là đủ biết . Ai mà lại lè phè như vậy trước “người ấy” của mình phải không ?

Vừa nói, Nghi vừa thăm dò những chuyển biến của bạn . Quỳnh dần dần có vẻ tin tưởng hơn vào lời cô, làm cô thấy nhẹ nhõm trong lòng. Quỳnh đã hơi thoải mái một chút, cô hỏi lại Nghi một cách ngượng ngùng:

- Mày nói thật chứ ? Với mày anh Vũ chỉ là một người bạn đơn thuần ?

- Ừ, tất nhiên rồi, không có chuyện tình cảm trai gái trong đó đâu – Nghi trả lời chắc chắn – Tao không có ý gì khác.

- Nhưng với tôi thì có đấy – Vũ lên tiếng.

Câu nói của anh làm cả hai bất ngờ.

Môi Quỳnh mím chặt, trong khi Nghi tức tối . Cô vừa tìm được sự cảm thông và hòa bình từ bạn, Vũ muốn giở trò đùa gì mới mà chen vào nữa đây ?

Cô nhăn mặt:

- Đừng có đùa nữa anh Vũ . Quỳnh nó đang giận tôi đây này . Giận thật đấy.

Vũ nhún vai:

- Quỳnh có giận là tự Quỳnh cố tình giận, cố tình nghĩ cho mình thôi . Hai cô có hiểu sự khó chịu của tôi khi cả hai người ngồi nói về những mối quan hệ với tôi, đẩy đưa nhường nhịn, xin lỗi – anh cười khẩy – Cái thằng xem vậy cũng tốt số nhỉ ?, có một cô gái để ý và ... dành phần, để đến nỗi ghen tuông gây gổ với nhau.

Câu nói độc địa của Vũ như cái tát vào gương mặt đang tái đi vì thẹn của Quỳnh.

Tảng lờ cái trừng mắt của Nghi, Vũ dịu dàng nhìn cô, nhưng lời nói vẫn còn dành cho Quỳnh với nhiều bức bối:

- Quỳnh ép Nghi và được câu trả lời, là với Nghi tôi chỉ là bạn đơn thuần, giữa chúng tôi không có tình yêu ? Quỳnh đã quên mất tôi ngồi cạnh rồi sao ? Tôi là nhân vật chính tội nghiệp trong câu chuyện của hai cô mà . Nếu được hỏi tôi sẽ trả lời cũng rất thẳng thắn với hai cô là với tôi, Nghi không phải chỉ là một người bạn nhỏ.

Giữa lúc Nghi há hốc miệng kinh ngạc và gương mặt Quỳnh trắng bệch hẳn, Vũ điềm nhiên nói:

- Tôi nói sự thật đấy! Tôi yêu Nghi, và tôi luôn hứa với lòng mình sẽ chinh phục được Nghi.

- Anh nói cái gì vậy – Nghi sững sờ lắp bắp.

Quỳnh đột nhiên trấn tĩnh lại . Điều này giờ cô e sợ, điều từ lâu cô e sợ đã xảy ra.

Vũ công khai bày tỏ tình cảm với Nghi . Và thật đau đớn cho cô, họ lại tỏ tình nhau trước mặt cô . Ngay trước mặt cô.

Quỳnh nhìn lại Nghi, cô cười nhạt:

- Còn nói được gì nữa không Nghi ? Quá đủ phải không ? Mà thật là đùa bạn tốt . Mà có còn nhớ những lần gặp Vũ, mà như thế nào không ? Mà ghét anh ta ra mặt, mà gây gổ, khích bác anh ta .

Thậm chí mà làm cho tao phát ngượng vì vô số lần mà xử sự hồ đồ, bất lịch sự, mà làm tao phải có lần ngu khờ hoà giải mà với anh ta . Mà đóng kịch hay thật đó, nhỏ bạn thân của tao . Để tao cứ luôn nghĩ mà là đùa con gái hơi hợt, dễ thương . Để rồi một tuần không có tao, mà chắc hẳn đã đổi thái độ ẻo ợt, đẩy đưa như thế nào không biết, mà bây giờ anh ta vướng vào vòng của mà, đối xử với tao như thế.

Cô quay sang nhìn Vũ giận dữ :

- Ngay cả đối xử với người quen thường người ta cũng không tàn nhẫn và trâng tráo như anh.

Vũ cười khỏ, anh nói từ tốn:

- Tôi đã có tiếng là đứa tàn nhẫn, nghiệt ngã từ lâu rồi, chẳng lẽ Quỳnh chưa hỏi lại mình về những cái tính xấu của tôi ? “tàn nhẫn” thì đúng là tên tôi, nhưng “trâng tráo” thì xin lỗi, có lẽ phải nhường lại cho cô rồi . Tôi đã làm gì mà cô bộc lộ quyền sở hữu ghê thế ? Quỳnh chỉ mới mười chín tuổi thôi, cô đừng quá ích kỷ và xử sự lạ như vậy.

Liếc sang Nghi, anh đều giọng :

- Chuyện của tôi và Nghi, đúng ra là chỉ trong âm thầm của riêng tôi . Tôi biết mình yêu Nghi đơn phương, Nghi còn quá ngây thơ để yêu . Nghi không hề hay biết tình cảm thật của tôi . Còn quá sớm để nói cho Nghi biết, tôi biết vậy, nên nhủ lòng mình sẽ chờ . Sẽ có một ngày cô thiếu nữ trong Nghi tỉnh giấc, tôi ước mình sẽ là người con trai đầu tiên đánh thức tình cảm của Nghi, tôi muốn như vậy, và sẽ làm hết sức mình để được như vậy.

Vũ thở dài, cầm nhẹ tay Nghi trên bàn :

- Nhưng bây giờ, vì sự quá quắc đến không chịu nổi của Quỳnh, tôi phải nói ra tiếng thật của lòng mình, mong em hiểu cho tôi . Tôi không biện minh cho mình, con người tôi trước đến nay không tốt lành, hiền hòa với ai cả . Nếu có, chỉ là với em, nếu có chỉ là vì em mà thôi . Nhưng tôi sẽ sửa đổi.

Đưa tay ngăn lời Nghi, anh nói chặn:

- Em có thể vẫn là cô Nghi khờ khạo cũ, nếu cần hãy quên đi câu chuyện chói tai và vô lý hôm nay . Sẽ có một ngày em hiểu rõ tại sao có chuyện hôm nay, em sẽ hiểu rõ tôi và những lời tôi nói . Tôi chờ đợi ngày đó.

Nghi buột miệng, rút ngay tay lại:

- Không có cái ngày đó đâu.

Cô quay sang hoảng hốt khi thấy Quỳnh vẫn còn nhột nhạt, run rẩy vì một nỗi nhục nhã, chua cay từ những câu nói thẳng lạnh lùng, ghê gớm của Vũ.

Cô lay bạn:

- Đừng vậy mà Quỳnh, bình tĩnh lại đi, tao sẽ không gặp hấn nữa đâu . Thật đấy . Tao không hề biết sẽ có những chuyện này xảy ra . Hấn vẫn là tên đầu trọc đáng ghét làm tao mang thẹn . Tao ... tao ghét hấn mà . Tội mình về đi, đừng đến quán này nữa . Mà là bạn thân của tao, đã mấy năm nay rồi, và sẽ còn là bạn thân đến cả đời .- Cô ghen ngào, không biết tại sao.

- Tao đâu có, đâu có thích gì hấn . Hấn ăn nói đáng ghét quá . Tao, tao cũng không hề để ý hấn, bởi vì, thật ra tao có người yêu rồi chứ

bộ . . Cô cười, nụ cười gượng gạo với nước mắt ngập mi – người này đẹp trai, hơi... rất ngọt ngào dễ thương . Là...là bạn của anh tao, hôm nào có dịp tao sẽ chỉ cho mày xem, tao sẽ giới thiệu hai người biết nhau.

Vũ nghiêng răng . Anh muốn bịt lấy miệng Nghi, muốn ngăn cô nói những lời không tưởng kia . Nhưng anh sợ những giọt nước mắt chực lăn trên má cô . Nghi đang cố gắng với người bạn mà cô yêu quý, cô sẽ không tha thứ cho anh, nếu anh lại xúc phạm đến Quỳnh . Vũ đành thở dài.

- Đứng lên đi Quỳnh, tội mình về đi, chỗ này không hợp với hai đứa mình đâu – Nghi hít hít mũi, cô tỉnh táo nói – Mày mới đi Đà Lạt về chắc mệt lắm . Tao đưa mày về nhé.

Quỳnh theo tay đỡ của Nghi đứng lên, cô cao hơn Nghi nên nhìn xuống bàn một cái nhìn lạnh nhạt và thù hằn, khóe môi cô nhếch lên một cái cười khó hiểu.

Nghi mãi lén quẹt nước mắt, không để ý, nhưng Vũ thì lạnh cả người lo sợ thềm một điều gì đó sẽ xảy ra cho Nghi.

Anh ngồi lại bàn, cố dẫn mình để không chạy theo ngăn Nghi lại . Hai cô gái đã dắt tay nhau ra khỏi quán, dáng thất thểu buồn.

Còn lại một mình, anh ngồi nhìn trân trân vào ly Magarita . Cái ly rượu chung của hai đứa còn một ít, anh quơ tay vợ lấy, trút cạn vào cốc hòng, chất nước nồng nồng trôi tuột vào anh, có cay nồng, có đắng chát và một thoáng ngọt ngào.

Vành ly đã không còn vương muối . Chỗ nào môi anh, môi cô đã chong lên ? Cô chỉ vừa ở đây vui đùa ngây thơ, vậy mà bây giờ lại rời xa . Cuộc rời xa này là tạm thời hay lại như lời hứa trước bạn của cô, là mãi mãi ?

Vũ nhắm chặt mắt lại trong nỗi đau và cơn tức giận . Anh chỉ muốn có cô như vai trò một người em gái nhỏ . Anh e dè, gượng nhẹ để giữ cho cô trong veo ánh mắt ngây thơ . Vậy mà cũng không được. Đưa tay sờ và vuốt nhẹ vành ly rỗng, đâu còn biết được chỗ nào có dấu môi anh ? Có dấu môi cô ? Đã có lúc nào, dù chỉ một lần vồn vện, cô ghé môi đúng vào dấu môi anh không nhỉ ? Cuộc đời ầu hai người, có một lần nào còn gặp lại và soi rọi tìm nhau ?

Vũ thầm mong điều đó biết chừng nào.

Anh thầm gọi nhỏ tên cô da diết, cô có thầm nghe lời gọi của anh không ? Nghi ơi ! Nghi

Tình Đến Sáng Nay

Chương 13

Nghi ngồi xếp bằng trên sàn gạch của phòng khách . Trước mặt cô , trên bàn tiếp khách là cái đĩa thủy tinh nhỏ và đế ghim.

Nghi mở gói hoa cỏ cô vừa mua về và lặng thinh , chậm rãi cắm hoa , cô làm việc . Thoạt nhìn bên ngoài , cô có vẻ thờ ơ , vô tâm nhưng đĩa hoa lại chứng minh điều ngược lại.

Quang Ân đi đánh banh với bạn về , mình nhể nhại mồm hôi , cái áo thun vốn là màu trắng hiện giờ thành một thứ màu thập cẩm của đất cát . Đi ngang qua Nghi nó liếc nhìn chị và việc làm chị nó một cái rồi biến nhanh ra sau để tắm táp.

Chưa đầy mười phút , cu cậu đã tắm xong ra đứng ở cửa phòng khách thông với bếp chải đầu. Nước từ trên đầu nó văng tung tóe ra nền ga .ch . Nó đến sau lưng Nghi , ngoẹo đầu ngắm tác phẩm của cô , rồi bắt đầu lên tiếng phê bình.

- Bà cắm chị cái bình bông buồn hiu như vậy? Nhà đã vắng người , mua đại mớ hoa giả đủ màu sắc đem về chưng cho vui mắt , chưng làm gì mấy cái này cho không khí xù thêm.

Nghi ngưng tay , mơ hồ nhìn lại “tác phẩm” của mình , cô nhẹ nhàng hỏi em.

- Bộ tao cắm buồn lắm à.

Ân lại ngồi xếp cạnh chị.

- Ừ , ngó thấy buồn quá . Tui cũng không biết nói sao nhưng mà cái hoa này dáng đứng của nó đơn độc và lẻ loi quá. Cứ nhưcứ như....

Nghi hơi mỉm cười khi thấy em đang cố nặn ra lời để mô tả . Ân vẫn chú mục vào đĩa hoa của chị mình mà bình phẩm cho đúng.

- À , cứ như phải chịu đựng một điều gì đó vậy.

Nghi chột rùng mình với lời Ân , cô hỏi nhỏ.

Điều gì.

Ân lắc đầu chịu thua.

- Tui không biết , tui chỉ có cảm giác vậy thôi. Bình bông của bà có hồn thật đấy , nhưng buồn quá. Một cái buồn nhẹ nhẹ , lơ lửng nhưng mà nhìn thấy... .oải quá.

Nghi nhướng mắt nhìn lại đĩa hoa. Cánh hoa duy nhất trên đĩa là một cành cúc trắng nhỏ nhắn . Dáng đứng nhẵn nài của nó có vẻ hơi buồn thật với những bụi thạch thảo tím dưới chân . Nhưng cúc trắng vốn mượt cánh và đầy sức sống , thêm vào đó còn cành thủy trúc vững vàng che bóng nữa chi ? Đĩa hoa đâu hẳn quá buồn . Sao nó

lại oải nhỉ.

Cô còn đang tư lự với đĩa hoa thì Ân lên tiếng khi phát hiện cô còn cả túm cành cúc trắng dưới chân.

- Ủa mua hoa nhiều sao không cắm hết.

Nghi trả lời.

- Biết gì mà nói ? Cắm cho đủ với ý của bình hoa thôi , đâu phải mua là cắm bằng hết.

Ân trở mắt nhìn mớ hoa... dư của chị rồi lại nhìn lại tác phẩm chỉ có mỗi một cành của Nghi , cậu gật gù.

- À , thì ra là cắm sao cho như ý nghĩa hiện tại của mình . Vậy hiện tại bây giờ , đích thị Là bà đang buồn chứ gì Buồn mà không biết nói với ai , phải không.

Nghi nạt bừa em , như để che giấu tâm trạng của mình.

- Buồn cái gì mà buồn ? Tao đâu có buồn , buồn thì gọi điện rủ Quỳnh đi chơi. Đâu có gì mà phải thui thủi một mình , tánh tao đâu phải vậy.

Ân ngậy người nói.

- Thì đó , đúng là tánh bà xưa nay không phải vậy. Bà rất thoải mái , chả câu nệ gì hết , bây giờ xem lại mình kìa.

- Thì tao vẫn vậy.

Ân trề môi.

- Còn khuya , bây giờ bà kỳ cục thấy phát sợ.

Nghi vuốt mái tóc mai loà xòa trước trán.

- Tao đâu có gì đâu.

- Còn nói không kỳ ? ông H thất tình , mấy ngày sau cái hôm lễ đính hôn của bà HD . Ông bày đặt uống rượu là phải rồi , còn bà ? Nhà có ai cấm cản bà kết bạn gì đâu , sao bà cứ trốn né ông Vũ hoài vậy.

Thấy Nghi ngồi im , Ân bồi thêm.

- Mỗi lần người ta tới , bà cứ trốn biệt trên lầu không thèm xuống tiếp , đã vậy còn nhờ má Hai nói là bà không có ở nhà . Hứ , bạn mình thì cứ ra mà tiếp , có ghét bỏ nhau thì cứ gây gổ . Làm gì mà bắt má Hai phải nói láo ?

Nghi nổi quạu.

- Hấn không phải là bạn tao , tao không tiếp thì có sao?.

Ân trợn mắt.

- Không phải bạn bà ? Chứ ai theo bà đưa ông H về nhà hôm đó . Rồi qua bữa sau , ông H trở chứng làm lỳ ngồi uống rượu hết chai này đến chai khác trên kệ , nhà quỳnh quáng không biết làm sao , bà đã gọi điện cho ai tới giúp đỡ ? Nếu không có cái ông Vũ đó , làm sao ông Huy qua đượ+c cái cơn vật rượu ghê gớm đó ? Rồi mấy

hôm sau nữa chứ , ông tự tới , nói chuyện gì đó với ông Huy , lúc đầu ông Huy quát nạt thấy mà ghê , rồi rút cuộc , bây giờ im ru đi làm bình thường trở lại. Nếu không nhờ ông Vũ đó , nếu bà không thân thiết tin cậy ông , thì ông Huy nhà này không biết trở Thành khủng điên say xỉn đến thế nào rồi.

Ân ngẫm nghĩ rồi nói thêm.

- Cũng ngộ! Thất tình thôi mà người ta tự Hành hạ mình ghê . Mới mấy tuần mà ngó lại ông Huy ốm thấy sợ , còn lằm lì hơn hồi đó nữa. Cũng may là ông bạn Vũ của bà biết cách giả rượu , lại biết nói chuyện nên bây giờ ông Huy hết uống rồi. Nếu không thôi , má về kỳ này hết nhận ra thằng con lớn của mình.

Nghi lằm lì gom hoa lá thừa dưới đất.

- Mà nói đủ chưa.

Ân trố mắt.

- Thì ... sao?.

- Thì đi chỗ khác đi , tao không dư hơi nghe mà nói bá láp.

Ân sùng chị.

- Cái gì bá láp ? Tui chỉ muốn nói cho bà biết đừng có giờ cái trò vô duyên của bọn con gái ra đây. Lúc cần thì nhờ vả người ta , đến bây giờ người ta tới không thèm tiếp , gọi điện thoại không chịu bắt là làm sao? Hồi đó tới giờ tui vẫn tưởng bà rõ ràng , rành mạch lắm chứ , vậy mà bây giờ bà như chuột lủi.

- Chứ mà muốn tao phải làm sao – Nghi quát lên.

Ân cũng to tiếng không kém.

Đi mà tiếp chuyện người ta ít nhất cũng một lần cho rõ ràng , giận thì gây lộn đi , không bạn nữa thì nghỉ chơi thẳng . Cứ ở đó mà ngoe nguẩy , lẩn tránh kỳ dị Hết sức . Rồi lại còn quàu quạu suốt ngày. Bà nhìn lại bà coi , y như con nhím xù lông , ai lỡ dại trêu đến bà , bà giận cá chém thớt ngay.

Ân nói bực dọc.

- Sao đàn bà con gái lằng nhách vậy không biết ? Phải gắp con trai tui , thì....

Bỗng Ân chợt ngưng ngang câu nói khi thấy đôi mắt Nghi nheo lại nhìn cho rõ sau lưng mình , rồi cô vụt đứng dậy đi thẳng vào trong . Cậu ngạc nhiên , cậu đang nói chuyện cơ mà ? Nghi đâu có bao giờ thiếu lịch sự Như thế đâu.

Có tiếng chân bước lên bậc tam cấp , Ân quay lại và vỡ lẽ hành động của bà chị mình . Anh Huy hôm nay về sớm , và người đi chung với anh lại là Vũ , nhân vật mà nãy giờ hai chị em đề cập đến.

Vũ cười chào Ân.

- Hôm nay em không đi dợt banh à.

- Có chứ anh , mới về tức thì.

Ân nhìn Vũ tủm tỉm.

- Mới đây em còn đang ngạc nhiên , không biết tại sao bà Nghi đang ngồi cắm hoa mà biến nhanh vào trong lẹ Vây.

Cu cậu không nói tiếp về sau của câu nói , nhưng Vũ dĩ nhiên hiểu rõ . Anh cười buồn , cụp mắt nhìn đĩa hoa vẫn còn hơi hướm bàn tay Nghi.

H phàn nàn.

- Con nhỏ thiệt kỳ cục – anh ra lệnh – Ân chạy lên bảo Nghi xuống đây , anh Hai có chuyện muốn nói. Mấy tháng trước nhốt mình trong phòng để Ôn thi thì không sao , bây giờ còn thi cử Gì mà cứ mượn cớ trốn bạn hoài vậy , khó coi quá.

Ân có vẻ Nhiệt tình và hào hứng với nhiệm vụ đượ+c giao phó .

Nhưng vừa dợm bước chân thì Vũ ngăn lại.

Đừng Ân – Anh quay qua Huy – Thôi khỏi anh H ạ , Nghi đang có chuyện khó nghĩ , chắc chưa muốn gặp lại tôi.

H chưa hài lòng.

- Cái gì mà khó nghĩ ? Bạn bè đến chơi thì phải tiếp . Ai lại kỳ cục như nó vậy.

Vũ cười nhẹ.

- Nghi đang giận tôi đó thôi , không sao , tôi cũng biết vậy , khi nãy gặp anh ngoài phố nên theo về luôn . Nếu Nghi chưa tiện gặp thì hôm khác tôi ghé vậy.

H lắc đầu.

Đâu có đượ+c . Chuyện nhỏ Nghi với cậu thì tùy cậu vậy , nhưng tôi đã rủ Cậu về nhà thì là khách của tôi là chính chứ , ngồi chơi tí nữa đã.

– Rồi như nhớ ra anh bảo – quên nữa , hôm trước cậu có nói chuyện với Quang Ân về bóng đá , nghe cũng có vẻ Rành rẽ lắm , vậy cậu có chơi trò tiên đoán kết quả Giải kỳ này trên báo không ? Có nhiều tờ báo tổ Chức lắm đó.

- À không – V đáp.

H hồ hởi.

- Vậy tại mình thử Không ? Biết đâu kinh nghiệm theo dõi các mùa bóng và sự Tiên đoán của mình sẽ thắng giải.

Buồn cười vì cái vẻ lôi thôi thất tình của ông anh mấy tuần trước đã rơi đầu mất , để Bây giờ H lại say mê nói về các trận banh sắp tới.

Ân nhanh nhẩu lên tiếng khi vừa thấy Vũ đồng ý với anh mình.

- Cho em góp ý kiến với , mấy bữa trước em cắt hết phiếu dự thi trên

các tờ báo có treo giải rồi , nhưng chưa đoán thử Bây giờ mình bàn rồi nộp luôn.

H nhìn em cười.

- Thì ra thủ Phạm cắt báo hai tuần nay là mày , con Nghi coi báo thấy lủng lỗ , nó la lối om sòm , báo đầy chữ mà nó không chịu đọc cứ hỏi hết người này đến người kia , cái mục bị cắt là mục gì Con gái thật là tò mò lảng xẹt thiệt.

Ân đã phóng vút vào trong để Lên lầu lấy phiếu dự thi Vũ ngồi lại phòng khách với H.

Má Hai đã đem ra mấy ly nước chanh . Vũ chạnh lòng nhớ lại , những lần trước anh đến , công việc này là của Nghi . Nhưng ly nước chanh cô pha , công bằng mà nói , dở ời là dở , nhưng Vũ vẫn thích được có nó . Nhất là lúc này đây , khi H đang đến góc phòng loay hoay chọn đĩa nhạc để Vào máy , còn anh thì ngồi giữa bộ salon , trên bàn , chờ vợ đĩa hoa của Nghi.

Đĩa màu nâu nhạt chĩa vồn vẹn một cành hoa cúc trắng mảnh mai , nghiêng nghiêng soi bóng xuống bụi thạch thảo nhỏ dưới chân.

Phải rồi , nhất là lúc này đây , anh lại càng muốn thấy khuôn mặt lém lỉnh , tươi tắn của cô , càng mong thấy được dáng cô đi rón rén , nhỏ nhẹ với cái ly đá chanh sóng sánh nước . Nhưng ly đá chanh đó vốn rất nhạt . Nhẽo , nhưng sao bây giờ anh lại khát khao được uống quá . Nghi ời!!!

Nghi ngồi bó gối trong phòng . Đã hai ba tiếng đồng hồ trôi qua rồi mà giọng nói trầm trầm của Vũ vẫn thỉnh thoảng vang lên giữa những câu bàn cái vé bóng đá của anh em Huy và Ân.

- Trời ời , bóng đá là cái quái gì mà mấy ông con trai mê đến thế ?

Riết bàn rồi đến cãi suốt buổi. Làm cô cứ phải đóng khung trong căn phòng nhỏ xíu của mình , bức bối và cuồng chân quá sức . Cô vốn là đứa lóc chóc , không bao giờ chịu ngồi yên một chỗ . Nãy giờ , cô cứ phải thay đổi vị Trí , hết đứng bên cửa sổ Ngắm con đường vắng vắng người chơi chang bên dưới , ngắm lại cái xe Jawa “đầy kỷ niệm khó quên” với vụ đụng xe , đụng mặt lần đầu , đụng nép bên tường trong sân nhà . Rồi lại chuyển qua ngồi bệt xuống sàn , trên giường... chỗ nào cô cũng chỉ chịu đựng không quá mười lăm phút . Căn phòng riêng nhỏ xíu của cô sao mà hôm nay tù túng và khó chịu quá không biết.

Nghi đến bên máy điện thoại , định phone cho Mỹ Quỳnh , nhưng tay cô chỉ mới bấm vài số , lại rờ bàn phím và gác máy. Những lần gặp gần đây giữa cô và Quỳnh diễn ra rất đều đều , vì giữa hai cô đều trong giai đoạn nằm nhà chờ kết quả thi Đại học . Nhưng càng ngày ,

những buổi đi chơi , gặp mặt sao mà tẻ nhạt quá. Những câu đối thoại vui vẻ Một cách giả tạo , tự Nhiên một cách gượng ép sao đâu.. Đã có rất nhiều lần , đang khi cố huyền thuyên , liếng láu về một chuyện trên trời dưới đất gì đó với Quỳnh , cô đã phải khựng lại giữa chừng vì suýt nhất đến một cái tên . Một cái tên mà từ lúc nào không biết , đã len vào tâm trí Nghi và... xin trứ ngụ Luôn ở đó . Một cái tên mà cô đến giật mình khi suýt bật ra , dù chỉ suýt thôi , nhưng vẫn đủ cho Mỹ Quỳnh sầm mặt và mím chặt môi lại.

Nghi biết , với tánh cao ngạo muốn gì đượ+c đó của Mỹ Quỳnh những lời nói hôm nào của V tệ hại , nó làm Quỳnh thay đổi hoàn toàn những gì liên quan đến anh.

Ngày trước , trong những buổi bat phổ Mỹ Quỳnh là người thường nhắc tên anh , đến nỗi Nghi phát ngán với cái tên đầy... ượt át đó . Còn bây giờ , có lẽ Vũ là người Quỳnh căm ghét nhất trên đời. Và thật không phải chút nào nếu Nghi nhắc đến anh trước mặt bạn.

Nghi thở Dài.

Có một câu châm ngôn mà hôm qua cô nhìn thấy trên tờ lịch “đừng bao giờ tỏ Vẻ khinh miệt đàn bà , vì bạn sẽ chuốc lấy kẻ Thù ghê gớm nhất” Có thật vậy không ? Cô không biết nữa , chỉ biết hiểu và cảm thông nỗi buồn và sự Khó chịu của bạn khi lòng tự Ái bị tổn thương.

Cho đến bây giờ , cô vẫn không hiểu tại sao Vũ lại có thể ném vào mặt Quỳnh những câu độc địa và lạnh lùng như vậy. Cô cũng không hiểu tại sao mình quá ngu ngốc , ngu đến độ bạn mình để Ý Vũ mà mình vẫn vô tình không hay. Cô không hiểu tại sao cơn ghen lại có thể Khiến Mỹ Quỳnh trở Nên cay chua độc đoán đến thế . Quỳnh vốn là một nhà hùng biện . một người giỏi đối thoại lắm kia mà . Nếu không vì một cơn hờn ghen quái quỷ đó thì đâu có trận cãi cọ gay gắt hôm nào. Và bây giờ , có thể ba người họ Có thể Vẫn là bạn của nhau. Cho đến một ngày mà vũ có thể Hiểu đượ+c và khẳng định đượ+c tình cảm chân thành của Mỹ Quỳnh . Và biết đâu , người mà anh thổ lộ tình cảm là Mỹ Quỳnh , cô con gái cưng của ông Lê Sĩ Tín , chuyên gia Tư Vấn Kinh Tế nổi tiếng ở thành phố này , chứ không phải một cô Danh Nghi mồ côi cha từ năm 6 tuổi , mẹ phải bươn chải với đời để gồng gánh gia đình.

Sao anh lại bảo rằng ... yêu cô nhỉ ? Cô có gì bằng bạn mình đâu?. Nghi bỏ Chân xuống giường đến ngồi bên cái bàn phấn kiêm bàn học của mình.

Cái gương tròn cho cô thấy một con nhỏ tóc cột nhổng , đôi mắt bình thường , không to tròn như những đôi mắt bồ câu , bồ quân gì đó mà

sách vở hay ca tu .ng . Mắt cô chỉ vừa vừa , lông mi lông mày cũng vừa vừa. Chỉ có một điểm khác biệt với người ta , mà cô chả Biết là ưu hay khuyết điểm , đó là đôi mắt lúc nào cũng có vẻ lạnh lợi , ngay cả lúc trân trân ngắm mình qua gương lúc này. Cái mũi cũng vừa vừa , cái miệng thì lại hơi con nít , khi thì bủ ra , khi thì mím chặt . Tóm lại cô chỉ có nước da mịn và đôi gò má tròn đầy mà thôi . Cộng thêm thước tấc...khiêm tốn và cái tính bộp chộp , vô ý , cô giống như một con nhò vô duyên và cứng đầu. Có điểm gì bằng đượ+c thiên hạ đâu , nhất là đem so sánh với Quỳnh ? Sao cô lại có thể lọt đượ+c vào..."đôi mắt lếch lạch" của Vũ đượ+c nhỉ.

Nghi bủ môi với mình trong gương . Cô vừa nhớ ra , bây giờ thì cô có thể Hiểu lý do những lần Vũ mắc cái tật bệnh kỳ quái , cái tật banh cử phải nhìn chăm chú vào mặt cô là gì rồi.

Nhưng...có một cái nhưng rắc rối là có thể Nào anh cũng có cái bệnh đó đối với những người con gái khác ? Nghi bồng tự Giận mình với những suy nghĩ vô bổ , dở hơi. Vũ có nhìn ai , thì mặc anh ta chứ . Nhìn tròng tròng , hay đăm đăm vào ai thì kệ anh ta , mắc mớ gì mà cô phải lo nghĩ cơ chứ.

Nghĩ thế là đẹp Vũ sang một bên , không có chuyện gì để Vẫn vơ con gái nữa , Nghi bồng cảm thấy đói bụng ghê gớm.

Phải rồi , khi nãy QA lên gọi xuống ăn cơm , Nghi đã cáo bệnh không xuống ăn , để Khởi chạm mặt với Vũ , đến giờ thì

Nghi lục ngón bàn tìm đồng hồ . Chà! Đã hơn một giờ rồi cơ ả Hèn gì bụng cô cứ sôi ùng ục , gào thét đòi quyền đượ+c no.

Tiếng bàn tán dưới nhà dường như đã im ắng từ lúc nào , Nghi đến bên cửa và nhẹ tay mở Nó ra. Cô thò đầu ra ngoài nghe ngóng , không khí vắng lă .ng . Má Hai có lẽ đã về phòng mình nghỉ trưa. Anh Huy và cu Ân chắc cũng vậy , và quan trọng là Vũ đã ra về.

Khi đã chắc trong lòng , Nghi nhẹ chân bước ra khỏi phòng , đi dẫn xuống thang . Bếp vắng ngắt , đúng như cô đoán , Nghi thò đầu nhìn ra phòng khách , phòng khách cũng không còn ai.

Đã thoải mái hơn , cô bắt đầu nhanh tay lục lợi đồ ăn . Ai chà! Hôm nay má Hai cho cả nhà ăn ngon ghê Gà rôti , bông cái xào , lại . là canh khoai mỡ nữa chứ . Mấy anh em nhà cô rất khoái ăn canh khoai mỡ , những hôm má Hai nấu canh này , nồi cơm thường đượ+c ba anh em tận tình vét đến đáy.

Nghĩ đến đây , chợt Nghi khựng lại bỏ vội lòng bàn xuống đất , phóng đến cái nồi cơm điện trong góc . Cô mở Nắp nồi ra , và muốn mếu khi thấy đúng như mình lo sợ Cái nồi đã đượ+c vét đến đáy.

- Trời ơi! Tức quá là tức . Mấy cái ông con trai bất lịch sự Quá. Ăn

cơm cũng không chứa người ta.

Nghi tức quá , chỉ muốn đá bay cái nồi không ra khỏi bếp . Nhưng cái bụng cô lại nhắc nhở cô hãy bình tĩnh và đợi cơm giận lại , vì đồ ăn vẫn còn trên bàn kia.

Nghi hậm hực tự nhủ.

Được rồi , ăn hết cơm của mình , mình chén sạch sẽ đồ ăn luôn .

Xem ai tối phải ăn cơm với cháo cho biết.

Nghĩ là làm , Nghi ngồi chồm hổm ngay trên ghế , xoay tay bắt đầu với miếng gà rôti trước . Hà , hơi mặn một chút khi phải ăn vã , nhưng có sao , mặn quá thì chút uống nước ngọt bù lại.

Vừa ăn , Nghi vừa xuýt xoa vì má Hai làm đồ ăn ngon quá. Cô không nghe thấy tiếng chân một người nào đó đi xuống cầu thang.

Mãi đến khi người ấy đã xuống đến bậc thang cuối , cô mới phát hiện . Miếng gà như treo trước cái miệng đang há ra của cô . Thoạt đầu , há để đón miếng gà , nhưng bây giờ là há hốc luôn vì sững sờ , kinh ngạc.

Khi Vũ đến một bước , Nghi sực tỉnh , buông vội miếng gà , nhảy khỏi ghế định tránh đi.

Định là thế , nhưng khổ nỗi , chỉ mới ngồi chồm hổm có một lúc , mà đôi chân cô lại tê không còn lạnh lợi như thường ngày . Đứng không vững mà thân lại cứ muốn lao đi , cô loạng choạng quờ tay tứ tung . Vũ hốt hoảng bước lại đỡ cô , vội vàng phải cái lòng bàn cô tạm để ở dưới đất khi này , anh ngả nhào kéo và đè luôn lên cô.

Vũ kịp quàng tay chịu lấy vai Nghi , cả hai thân người đổ xuống sàn đánh rầm . Một âm thanh gì như tiếng vụn vỡ khiến Nghi giật cả người. Mãi một lúc sau cô mới nhúc nhích đứng dậy.

Nghi lồm cồm bò dậy trước , cảm thấy người đau ê ẩm.

Tiếng chân QA từ trên thang lầu sầm sập chạy xuống.

- chuyện gì vậy? cái gì rớt cái ình vậy?.

Nghi nhìn ra em mình , cô mếu máo chỉ tay xuống Vũ , anh vẫn nằm trên sàn , cạnh cô.

- cái gì mà rớt , hấn xô tao té đó , rớt đến nghe cái ình lặn . Đau quá , ui da , đau quá.

cái bàn giữa phòng làm Ân chưa nhìn thấy được Vũ , nó đi lại gần , miệng hỏi.

- Ai xô bả.

Nghi nước mắt đầm đề.

- Hấn chứ ai?.

Vũ đã gượng ngồi lên , anh nhăn mặt nói với Ân và cô.

- Tôi xin lỗi. Tại tôi vấp mà kéo theo Nghi.

Nghi vừa đau , vừa uất ức , cô nói một tràng xen lẫn vào tiếng khóc.

- Tui không thêm gặp cái mặt anh thôi , chứ” đâu có thiếu nợ gì anh ? Làm gì mà anh phải... canh lúc tui xuống bếp ăn cơm để chặn tui ? Nhà của tui , anh vô làm khách suốt buổi , ăn... .hết phần cơm của tui , rồi còn xô tui té nữa chứ . Sao kỳ vậy ?

Tiếng kể Lẽ của cô còn dài nữa , nhưng QA chỉ liếc sơ qua chị , yên chí lớn là bà chị còn hơi để ca cẩm , để Âm ức về nồi cơm hết thì còn chưa sao , cậu quay qua khom người hỏi Vũ.

- Anh Vũ có sao không.

Mặt Vũ nhăn nhó , dười sự Giúp đỡ của Ân , anh khó nhọc ngồi dậy.

- Anh đau lắm à ? Đau chỗ Nào.

Vũ thở Một hơi như nén đau , anh cười gượng.

- Chắc chỗ vết thương cũ của anh bị động chút thôi – Anh đưa tay nắn nhẹ bả vai và khuỷu tay – chắc không sao đâu Ân.

Vũ nói không sao nhưng Ân cũng e ngại , khuôn mặt anh tai mét , mồ hôi nhỏ giọt thế kia thì có lẽ là đau lắm . Ân lúng túng chưa biết xử lý ra sao để Giúp đỡ anh.

Nghi đã nín cơn đông dài ca cẩm từ lâu , cô khịt khịt mũi , rụt rè lên tiếng , giọng cô sao mà khác xa cái giọng kể Lẽ Lúc nãy.

- Ân ơi , hay là mình... gọi điện...đưa ... đi bệnh viện.

Ân vừa sáng mắt , định ra máy điện thoại ngoài phòng khách để Gọi thì Vũ khoát tay.

- Không cần , không cần đâu Ân , anh khỏe rồi , anh không sao rồi.

Nghỉ Một chút là đượ+c.

Ân thấy anh cản liền dừng bước , ngập ngừng.

Nghi đứng lơ ngơ , dười chân là cái lòng bàn , thủ phạm tai nạn vừa xảy ra. Cô không biết phải trách mình sao nữa. Cái tính đoảng vội , vô ý của cô lại gây tai họa. Cô vụng về cúi xuống đất nhặt cái lòng bàn lên , tần ngần giây lát rồi dậy trở Lên cái đĩa gà rôti và tô canh khoai mỡ.

Làm xong , cô lại bối rối , thừa thãi đứng ở cạnh bàn , chẳng biết phải làm gì tiếp theo trong cái “im lặng của ba người này” . Liếc vội Vũ , trán anh vẫn rịn những giọt mồ hôi , Nghi thầm hổ thẹn trong lòng.

Cô hiểu cú té vừa rồi cô đau , nhưng anh còn đau hơn , có lẽ anh đã gồng đỡ lấy cô , nên vai mới va xuống đất bị chấn đơ .ng . Vậy mà vừa chồm dậy , cô lại lảm nhảm , tru tréo về phần cơm bị Ân mất và những câu suy diễn xằng bậy. thật là xấu hổ.

Ngần ngừ giây lát , rồi cô mon men đến bên anh.

- Anh... Vũ... có đau lắm không ? Cho ... Nghi xin lỗi.

Vũ nhìn cô lặng thinh không nói.

Nghi bối rối.

- Cũng tại Nghi ...để lòng bàn dưới đất , tại N... bỏ Chạy , nên....

- Nghi không có lỗi – Vũ nén đau nói nhỏ – đừng trách mình.

Nói xong , Vũ ngạc nhiên cho anh . Xưa nay , anh vẫn là thằng con trai cọc tính có tiếng , nhất là với đàn bà , con gái . Họ càng mềm mỏng xuống nước , anh càng cục súc , lạnh lẽo. Vậy mà không hiểu sao vai anh bị đau rõ ràng , thế mà anh lại có thể... . “hiền” đến như thế . “Chỉ là với riêng cô thôi , cô nhỏ ạ” anh thầm nghĩ.

Có một quyết định vừa lóe lên trong đầu Vũ , anh hỏi Nghi.

- Anh không muốn đến bệnh viện , nhưng Nghi có thể đi với anh một lát có được+c không.

Đi đâu ạ ? – Nghi ngơ ngác.

Mắt nhìn thẳng cô , giọng Vũ lại dịu dàng.

- Vì anh đã vô ý ăn phần cơm của Nghi bây giờ cho phép anh đưa em ra ngoài . Em sẽ ăn trưa muộn vậy.

Cặp mắt anh cứ chiếu vào cô không chớp , Nghi ngẩn ngơ Trời ơi!

Cái đau còn nhớ đây , bây giờ tinh thần nào rủ mình đi ăn , mà lại “xin phép” để được+c “bao” nữa chứ.

Giữa lúc cô còn lẩn quẩn suy nghĩ , thì bất chợt Vũ chộp lấy tay Nghi , làm cô giật mình , giọng anh khẩn thiết.

- Nhé Nghi ?

Ân trời mắt đứng nhìn hai người. Trời đất ơi! Hai ông bà này coi cậu như tượng chắc ?

- Nhe Nghi ? – Vũ lập lại nữa thúc hồi nữa dịu ngọt.

Có người rủ Ăn mà “nhiệt tình” thế , Nghi ừ là cái chắc , chỉ có điều chuyện hiếm có này ít xảy ra quá với cô , nên làm cô ... “cảm động” tí thôi mà , nên chỉ mất vài giây ngơ ngác , cuối cùng cô cũng mạnh dạn... gật đầu.

Vũ tươi ngay nét mặt , không thềm thả tay cô ra mà trái lại còn đòi hỏi thêm.

- Và không tránh anh nữa chứ ?

Đôi lúc Nghi cũng khá hào phóng . Cái gật đầu thứ hai chỉ mất nửa giây , lại được+c đính kèm bằng một nụ cười thật là dễ thương.

Vũ thở Phào , nói một câu cảm ơn với Nghi mà mắt không rời cô.

QA chỉ thoáng nghe câu cảm ơn+ đằng sau lưng , vì cậu nhỏ đã nhanh chân biến ra phòng khách . Cảnh tượng vừa rồi làm cho cậu muốn... . nổi da gà . Eo ơi! Đúng là với anh Vũ , bà chị của cậu đâu có là cô bạn thông thường . Anh mệt mỏi quá xá rồi. Còn bà Nghi ? Ân chả biết thế nào. Chị ? mong sao bà chị . dờ hơi của mình người lớn

thêm ra. Để xứng hợp với anh , mong sao cái nụ cười bả trưng lên mặt vừa rồi đúng là một nụ cười duyên , chứ không phải cười vì đang nghỉ tới chut nữa bắt anh Vũ dẫn đi ăn món gì , ăn mấy tô , mấy ly....

Chuyện người lớn , Ân nhún vai , khó mà hiểu hết được.

Tình Đến Sáng Nay

Chương 14

- Tao đến nhà Quỳnh , mày đợi tao nhe.

Nghi bỏ máy điện thoại xuống , Ân đã hỏi chặn:

- Ai vậy bà Nghi ? Chị Quỳnh bạn chị hả ?

Đang định phóng lên lầu thay đồ , Nghi cũng vui vẻ quay lại trả lời em trước:

- Ủa , Mỹ Quỳnh đó.

- Không phải chỉ và bà nghỉ chơi nhau rồi sao ? Lâu lắm rồi đâu thấy hai người qua lại nữa.

Nghi gật đầu thú nhận:

- Quỳnh nó giận tao . Cứ tưởng nó bỏ tao luôn , tao gọi điện tìm nó hoài mà không làm lành được.

- Vậy sao bây giờ lại hoà nhau ? – Ân thắc mắc.

- Tao đâu có biết , bởi vậy tao mới mừng – Nghi cười – tao thay đồ đi chơi đây , chắc đến tối mới về , mày xin má giùm tao nha.

- Được rồi – Ân nhận lời chị với vẻ máy móc . Cậu như đang suy nghĩ để nhớ ra một điều gì đó.

Khi Nghi nhảy chân sáo lên lầu , miệng hát một bài vui nhộn thì Quang Ân vẫn còn ngồi thờ người giữa đồng hình ảnh của cầu thủ thể giới mà cậu đang cắt dán cho bộ sưu tập của mình . Cậu nghĩ mãi , ráng lắm mới nhớ ra được một việc , vừa lúc Nghi xuống tới với cái quần jean và áo sơ mi thùng thình hai vạt thành một nút lớn trước bụng , trông khá ngổ ngáo và dễ thương.

- Bà Nghi nè – Ân tặng hăng.

- gì ? – Tay sửa lại cổ áo , Nghi hỏi.

Ân ngập ngừng:

- Đạo gần đây không đi chơi chung với bà Quỳnh , bà có biết bà ... thay đổi thế nào không.

- Thay đổi ? Nó thay đổi cái gì đâu ?

- Thăng Hà bạn em đó , mấy lần tụi em đi chơi gặp bà Quỳnh.

- thì sao ? – Nghi hỏi về sốt ruột.

- Tại bà không biết đó thôi , dạo này bà Quỳnh đi chơi chung với một đám người... không đảng hoàng.

Tay đang cột nhổng mớ tóc lên cao , Nghi trở mắt ngó thẳng em :

- Tại sao mà nói người ta không đảng hoàng ?

- tại... tại nhìn họ có vẻ... dân chơi lắm.

Ân tìm cách giải thích với chị :

- Mặt mũi ai cũng lừ đừ , kênh đời thấy ghê . Thằng Hà nhận ra một người trong họ là con cưng của một nhà giàu có , bạn ba nó . Nó nói thằng kia ai cũng biết là dính dáng đến mấy vụ cướp giật trên đường và hình như xì ke nữa.

- Ê , ngưng lại coi – Nghi đưa tay ra cắt lời Ân – mà yạo vừa thôi , mà yạo vừa bảo tên nào là con nhà giàu có mà sao lại đi ăn cướp ? Nói láo không có căn . Mà sao họ lại quen với Quỳnh ? Quỳnh nó là đứa luôn có nhiệt tâm , chuyện xã hội , luôn muốn cống hiến cho lý tưởng giúp người , giúp đời , nên nó đã đậu vào báo chí . Mà y với bạn mà y trông gà hoá cuốc rồi . Tao không tin đâu . Thứ người hư hỏng ăn chơi là Quỳnh nó ghét cay ghét đắng , làm gì có chuyện kết bạn . Thôi đừng yạo nữa.

Nói dứt , cô mang cái ba lô nhỏ xíu sau lưng , như định đi khỏi để chấm dứt câu chuyện với em mình.

Ân kêu lên tức tối:

- Em nói thật mà . Bọn họ là thứ người xấu thật mà . Bà Quỳnh đi chung cũng thân mật với họ lắm... . À , còn hút thuốc chung nữa.

Nghi nhăn mặt phẩy tay:

- Quỳnh nó đâu biết hút thuốc . Đừng quấy rầy tao nữa , để tao đi thôi , tới trễ nó lại giận tao bây giờ.

Nghi đã đi rồi , Ân còn ngồi lại tức tối , cậu làm bầm :

- Cái bà Tú này , nói mà không tin . Bạn bà bây giờ thay đổi thật mà không tin . Đến chừng đi gặp thì biết , thì sợ liền cho coi.

Bỏ mặc chuyện bức bối vừa rồi ra khỏi đầu , Ân lại ngồi chú tâm vào mớ hình ảnh tiếp cứ cắt cắt , dán dán sẫm soi mãi chẳng biết đến thời gian nữa.

Cho đến khi nghe tiếng còi xe ngoài cổng , Ân mới rời cuốn Album đang dở dang của mình để chạy ra.

Vũ đi vào theo sau Ân , nghe cậu khoe rồi rít:

- Em kiếm được mấy hình chiến lắm anh Vũ , đọc quyền đó nha . Bạn của má biết em thích sưu tầm nên gửi từ nước ngoài về . Anh coi thử đi , có mình em có hà.

Vũ cười , cũng ngồi xuống lắng nghe và ngắm nhìn “ tác phẩm” của

Ân . Khen chê vài chỗ , bình phẩm vài nơi , cuối cùng anh cũng hỏi được một câu chính yếu , mục đích mà anh cứ nôn nóng suốt trên đường đến đây:

- Nghi đâu rồi Ân ? Chiều nay Nghi đâu có giờ học ?

Cẩn thận cắt tiếp cái hình trong báo ảnh , Ân nhanh miệng trả lời:

- Bả đi chơi rồi anh.

- Đi chơi à ? Khi nãy Nghi than trong điện thoại với anh là nhức đầu mà . Bởi vậy anh mới ghé lại , nhân tiện đem mấy viên thuốc....

- Bả đi chơi với bà Quỳnh đó anh Vũ , bởi vậy có nhức đầu cũng hí hửng đi ngay , đâu có bệnh hoạn gì đâu.

Vũ cau mày:

- Mỹ Quỳnh ? Đã lâu rồi hai người dường như đâu có gặp mặt ?

Ân ngược nhìn anh:

- Thì đó , chả biết tại sao giận nhau đến nỗi cả hai thi đậu hết mà chẳng họp mặt ăn mừng gì luôn . Từ đó đến giờ , thỉnh thoảng bà Nghi cũng gọi điện kiểm bả mà hình như không gặp được – Ân chép miệng – Hồng biết tại sao hôm nay bà Quỳnh lại tự nhiên gọi lại dàn hoà , hẹn bà Nghi đi chơi . Ai không biết chứ em thì biết ngay là bà Nghi với cái tính hậu đậu , vô tâm cố hữu của mình chắc đã làm bạn bả giận rồi.

Vũ thầm nghi điều ước đoán của Nghi kỳ này sai bét . Quỳnh giận Nghi vì chính anh chứ đâu phải là Nghi . Hôm vừa rồi đưa Nghi đi ăn , anh thoáng thấy Quỳnh , vẻ mặt cô ta còn đầy nét thù hằn , oán ghét kia mà , tại sao lại có chuyện làm hoà hôm nay ? Hôm đó anh làm ngơ , không chỉ cô ta với Nghi , cứ thản nhiên lắng nghe Nghi tíu tít kể chuyện của cô.

Nhìn Ân , anh hỏi gặng:

- Em biết được Nghi với Quỳnh hẹn nhau ở đâu không ?

Ân lắc đầu , hơi lầy lăm lạ cho vẻ bồn chồn của Vũ , cậu nói:

- Hỏi bả làm chi để nghe bả chửi thêm . Hồi nãy em chỉ mới cảnh cáo bả là bà Quỳnh dạo này chơi với một đám công tử nhà giàu nhưng hư hỏng , mà bả không tin , còn nói em xạo , nói xấu bạn bả – cậu trề môi – bả tin tưởng bạn bả hơn em.

- bọn nó là bọn nào Ân biết không – Vũ hỏi nhanh.

- Có thằng Hà bạn em biết một đứa trong tụi nó , nó bảo là con của bạn ba nó , thằng đó đang được tại ngoại vì dính dáng đến tụi cướp giết trên đường phố.

Câu nói đang dở chừng thì Ân bị Vũ chop lấy tay kéo dậy . Cậu hoảng hồn khi thấy cặp mắt nheo lại dữ dằn , quyết liệt của Vũ , quai hàm anh bạnh lại giận dữ :

- Đi mau Ân , anh chở em đi . Ta đến nhà thằng đó , anh biết là ai rồi . Nếu Nghi có bị hại , anh thề là bọn nó lẩn Quỳnh sẽ không yên với anh đâu.

Ân kinh hoàng khi hiểu kịp tình thế , cậu lập bập:

- Để... để em gọi điện cho thằng Hà nữa , nó sẽ giúp một tay.

Vũ vừa mở cổng và nổ máy , Ân đã phóng ra và leo lên yên sau . Chiếc xe lọt nhanh xuống đường giữa chiều đông người . Lòng cả hai như lửa đốt . Chỉ mong sao còn kịp với tai hoa. đang chờ quanh Nghi.

Nghi đang ngơ ngác và hoảng sợ với những người đứng ngòai ngả ngón xung quanh . Tất cả đều xa lạ và đáng sợ . Cả Quỳnh , đứa bạn thân của cô ngày nào cũng vậy . Nó ngồi tréo nguẩy ngó cô mà không nói . Thỉnh thoảng tụi kia chuyển cho nó một miếng thuốc nhỏ xíu như vẩn lầy . Nó hút thành thạo và cười cợt mơ hồ với Nghi qua màn khói có mùi là lạ . Đó có phải là bồ đề không ? Nghi rùng mình với câu hỏi đó . Cô không dám đoán chắc , cũng như không dám nghĩ Quỳnh lại thay đổi đến vậy chỉ trong mấy tháng trời.

- Ngắm đã chưa ? Làm mặt ngáo đã chưa ? – Quỳnh nhếch môi hỏi cô.

- Hả ? – Nghi giật mình – mày... mày thay đổi nhiều quá Quỳnh ạ , trước đây... mày khác kìa....

- Vậy sao ? – Quỳnh cười khẩy – vậy mày biết lý do tại sao tao lại đổi khác không ?

Không đợi cô trả lời , Quỳnh nói luôn:

- tao hận đời đó.

- Đời làm gì mà mày hận ? Chẳng phải mày đã có quá nhiều ưu thế , quá nhiều điểm phúc rồi sao ? Cha mẹ giàu có , trí thức , được mọi người kính trọng , anh chị mày thành đạt nổi danh , mày là con gái út trong nhà , xinh đẹp , học giỏi... mày có gì mà phải hận đời đâu ?

Mắt Quỳnh hằn một tia oán ghét , cô quát lên:

- Đúng vậy . Tao hầu như có tất cả , tao có tất cả những gì mà tao biết mày cũng hằng thèm thèm , thán phục . Tao có mọi ưu điểm tao giỏi hơn mày , có tài hơn mày , xinh đẹp hơn mày , vậy mà tại sao tao lại không hiềm độc bằng mày ? Tao là con gái út trong nhà mọi người chịu đựng tao , tao ra đường , mọi người ngưỡng mộ tao , vậy tại sao tên bụi đời thô lỗ đó lại không đeo đuổi tao ?

Cô nghiêng răng lại chồm lên sát mặt Nghi mà dần từng tiếng:

- Tao không bao giờ quên được mối thù vì bị đứat tráo trở , phản bạn như mày làm khổ sở . Tao không bao giờ quên mối nhục vì bị tạt thẳng vào mặt những câu xúc phạm độc địa của một thằng cha từ

mẹ đuổi như hấn.

Trong khi Nghi sững sờ vì những câu nói của Quỳnh thì cô ta cười sáng sặc khoái trá :

- Mày sợ rồi phải không ? Tao cũng đã nghĩ đến một thằng lang bạt , lưu manh , côn đồ dám đánh mẹ mình để bị tổng cổ ra khỏi nhà khỏi trường như Vũ , thì chuyện bỏ rơi mày khi đã chán ngán là chuyện dĩ nhiên thôi . Chỉ có điều tao không thể chờ đến lúc đó mới thấy bộ mặt dúm dỏ sợ hãi , đau khổ thân phận của mày , tao muốn thấy ngay từ lúc gặp mày và Vũ trong quán kia . Lúc đó thấy mày ngón ngoẻ , theo thọt trò chuyện với nó mà tao thất quặn thắt cả gan ruột . Chính vì mày giả khờ khạo dẫn dụ như thế nên Vũ mới bỏ quên tao . Chính mày đã làm cho tao uất ức đến điên cuồng , nhục nhã đến mất cả niềm vui sống.

Quăng thẳng vào mặt Nghi tàn thuốc của điếu bồ đà đang cầm trên tay , Quỳnh cao giọng rít lên:

- Mày nhìn xung quanh đây xem . Đây mới thật sự là bạn bè của tao . Đây mới thật sự là những đứa bạn chân thật nhất trên đời , chứ không dối trá , phản phúc như mày . Tụi nó có hư hỏng với đời thì cũng mặc kệ , miễn là với tao tụi nó luôn thẳng thắn , luôn cùng tao chia sẻ những nỗi buồn , giúp tao vui bớt cơn cùng quẫn của tâm trí .
- Để rồi mày không còn là mày nữa chứ gì ? – Nghi nói lớn.

Quỳnh quát mắt:

- Phải , tao đâu cần là một Mỹ Quỳnh ngu ngốc chơi với bạn mà bị bạn lừa dối , tao đâu cần làm một đứa con gái út luôn ngoan ngoãn và nhiệt tình đi trên con đường mà ba má , anh chị cố tình vẽ lối . Tao bây giờ mới chính là tao , một Mỹ Quỳnh tự do , bất cần tất cả , tao thích hút , sẽ có hút , thích cười vang , sẽ cười vang . Tao không cần tên Vũ thôi tha , đui mù đó nữa , tao có cả khối bạn , cả khối người tình . Tao có thể chán ghét họ , khinh bỉ họ mà hả dạ.

- Nhưng mày cũng không hả dạ được , mày cũng không giải thoát được sự thù hận vô lý đè nặng tim mày – Nghi đối mặt với Quỳnh nói – Vì vậy mày đâu đưa tao đến đây . Hận thù mù quáng đã làm mày tự hại mình và bây giờ là hại tao – Nghi lắc đầu cay đắng – Không thể ngờ được , ngày xưa mình thân thiết , hiểu nhau đến độ nào , vậy mà bây giờ....

Một giọng lè nhè trong góc nhà cất lên:

- Cái gì mà nói dai quá vậy Quỳnh ? Chửi nó một trận là được rồi , nó mà cãi cứ bạt tai nó . Nói cho lẽ rồi giao nó cho bọn anh đi . Bảo đảm gặp ác mộng đến mấy năm luôn.

Quỳnh lặng thinh , trong khi Nghi hoảng sợ nhìn quanh thủ thế . Cô

đã hiểu ra những gì sắp xảy ra với mình.

Tên nói khi nãy lừ lừ bước ra vùng sáng , hắt hắt hàm:

- Ly nước hồi nãy nó không uống hả ?

Đề nó ra mà đổ vào miệng đi , khỏi giẫy đạp la lối mất công làm tụi tao trầy da , rách mặt.

Hắn vừa nói xong , bốn đứa vừa con gái vừa con trai nhào đến đề Nghi xuống . Bàn tay mang găng da của một thằng non choẹt bóp mạnh lấy miệng Nghi làm cô chỉ còn ú ớ đau đớn và phải sặc sụa nuốt mấy viên thuốc màu trắng.

Quỳnh nhìn trân trân vào Nghi đang bị giữ chặt trên sàn nhà . Chỉ có một chốc nữa thôi , thuốc ngấm , cô sẽ chứng kiến tận mắt để người lòng , để phần nào bớt căm thù.

“Thấy nó đau đớn nhục nhã mình có bớt căm không ?” Câu hỏi của cô còn lặng lờ trong đầu thì có tiếng rú xe ngoài cổng . Cả bọn còn đang ngẩn ngơ nghe ngóng thì cánh cửa căn phòng đã bị tông ra , mở tung đánh rầm.

Vũ phóng vào phòng không kịp nhìn thấy ai đã quạt tay hắt đứa con gái đứng sững giữa phòng chúi nhủi vào một góc thật ma .nh .

Quang Ân vào ngay sau đó , thấy anh đã chụp hai cái chai rượu trên bàn giáng xuống đầu đứa thứ hai , cậu cũng quỳnh quáng quơ vội cái bình bông mà ném vào đứa đang bịt miệng chị cậu , miệng Ân la vang trời.

- Ăn cướp , ăn cướp , giết người

Ân la chưa được lần thứ hai thì có tiếng Vũ quát ngang tai.

- Ra , Ân.

Vũ bỗng xộc được Nghi lên vai chạy ra ngoài , Ân sững sờ phóng theo. Ra đến cánh cổng không kịp hỏi anh , Ân nhảy lên chiếc Jawa của Vũ lập cập nổ máy.

Thót lên yên sau với Nghi , anh giữ chặt trên tay , V hét.

- Chạy.

Ân phóng như bay ra đường . Con đường tối tăm vắng lặng với những biệt thự kín cổng cao tường . Khi ra được trục đường sáng đông đúc xe cộ , Vũ mới bảo Ân chạy bình thường , anh nghiêng răng đỡ Nghi ngồi giữa. Nhìn cô thật kỹ , đột nhiên anh bảo Ân.

- kiểm ngã rẽ Tấp xe vào.

Ân rầm rập làm theo lời , xe vừa ngưng anh xuống xe , lồi theo Nghi lúc này lơ lảo gà gồng mình một cách kỳ lạ Kéo Nghi ngồi thụp vào một góc tường bần thỉu , anh cố bóp miệng để thọc tay vô họng cô và hét vào tai cô.

- Ói ra đi , Em ói ra cái thứ thuốc độc ấy ra đi. Trời ơi!!!!

Quay sang Ân , anh quát.

- Gọi xe cứu thương , gọi taxi.

Ân vừa gọi được một chiếc taxi , quay vào thì thấy được một cảnh tượng bất ngờ , Nghi cung tay , quấy đạp tứ tung làm Vũ phải té ngổ ra đất . Rất nhanh , anh chồm dậy ôm lấy cô.

- Nghi ơi! Anh Vũ nè , đừng sợ Có xe rồi , anh đưa em về nhé.

Câu nói dịu dàng của anh đã làm Nghi thuận phục , Ân mở cửa xe để Vũ đưa cô vào.

Xe chạy đi , Vũ không nói gì thêm , Ân ngo ngác đứng giữa con hẻm rộng với chiếc Jawa của anh.

Ân đành chạy xe về nhà , lòng bồn khoăn không biết anh đưa+ Nghi vào bệnh viện nào.

Chị của cậu có gì nặng không ? Và chút nữa về nhà , cậu có thể Nói với má với anh Huy chuyện này không ?

Một bóng người quen phóng ngược chiều , Ân nhận ra nên la lớn.

- Hà ... Hà ơi , ... Khỏi

Tiếng la của Ân lớn thật , bạn cậu đã đảo xe chạy lại.

- Sao mà đã ở đây? Chị mà đâu? Đã xong rồi sao?.

Giọng Ân đầy hào hứng.

- Chị tao không sao. Nhanh quá mà ời , chỉ có mấy giây thôi mà đủ Hết , leo cổng tông cửa , đập mấy đứa xit máu rồi vọt ra liền.

Hà trở mắt.

- Ai giúp mà.

- Ông Vũ bạn chị tao , có điều không hiểu sao ổng vọt như ma đuổi.

- Vọt phải rồi – H cất lời bạn – Tụi nó có đồ nghề đó , tao định bảo mà báo công an mới làm lại , may mà không sao.

Ân rùng mình , hèn chi khi nãy anh Vũ thần tốc như vậy. Cậu nhớ loáng thoáng bọn họ Đến sáu , bảy người lặn , nếu Vũ không nhanh nhẹn đánh và nhanh nhẹn rút thì giờ này không chừng hai anh em cũng bị dằn mềm như bún trong cái biệt thự Đó rồi.

- Rồi chị mà đâu – Hà hỏi.

- Anh Vũ đưa đi ... - Nói đến đây chợt Ân nhớ ra chẳng biết Vũ đưa bà chị đi đâu , bệnh viện nào.

Ân đứng ngẩn người giữa đường . Chút nữa đây về nhà biết trả lời sao với má ?

Chương 15

Ân chở Chị đến trước cái quán café nhỏ của Vũ . Đợi Nghi bước xuống , cu cậu dằn dò , lần nữa.

- Chị nhớ nói với anh , tuần sau bắt đầu mùa bóng rồi , anh Huy kẹt lịch trực đêm hoài à , nói anh tới coi chung với tui nha.

- Uà , nhớ rồi. Để hai cái miệng cứ “vô vô” cho bể nhà phải không. Mặc tiếng phàn nàn của chị , Ân cười khi phóng xe đi. Đạo gần đây , Ân thay đổi hẳn thái độ Và cả cách xưng hô với chị Không nhiều , chỉ nhẹ nhàng hơn , không còn kiêu nói nặng móc họng để làm cô tức tối như trước , nhưng cũng đủ Làm cô ngạc nhiên.

Nghi mang máng hiểu rằng do Vũ , do mối quan hệ... .”người lớn” giữa cô và anh mà có sự thay đổi đó . Cô muốn đính chính , nhưng lại thấy làm “chị” cũng khá...oai phong nên lại thôi.

Đẩy cửa bước vào quán , Tú – anh chàng phục vụ đen thui có hàm răng trắng như con cháu ông Hynos thông báo với cô.

- Anh Vũ than nhức đầu , nằm nghỉ Trên phòng , Nghi lên thăm ảnh đi.

Nghi tần ngần vài giây , còn làm sao được khi cu Ân chạy mất rồi , phải cả tiếng đồng hồ nữa nó mới rong xe lại đón cô được . Vả lại , còn mớ thuốc đặc trị anh Huy bảo cô đưa Vũ trong cái ba lô con cóc nhỏ xíu của cô nữa.

Nghi tặc lưỡi , nhoẻn miệng cười chào mấy anh chàng phục vụ , cô bước theo Tú vào căn bếp nhỏ đến một cầu thang hẹp gần như thẳng đứng ở sát góc bếp . Xong nhiệm vụ đưa đường , Tú trở ra. Nghi đứng lại hít một hơi dũng khí , bắt đầu “leo núi” . Vừa leo , cô vừa nhớ lại cảnh hôm cô tỉnh dậy. Trước đó vì hoảng sợ , cô cũng chẳng biết họ cho cô uống bao nhiêu viên thuốc . Hai , ba hay năm viên ? Chỉ biết mang máng do Vũ xông vào phòng và sau đó xảy ra những gì cô không rõ nữa. Cô đã ngủ li bì trong một gian mạch tư của một người quen của Vũ . Tỉnh dậy , cô càng ngạc nhiên hơn khi không thấy Vũ , QA bảo cô , anh đã bị chấn thương ở vai lúc đó , đã vậy còn xóc cô chạy nữa , nên cũng phải nằm bệnh.

Hôm qua đưa anh về nhà . Nghi đã viện cớ khó chịu trong người nên chỉ có Ân và Huy. Lần này , có trọng trách anh Huy giao , và thêm nữa cô cũng thấy ngại ngùng với kiểu vô ơn của mình nên đến thăm anh.

Nghi đã lên hết cầu thang , cô vừa vươn vai đứng thẳng thì suýt hết hồn vì đầu cô cũng vừa vịn với cái trần thấp tè của căn phòng . Chà

, đây là phòng của Vũ đây ư ? Với chiều cao của anh , chắc phải khom người mà đi.

Khi mắt đã quen với ánh sáng mờ mờ của ngọn đèn nhỏ xíu trong góc , Nghi mới nhận ro cái đồng to lù lù nằm trên cái nệm ở sàn gác là Vũ . Mắt anh nhắm lại mỗi một.

Nghi đành ngồi xuống bên cạnh , tựa lưng vào tường . Máy lạnh chạy rừ rừ căn phòng thì nhỏ xíu và im ắng làm Nghi thấy buồn buồn. Vậy mà , chỉ chưa đầy một năm , vì anh chàng nằm cau có cạnh chân cô đây , bao nhiêu là chuyện đã xảy ra với họ . Nghi vẫn còn như bàng hoàng với sự thay đổi đáng sợ của Mỹ Quỳnh . Chẳng lẽ vì Vũ , vì thất tình , một cô sinh viên đầy nhiệt huyết lại có thể Trở Thành như thế ? Vì yêu ư ? Tình yêu là gì lại có sức mạnh và ảnh hưởng ghê gớm như vậy?

Cô không biết làm sao để Giúp bạn , cô không biết làm thế nào để Đính chính với Mỹ Quỳnh rằng , với Vũ , cô chỉ là một người bạn thông thường . Cô thích đi chơi với anh , thích chọc phá anh , thích học làm bánh với anh , những điều đó đâu có nghĩa là cô yêu anh ? Cô cứ muốn làm sao cho Quỳnh vẫn chơi chung với Vũ và cô , để Cho Vũ có dịp so sánh một đứa con gái hậu đậu vô tâm như cô với một cô con gái nhiều ưu thế như Mỹ Quỳnh , may ra từ đó chuyện sẽ đổi sang một chiều hướng khác.

Có một cuốn sách trên kệ Gắn đó , sách ló ra một góc chéo tờ giấy gì đó . Ngồi buồn tay , Nghi tò mò với lấy và lật ra xem . Đó là một tấm ảnh có vẻ cũ . Ảnh một người đàn bà trẻ bồng trên tay một đứa nhỏ chắc chưa biết đi , một đứa bé trai khác chừng bảy tám tuổi đứng cạnh . Ai thế nhỉ Gia đình Vũ chẳng ?

Đặt tấm ảnh vào sách , để Lên kệ Như cũ , cô quay trở Lại và suy nghĩ giật mình khi thấy cặp mắt Vũ đang chăm chú vào cô . Anh đã dậy từ lúc nào. Anh ngồi lên cười với cô Giọng anh cất lên trầm trầm , tỉnh táo.

- Có muốn hỏi anh không ?

- Hỏi gì cơ – Nghi bối rối , vờ hỏi lại.

Vũ nheo nheo mắt cười.

- Có muốn biết người trong ảnh là ai không.

Đã trấn tĩnh lại đôi chút , lấy giọng tượng tưng Vui vẻ củ , Nghi trề môi đoán đại.

- Gia đình anh chứ ai.

- Giới nhỉ , vậy anh ở đâu?

- Thì cái thằng nhỏ ...- đang nói bỗng cô cảnh giác trước cái nhếch môi giễu cợt của Vũ . Cô trở mắt – chứ chẳng lẽ Là cái thằng nhóc

ôm yếu , bèo nhèo như con mèo rụng lông kiể.

Vũ trợn mắt , ở đâu có cái kiể so sánh ghê rợn vậy? Anh nhớ trong hình dù anh chỉ là đứa bé tròn năm sinh thiếu tháng thật , nhưng cũng...tạm coi được , vậy mà Nghi nói cái gì mà “con mèo rụng lông?”.

- Hơ... xin lỗi... - Nghi hơi ngượng – tại Nghi thấy... anh mạnh khỏe thế này không có giống gì với chú nhỏ đó , nên....

Vũ đành cười trừ , lắc đầu bỏ qua.

- Người... phụ Nữ bằng anh ? – Nghi hỏi.

- Mẹ anh đấy.

Giọng Vũ buồn buồn nhưng êm dịu , một cái giọng mà khi nhắc đến mẹ Có vẻ Yêu thương như vậy , có thể Nào anh lại giống như lời Mỹ Quỳnh hôm nào nói với cô ? Đột nhiên Nghi nhớ lại rõ ràng câu Quỳnh nói “...cha từ , mẹ Đuối...” rồi còn vì Vũ đánh mẹ Đánh mẹ U ? Nghi cau mày phân vân với lòng , Vũ có vẻ dữ và cộc tính thật , nhưng có đến nỗi thế không ?

- Suy nghĩ gì đấy? Anh biết không ?

Đăm đăm nhìn cô từ nãy giờ , Vũ thật sự Muốn tìm hiểu những gì đã diễn ra trong cô.

Đã mấy ngày rồi , anh không gặp cô , không hiểu cô đã thay đổi gì.

- Sao Nghi không nói.

Nghi ngập ngừng.

- Nghi có một điều thật muốn hỏi anh , nhưng... chỉ sợ ... anh nổi nóng với Nghi.

Vũ hơi ngạc nhiên , anh cười.

- Không có đâu , anh hứa không giận , Nghi thử Nói ra xem.

- Anh... anh có thương mẹ anh không.

Vũ nhướn mày chậm rãi trả lời.

Đĩ Nhiên rất thương , sao em lại hỏi vậy.

- Vậy tại sao... sao anh lại giận dữ đến độ đánh... bác ấy ? Anh say hay sao mà lại

- Tại sao em lại biết chuyện gia đình tôi? – Vũ quát lên làm Nghi giật mình - Ai đã cho em biết chuyện gì ?

Nghi sợ Hãi và kinh ngạc . Vai cô bị tay anh nắm chặt đến đau điếng . Mắt anh trợn ngược dữ tợn làm sao . Cô cố gỡ tay anh ra mà không được . Nghi phát uất , cô mếu máo.

- Anh buông tui ra đi . Hồi nãy...bảo không giận , bây giờ nạt nộ tui vậy đó ... hèn chi , anh dữ như vậy , đến mẹ Mình mà

- Em im miệng – Vũ rít lên , giơ tay.

Nghi sợ Quá nín bật luôn , nép sát tường run rẩy , thút thít.

Vũ đột nhiên thở hắt ra , anh cố dần cơn giận xuống khi thấy cô run sợ Với anh . Anh đưa tay định vịn lấy đầu gối cô đang co ro nhưng cô gạt phắt đi. Vũ nhắm chặt hai mắt lắc đầu.

Một lát , Nghi đã bình tĩnh lại , cô quệt nước mắt ẩm ức định bỏ Về , thì anh khàn giọng hỏi.

- Họ Đã nói gì với em vậy Nghi ?

Giọng anh đã dịu bớt , nhưng cũng làm Nghi dè chừng . Cô không đáp.

Vũ thở Dài , buồn bã.

Đấy không phải là mẹ của anh . Mẹ Đã mất từ khi anh lên hai tuổi.

Anh không nhớ rõ Về mẹ , chỉ hiểu rằng linh tính mẹ Là một người hiền hậu , dịu dàng nhất trần đời – giọng anh như nén chặt lại – Còn người em muốn nói , đó là dì ghẻ của anh.

Nghi như hiểu ra. Dì ghẻ , phải rồi! Vũ yêu mẹ nên đối đầu với dì ghẻ , thì ra người anh hành hung là dì ghẻ của mình.

Giọng Vũ cay đắng.

- Em đã nghe chuyện từ chị em Mỹ Quỳnh phải không ? Có phải họ Nói anh là thằng hư hỏng , hỗn láo không ? Một thằng đánh dì ghẻ , gây với cha , bỏ Nhà đi bụi đời lêu lổng , có phải vậy không.

Về mặt Nghi lấm lét nhìn anh , đến mười phần là Nghi ngại những điều đó là sự Thật.

- Em đang nghĩ gì – Vũ đột nhiên hỏi.

- Không có – nói thật ra rồi anh lại quát tháo nữa sao – Nghi nghĩ bụng.

Cô bao? Không , nhưng nét mặt cô đầy sự dè chừng làm Vũ thất vọng . Anh cười nhạt.

- Chắc em đang hối tiếc khi quen biết và thân thiết với anh , một thằng hoang đảng ngỗ ngược ngay cả gia đình còn từ bỏ hẳn ?

Nghi chột dạ.

Đừng nghĩ vậy anh Vũ , Nghi không....

Vũ lắc đầu.

- Rào đón mà làm gì , Nghi . Cứ nói thẳng những gì em đang nghĩ , vậy mới đúng với tính cách của mình.

Anh trầm ngâm một lúc như cân nhắc điều gì , rồi anh nói.

- Anh vẫn biết và để mặc cho người khác nghĩ gì về mình . Xưa nay đối với anh , chuyện đã qua anh tránh không nhắc đến . Nhưng bây giờ ... nếu anh nói rằng , anh muốn kể em nghe câu chuyện đã cũ đó , Nghi có Vui lòng lắng nghe không.

Mở to mắt nhìn anh , Nghi chỉ thấy một sự Nghiêm túc đến buồn bã , cô thần thờ gạt nhẹ đầu.

- Nghi nghe anh.

Vũ bắt đầu kể Bằng một giọng đều đều như nén những niềm đau giấu kín từ lâu.

- Năm anh lên mười lăm tuổi , anh Văn , tức là anh hai của anh , người em thấy trong tấm ảnh cạnh mẹ . Một buổi tối , anh đưa người bạn gái học chung trường về giới thiệu với gia đình . Nghi cũng biết đó , mẹ anh mất từ khi anh chưa đầy ba tuổi , gia đình từ đó chỉ còn cha và hai đứa con trai , những bữa ăn gia đình luôn khô khan , ảm đạm , nên sự có mặt của một phụ Nữ trong bữa ăn tối hôm đó như làm sáng lại ngôi nhà . Anh Văn dĩ nhiên rất Vui , tíu tít săn sóc cho cô bạn gái như bao chàng trai chấp chững bước vào đường yêu . Cha cũng hoan hỉ , ánh mắt ông Vui vẻ , cử Chi cũng dịu dàng ân cần hơn ngày thường . Duy chỉ có anh cứ lặng thinh , nhưng từ trong sâu thẳm của lý trí , anh như phảng phất nhận ra một lời thông tri đáng sợ Về sự Có mặt của người con gái đó trong nhà mình.

Vũ thở Dài.

- Lúc ấy anh chỉ mới mười lăm tuổi , chỉ là một thằng nhãi ranh chưa đủ Lớn để Hiểu đời , nhưng mối quan hệ Với bạn bè nữ học chung trường lớp cũng còn ngây ngô , lặt lẻo. Vậy mà , không hiểu sao cách cư xử Dịu dàng , hiền thực của cô bạn gái anh Văn làm anh e dè , ngờ ngợ . Nó có một vẻ Gì đó không được bình thường quá sức dịu dàng , quá sức ngọt ngào , đến nỗi làm anh khó chịu . Nhưng anh vẫn là một thằng nhóc khờ , cũng như anh trai anh , cha anh đều là những gã đàn ông khờ khạo.

Anh cười buồn.

- Vậy là , chuyện gì đến cứ phải đến . Những lần người con gái đó ghé thăm nhà , thăm anh Văn , thật khéo làm sao lại toàn đúng những lúc anh Văn ra ngoài , không có ở nhà . Tuy thế , cô ta cũng lưu lại để chờ anh Văn về , có khi chờ cả hai ba tiếng đồng hồ . Người tiếp chuyện cô ta đương nhiên là ba anh . Dù thắc mắc nhưng anh đâu hiểu gì . Chuyện cứ diễn ra như thế cho đến một ngày , anh nghe tiếng cải cọ ầm ĩ của cha và anh Văn.

Nghi như lò mờ đoán ra , cô kinh ngạc.

- Vì cô gái đó ?

Vũ nhếch môi.

- Vậy là em đã hiểu ra , cũng như anh lúc đó mới hiểu ra. Anh Văn đã rời nhà để Chạy tìm cô bạn gái như tìm lại chỗ dựa tinh thần trong cơn hoảng loạn , tuột dốc . Anh còn nhớ hôm đó là một chiều tháng 10 , mưa tầm tã , trời u ám , ảm đạm như báo trước một mùa giông bão

- Anh Văn có tìm gặp được cô gái đó không – Nghi hỏi.
- Phải chi anh ấy không gặp – Vũ nghiêng răng lại – nếu hôm đó anh ấy không gặp cô ta thì đâu đến nỗi.
- Chuyện gì đã xảy ra – Nghi mở to mắt hỏi dồn.

Giọng Vũ đầy hận thù.

- Anh không biết . Không ai biết chính xác cô ta đã huỵc tẹt vào anh Văn như thế nào , mà làm anh Văn điên cuồng bỏ đi lang thang trong mưa gió . Hai ngày sau , người ta nhấc gọi gia đình vào bệnh viện , lúc ấy cha anh không có nhà , anh đã đến đó . Có một người đi đường tốt bụng thấy ảnh nằm gục bên hè vào sáng sớm , họ Đưa ảnh đến bệnh viện . Suốt cả hai ngày ảnh sốt cao , có lúc tỉnh đôi chút lại không hé răng về thân phận mình , chỉ nhìn trừng trừng lên trần phòng . Và làn cuối cùng của sự Tỉnh táo , anh Văn nhờ gọi về nhà.

Vũ khàn hẳn giọng.

- Anh đã đến kịp , kịp để Không nhìn ra nỗi người anh ruột thường ngày hiền lành , ít nói , chỉ biết đến sách vở , học hành . Chỉ mất hai ngày thôi mà anh ấy đã thay đổi đến rợn người – anh cố nuốt uất ghen.

– anh cũng đến đó chứ , kịp để nhìn thấy người anh thân thương của mình cuối với nụ cười buông xuôi , mỗi mệ , và nói với anh những lời nói mà nếu bình thường ai đó thốt ra thì thật nực cười , thật là trò hề , nhưng lúc ấy anh Văn nói ra không thể cười nổi , mà lúc đó chỉ biết ghen ngào. Anh Văn bảo “Vũ à , khi em lớn lên , đừng bao giờ tin vào đàn bà , đừng để Họ Sử Dụng mình vào những trò chơi gian ngoan , Vụ lợi. Đừng ngu ngốc như anh”.

Vũ cười , tiếng cười thật cay đắng làm Nghi rùng mình.

- Anh Văn đã dạy anh một bài học đơn giản , đơn giản đến ngốc nghếch , nhưng mà khổ nỗi , anh ấy lại không bước qua được bài học ngốc nghếch đó , không thắng nổi trò chơi tầm thường độ Anh ấy trả giá cho những câu nghe như trò đùa kia bằng chính sinh mạng mình.

Nghi bàng hoàng thầm thì.

- Tại sao lại chết ? Anh ấy chết thật sao? ? Vì một chuyện như vậy ? Vũ đau lòng xác nhận.

- Anh Văn mất chiều tối hôm đó . Sau những lời nói ngăn ngủi với anh , anh Văn Nằm im nhắm mắt , không chịu nghe anh gọi , không chịu trả lời anh thêm câu nào. Cái chết của anh Văn trên giấy chứng tử ghi là do cảm nặng , nhiễm lạnh , nhưng anh thì hiểu rõ nguyên nhân đẩy ảnh khỏi cuộc đời , đó chính vì ảnh Văn đã buông xuôi tất

cả , buông xuôi với cơn bệnh , buông xuôi sức đề kháng trong người , bởi lòng tin của anh đối với con người , đối với sự sống không còn , nên anh đã ra đi. Vì hiểu như vậy nên anh cũng đã nhận ra không những người con gái giả trá lừa lọc nọ mà có cả cha anh cũng là thủ phạm đưa anh Văn đến chỗ chết . Sự tôn kính , niềm tin tưởng tuyệt đối vào cha đã sụp đổ trong anh Văn . Những lời nói khó nghe , khinh miệt mà cha thốt ra đã là một lực đẩy vô hình làm anh Văn rơi xuống tuyệt vọng và không thiết sống nữa.

“Vì vậy mà Vũ lạnh lùng và cay độc một cách kỳ lạ với phụ nữ à ?” Nghi tự hỏi thầm . Cô không còn trách anh về những cau có , dửng dưng đã qua , làm sao trách anh nổi sau những đau buồn mà anh gánh chịu.

- Có một chuyện đáng cả lòng – Vũ chua chát nói tiếp – Nghi có biết những ngày anh Văn Nằm viện , nhưng anh , anh thằng con trai còn lại trong nhà buộc lòng phải đại diện tang gia với sự giúp đỡ của người bạn thân cũ của mẹ , để đưa đám anh Văn , lúc đó Nghi có ngờ được cha anh ở đâu không.

“chẳng lẽ lại có thể như thế ?” Nghi bàng hoàng nhìn anh trần trời. Vũ lấy tay che mặt . Quá khứ đau buồn , đã mười Năm trôi qua , nhưng nỗi đau vẫn còn nguyên vẹn , dường như chuyện chỉ mới xảy ra hôm qua thôi.

Nghi Vụng về đưa tay chạm khẽ vào bàn tay anh đang siết lấy vàng trán . Cô Nắm tay anh ra , soi mắt mình vào đôi mắt buồn rầu , đau đớn của anh , Nghi khóc . Nước mắt cô chảy tràn đôi mắt làm Vũ chột ngớ ngàng . Anh hiểu cô muốn chia sẻ với mình , muốn an ủi mình . Những giọt nước mắt của cô thật trong sáng , thật ngây thơ , Vũ khẽ chạm vào những hạt lệ quý giá đó . Anh thở dài. Đây vẫn là những giọt lệ nhỏ cho một người bạn vì thông cảm , vì mủi lòng . Anh ước gì nó mang một ý khác , một ý nghĩa mà cô nhỏ ngây thơ chưa hiểu được hiện giờ.

Lau nhẹ những dòng nước mắt của cô , anh thầm thì.

Đừng khóc Nghi ạ! Cuộc đời cay đắng và nghiệt ngã lắm . Mười bảy tuổi , anh đã hiểu thấu về mặt trái kinh tởm của nó , cho nên cứ như hai mặt đen trắng của lòng bàn tay , chỉ mới hôm trước thôi , đời đối với anh là màu xanh êm dịu , Vui mắt , có người cha , có người anh hiền hậu , chịu đựng mình , rồi tất cả thay đổi đến không ngờ.

Anh Vuốt tóc cô và kéo cô vào lòng . Nghi để đầu tựa vào vai anh ngoan ngoãn tin tưởng.

- Những ngày tháng sau đó trôi qua thật nặng nề , anh vẫn đến trường , cha vẫn ở bên , những làn ít ỏi đụng mặt vào nhau , cả

hai đầu găng gương .ng . Lúc đó anh không hiểu cha nghĩ gì Vài tháng sau thi đậu đại học , anh đã xin được dọn luôn vào ký túc xá ở , và có đến gần 4 Năm trời học hành anh không hề đặt chân về nhà , không hề đi ngang qua nhà.

- Cha anh và ... cô đó ? ? ? ? – Nghi kinh ngạc.

- Trong phòng khách ảnh của mẹ đã được bỏ xuống từ lúc nào , thay vào đó là ảnh cô ta và một trong những tấm ảnh được phóng to có cả hai người đã làm anh phát điên.

Nghi hiểu ra.

- Và anh đã

- Tát cho người đàn bà đáng gớm đó mấy bạt tai , thế là bị tổng cổ ra khỏi nhà một cách không thường tiếu , một cách chính thức ra khỏi nhà – Vũ nhếch môi – và nghỉ Học luôn . Vì cha mẹ tuyên bố sẽ không một ngân hàng nào nhận anh vào làm khi thi tốt nghiệp ra trường , cho dù anh có đạt bằng ưu ha .ng . Anh hiểu lời nói đó là sự thật . Đối với ngành ngân hàng , cha đã làm lâu Năm , bạn bè , thế lực rất nhiều. Chỉ cần cha tuyên bố từ con , không chịu trách nhiệm gì đến anh , thì sẽ chẳng bao giờ anh đặt chân vào những ngân hàng xin được việc (trùi cái ông cha này đem bầm cho vệt ăn đi).

Nghi thở Dài.

- Từ đó anh lao đầu vào những công việc kiếm tiền điên rồ . Chở lậu thuốc lá từ tỉnh vào SG , đua xe độ ngoài xa lộ , bán mạng mình để mong làm giàu. Rồi ghé giăng đường anh lăn lộn với đời , nghiệt ngã với chính mình chỉ vì một mục đích duy nhất hết sức ngu ngốc . Đó là làm giàu. Anh muốn làm giàu , thật giàu – mắt Vũ sáng rực , quả quyết – lúc đó anh nghĩ , cha đã đóng những cánh cửa trước mắt .t anh . Anh sẽ tự mở cho mình một lối thoát , và cho đến một ngày , với tiền kiếm được , những cánh cửa kia sẽ mở toang ra và hoan nghênh bước chân anh.

Vũ cười thành tiếng.

- Ngu làm sao! Thật là quá ngu! Chỉ vì những lý do đó mà mấy Năm dài anh lăn lóc cực khổ , anh tẽ bạc và tàn nhẫn với bản thân và với cả những cô gái hờm mình vây quanh , cũng đua đòi lao vào trò chơi bán mạng mình bằng cách thách đố nhau ngồi vào yên sau. Cho đến một ngày Vụ đua xa anh có mặt chỉ mới chớm diễn ra đã va , máng vào nhau gây ra tai nạn . Anh Năm trên giường bệnh hàng tháng trời , rồi lại thêm nữa năm dài mổ đi , mổ lại. Đầu anh bị cạo nhẵn , tay chân anh bị gãy. Ra viện , anh thật chẳng giống một thằng người chút nào.

Nghi nhớ đến nước da xanh mét và cái đầu trọc nhìn thấy ớn của Vũ

dạo nào , cô kêu lên ngạc nhiên.

Đó là lúc Nghi gặp anh là lần đầu Khi Quỳnh và anh va xe vào nhau.

- Ủ - anh đáp.

- Chỉ mới Năm ngoái thôi mà.

Vũ cười.

Đúng rồi , Năm ngoái. Trước đó anh hầu như Năm chết cứng trên giường , phản xạ vì thế cũng chậm chạp . Cái đập vai của QM quả thật làm anh giật mình đến lạc cả tay lái. Chuyện này nghe ra buồn cười so với thành tích đua xe của anh.

“làm như hay lắm” Nghi trề môi.

Thấy cử Chỉ của cô , Vũ phì cười , anh giơ tay búng nhẹ mũi cô , và tỉnh bơ khi thấy cô ngượng ngùng đỏ Mặt .t.

- Bây giờ thì hết rồi – Anh nhún vai – May cho anh là dì Hoa nhận ra anh khi đang thừa chết thiếu sống ở bệnh viện , dì chạy chữa cho anh , khuyên anh đừng tiếp tục kiếm tiền kiểu đó nữa. Họ như thế nào mặc họ , không nên để mình tự đầu độc cuộc đời mình khi vì nguyên nhân muốn chứng tỏ trước họ.

Dì Hoa là cô bác sĩ anh đưa Nghi đến chữa trị Hôm trước ả Dì là bạn mẹ anh ?

- Ủ , bạn rất thân hồi mẹ chưa lập gia đình . Anh vốn là thằng cứng đầu và ngu ngốc lắm nên dì Hoa phải viện cả đến hình ảnh mẹ , cuối cùng anh phải nghe theo. Thế là gom góp tiền bạc mấy Năm tích lũy được , anh hùn với một đứa bạn , cái quán café này ra đời. Cũng may là cách bày trí và mọi thứ” hợp với giới trẻ nên dần dần đông khách – Vũ nheo mắt nhìn Nghi – Anh còn nhớ mấy ngày sau khi khai trương , có một cô nhỏ vào đây ăn kem , ăn thạch dừa , ngon miệng đến độ không thém ngẩng lên ngó ai , về nhà cô ta còn xắn tay áo bắt chước pha pha chế chế.

Nghi đỏ Mặt .t Vùng đứng lên.

- Không thém nghe anh nói nữa. Trể Rồi , em về đây.

Vũ đưa tay níu cô lại. Bất thần cô đẩy anh ra lại. trúng vào vai phải của Vũ , khiến anh nhảy nhồm và bật tiếng kêu.

Nghi hoảng hồn ngồi sụp xuống cạnh anh.

- Hơ... . Nghi xin lỗi , anh Vũ bị đau ả.

Vũ nhếch một nụ cười méo xệch trấn an cô Anh nhắm mắt lại đưa tay sờ nắn bờ vai đau. “có lẽ Chưa sao , anh nhủ . Cái nhói Vừa rồi làm anh muốn toát mồ hôi , chỉ sợ Lại phải trở lại nghe lời phàn nàn của dì Hoa khi vết thương chưa lành lại bị động lặn nữa”.

Nghi lo sợ theo dõi gương mặt .t đang cau lại của anh . Cô hối hận cho cái tính đồng đánh vô ý của mình . Chắc là cô làm anh đau lắm.

Sự hối hận làm Nghi có một hành động nhận lỗi kỳ quặc , Vượt qua khỏi trí tuệ ?ng tuệ .ng của cô^ Cô đâu có hiểu tại sao cô lại chồm lên để hôn nhẹ vào má Anh . Đó có phải là một cử Chỉ hối lỗi nhằm xoa dịu cơn đau của anh không ? Chính cô sau này cũng không giải thích nổi.

Kỳ lạ làm sao , đích nhắm của đôi môi Nghi là gò má anh , vậy mà đúng lúc đó... . Vũ đã xong cái phần “kiểm tra thân thể” , tạm an tâm về cái vai nên anh quay đầu lại , thế là môi Nghi lại... . đậu chính xác lên đúng môi anh.

Vũ mở Choàng mắt vì bất ngờ , còn Nghi thì cũng tròn tròn vì ... kinh hãi.

Cái chạm môi thật nhẹ , và nhanh ời là nhanh , y hệt như điện xẹt vậy , điện xẹt trúng Vũ khiến anh sững sờ đến ngây dại , và điện xẹt làm Nghi đến ... tê cả đôi môi và nóng bừng đôi gò má.

Và thông thường , những khi đầu óc u mê hỗn độn , dường như đàn ông tỉnh táo nhanh hơn phái nữ hay sao ấy..

Vũ “tỉnh” trước . Vì “tỉnh” trước nên dù hết sức ngạc nhiên , anh cũng đâu có ngu ngốc đến độ hỏi cô tại sao lại... như vậy? Và vì “tỉnh” trước nên anh nhớ rõ cái hôn đó thật nhanh , nhanh đến nỗi không thể gọi là cái hôn được.

Tánh đàn ông , con trai rất rõ ràng , cái gì người ta ban tặng , nếu đã “nhận” thì phải “nhận” cho đủ , cho đúng . Nếu không , sau này sẽ ngơ ngẩn hối tiếc vì thật ra mình Có thật sự Nhận cái gì đâu.

Vũ đâu có bao giờ muốn mình là thằng khờ có cảnh hối tiếc về sau.

Vì vậy cho nên cái vai có trặc thì trặc , cái tay có gãy thì gãy , bằng cánh tay trái lúc này sao thật mạnh mẽ , anh kéo nhanh cô trở ? ? lại đòi ở môi cô một cái hôn đúng nghĩa.

Cái với tay chụp người của Vũ cũng làm Nghi sực tỉnh , cô muốn Vùng vẫy nhưng... nhớ anh còn cái vai đau nên....

Nếu cái hôn lần trước như điện xẹt thì cái hôn lần này thật tuyệt vời. Nó dài như hàng thế kỷ , ngọt ngào như sương sớm và đậm đà , nồng nàn như khúc tình cạ Cả hai như mụ đi cả đầu óc , Vũ dẫn dắt và Nghi ngoan ngoãn lạ.

Rời môi nhau , họ Chỉ còn biết thở dồn.

Vũ cười , nụ cười nửa triu mến , nửa tình quái. Không biết cô nhỏ của anh đã chịu lớn chưa Nụ Hôn đến mê mết của anh có đánh thức cô tỉnh dậy? Vũ hồi hộp mong sao cô nhỏ của anh đừng có trẻ con mãi , để anh còn dạy cho cô đánh vần hai chữ “tình yêu”.

Nụ cười của Vũ “hiền lành” là vậy , thế mà Nghi là .i hiểu theo một ý nghĩa khác . Gương mặt .t cô thoáng đỏ bừng , thoát tái xám , cô

không biê[^]t cô giận anh hay giận chính mình trong chuyện . ầu tả Vừa rồi. Anh đang nghĩ gì về cô , về...”tai nạn” này mà là .i cười một nụ cười... . “khi dễ” như vậy.

Y như SG dễ Nắng , dễ Mưa , Nghi lúng túng với mình chẳng biết làm sao đến nỗi ... òa lên khóc . Cô khóc hu hu , khóc ra tiếng làm Vũ hốt hoảng lých quỳnh , không ngờ tình hình lại quá nghiêm trọng đến như vậy.

Anh bắn loạn choàng vai cô định đỡ dành thì cô gạt nhẹ tay anh ra. Vũ bối rối , rên rĩ.

- Sao vậy , Nghi ơi , sao em lại khóc.

Câu hỏi lằng xẹt , thế mà cũng có câu trả lời. Giọng Nghi sùng nước.

- Anh Vũ ăn hiếp em.

- Trời đất! Vũ chừng hững dờ khóc , dờ cười.

Có cần phải trả lại tuổi của cô nhỏ không nhỉ Cô nàng đã đúng hai mươi chưa vậy.

Vũ vờ vịt gãi đầu.

- Anh đâu có... ờ mà ... cũng có thật . Anh lờ ... thôi , Nghi đừng giận anh nữa.

Vũ ôm nhẹ cô vỗ về , đỡ dành rồi thành thật . Cũng may mà cơn mưa nước mắt của Nghi mau đến nhưng cũng mau đi. Tiếng khóc nhỏ dần , nhỏ dần rồi thì cũng chỉ còn tiếng sụt sịt , Vũ với tay ra sau lưng , làm công đoạn cuối: lấy hộp khăn giấy để Cô ... xì mũi.

Khi đã tạm tỉnh táo lại , Nghi ngượng ngùng lên tiếng.

- Nghi ...về đây.

Vũ giấu tiếng thở Dài. Tiếng “em” của cô chỉ Vừa mới xưng nghe êm ái làm sao , vậy mà cô lại đánh rơi đầu mất rồi.

- Em không giận anh chứ – giọng Vũ ướm hỏi , êm như ru.

Nghi lúng túng.

- N... không giận , nhưng đừng... .như vậy nữa.

Nói Vừa dứt lời , cô đã Vụt đến khung cửa nối với dưới nhà bằng những bậc thang . Vũ kêu lên gấp rút.

Đợi anh đưa em về.

- Thôi khỏi – Nghi nói vọng lên.

Câu nói của Vũ không tác dụng vì cô đã xuống đến dưới nhà , không ngẩng lên , cô nhanh chân đi ra ngoài , Vũ muốn tiễn cô , muốn nói với cô vài câu nữa , nhưng lại không kịp . Anh ngồi thừ ra giữa phòng mà lúng túng nghĩ ngợi.

Này , có tin được không ? Ngay giữa cái phòng bé tẹo này , anh đã hôn Nghi . Một cái hôn hợp pháp , một cái hôn tuyệt vời. Ngay lúc đó thì nó làm máu trong người anh như ngưng chảy , nhưng bây giờ thì

nó chảy như sôi lên vậy , làm anh cứ lâng lâng cả người.

Khi này cô nhỏ Vừa nói gì với anh nhỉ.

“Đừng như vậy nữa” ư Cô nhỏ ơi , làm sao “đừng” được , khi nụ hôn ấy chỉ là bài học vỡ lòng.

Vũ cứ ngồi ngơ ngẩn đến bản thân trong phòng , miệng anh tủm tủm cười , nụ cười chỉ có ba phần tỉnh bảy phần mụ mị . Trông vẻ của anh chỉ hơi ngây dại như vậy , nhưng còn khỏe mạnh chán . Hình như anh quên bằng cơn nhức đầu đến khổ sở sáng nay rồi .

Tình Đến Sáng Nay

Chương 16

Nghi trở về nhà, lòng rã rời buồn, cô vừa mới đi thăm Mỹ Quỳnh. Sự chống chọi với cơn ghiền thuốc của bạn, cô chứng kiến mà xót xa. Chỉ một thời gian ngắn ganh đua theo đám bạn bất cần đời đó, Quỳnh đã trở thành một con người khác hẳn. Cô sinh viên yêu đời đâu mất, chỉ là một cô gái lạc thần muốn duy nhất một thứ trên đời thôi: ma túy.

Vụ vây bắt đám thanh niên cướp giật để hút xách vừa qua, có một vài cô gái mà Quỳnh là một trong họ. Gia đình Quỳnh lúc bấy giờ mới biết được sự việc. Bảo lãnh được cô ra, họ bắt đầu một chương trình kiểm soát để giúp cô cai nghiện. Họ nhờ đến Nghi thỉnh thoảng ghé thăm. Nghi cũng thật lòng muốn giúp bạn, nhưng lần nào đối diện với vẻ thù hận và phớt đời của Quỳnh, những lần đối thuốc vậ vĩa của bạn, cô đều nặng nề buồn.

Tại sao đời lại có những ngã rẽ chông chênh và hiểm nguy như vậy? Quỳnh vốn là người được mọi ưu ái của đời của người thân, vậy mà một phút lạc lối, cô lại trượt ngã suốt một đoạn đường dài. Tại sao ? Vì cái gì?

Nghi vẫn không tin nổi Quỳnh như vậy là vì thất tình, cô vẫn không tin nổi tình yêu lại có thể đẩy một con người có kiến thức, có sự suy xét vào lối sống buông xuôi như thế.

Nghi thở dài. Chỉ mong sao Quỳnh nhận thức được sự quan tâm của người thân, nhận thức được sự sa ngã của mình mà lấy lại quân bình, để trở lại vui sống.

Tiếng chuông cửa làm Nghi giật mình, có lẽ là Vũ, cô ra mở cổng.

Nhưng thật kinh ngạc khi người khách lại là một người quen đã cũ.

Nghi mở to mắt ngạc nhiên:

- Anh Phong?

- Anh đây, Nghi mời anh vào nhà chứ ? – Phong cười

Nghi ngập ngừng mở rộng cổng để anh dắt xe vào, một chiếc mô tô sáng choang, có lẽ là đắt tiền ghê lắm, khác xa chiếc Honda cũ kỹ của anh ngày nào. Phong tự tin dựng xe và bước những bước vững chãi vào phòng khách.

- Anh Phong vẫn khỏe ?

- Cám ơn em, anh khỏe.

Nghi ngập ngừng sau câu chào hỏi phải phép, cô chợt thấy dường như chẳng có gì để nói với anh cho thành câu chuyện. Chẳng lẽ trước Phong, bây giờ những đối thoại trở nên khô khan và tẻ nhạt đến như vậy?

- Hôm nay... anh Phong không trực ở bệnh viện sao?

Phong cười sáng khoái:

- Anh nghỉ làm lâu rồi. Danh vị hã, lương ba cọc ba đồng làm sao sống nổi, bỏ quách.

“thì anh Huy tôi cũng thế, sao anh lại có lỗi nói rẻ khinh nghề nghiệp đến như vậy?” Nghi bắt mẩn thắm trong bụng.

- Hôm nay trời đẹp Nghi ở nhà uống vậy, ra phố với anh nhe.

Nghi ngạc nhiên với câu rủ rê của Phong, cô gượng nhếch môi cười:

- Anh Phong giống hoài, anh vừa lấy vợ đây thôi. Anh không ngại chị Đoan sẽ....

- Đoan về nước rồi mà Nghi – Phong ngắt lời cô – Anh muốn nói chuyện với em, muốn Gặp em thêm một lần... Sáng nay anh vừa lấy vé máy bay, cuối tuần sau là anh bay rồi.

- Vậy thì chúc mừng anh – Nghi thành thật nói.

Phong nhăn mặt trước câu chúc của Nghi, anh thở dài:

- Em không có câu nói nào khác sao Nghi ? Đám bạn cũ khi anh gặp họ tình cờ, họ cũng buông câu nói như em vậy. Anh lấy Đoan đâu phải để....

Đột nhiên Phong nín bặt, anh biết nói gì với cô đây? Rằng anh lấy Đoan không phải ra đi ư ? Ngay cả anh, anh cũng còn biết điều đó là dối trá mà. Vì sự thật anh đâu có yêu Đoan....

- Anh Phong nói gì cơ ? Em không được hiểu ? – Nghi thản nhiên hỏi lại Phong.

Phong ngó cô lặng thinh. Đầu óc anh bỗng nhiên nặng nề lạ, như đến bây giờ, ngồi trước cô gái nhỏ này, anh mới giật mình tự hỏi quyết định vào canh bạc vừa rồi của anh là đúng hay sai ? Đã nhiều tháng qua, ở cạnh Đoan anh vẫn lạnh lẽo tính toán nước đi của con cờ trong tay mình, chỉ với một mục đích tối hậu đó là sự ra đi . Thế

mà bây giờ, đã cầm trên tay một tấm vé thật sự, trước mặt Nghi, cô bé mà anh đã không gặp được suốt thời gian qua, anh lại chao đảo cả cái mục đích mà anh vẫn hằng muốn đạt được nó.

Nghi trước mặt anh nửa ngây thơ, nửa chính chắn, cô đâu biết đối với anh, cô có vị trí như thế nào.

Phong buột miệng:

- Có nói ra, em cũng đâu hiểu nổi.

Nghi ngạc nhiên nhướn mày nhìn anh, Phong thăm hỏi lắc đầu.

Quả thật, cô đâu hiểu nổi, nếu anh bảo cô rằng thật sự anh rất yêu cô, rất muốn có cô trong cuộc đời vốn đầy đua chen của anh, làm sao anh dám tỏ với cô điều ấy, khi cô cũng từng chứng kiến và biết rõ anh đã đính hôn với Hải Đoan, làm sao anh dám mở miệng nói với cô rằng anh lấy Hải Đoan cũng chỉ vì muốn tiến thân....

Rồi cô sẽ nghĩ anh ra sao ? Sẽ khinh bỉ anh như thế nào nữa ?

Phong lạnh toát cả người khi tưởng tượng ra nếu cô, người thân yêu cuối cùng của anh rồi sẽ xem thường, lạt lẽo với anh. Cô ư ? cô bé dễ thương ngày nào anh vỗ về, an ủi . Có một lúc nào rồi hình ảnh anh Phong sẽ không còn tươi sáng trong tâm trí của cô.

Phong lắc đầu thật mạnh như để xua đuổi những rối rắm làm anh không tự chủ được.

- Anh Phong sao thế ? Không khỏe à ? Anh có cần em lấy thuốc ? – Nghi lo lắng hỏi.

Phong cười gượng:

- Không sao đâu Nghi Nhưng... có lẽ anh phải về thôi. Anh chỉ muốn... anh muốn đến tìm gặp em để Chào em.

Nói rồi anh lùng khùng đứng dậy, miệng đắng chát lời chia tay.

Nghi bối rối không biết chào anh ra sao. Câu chúc của cô vừa rồi, anh đã không thích nghe vậy cô biết nói với anh gì đây?

Nghi tiễn anh ra cổng, đứng bên cạnh cổng sắt, dáng cô thật nhỏ bé, thật dễ thương, đã dắt xe ra, đã ngồi lên yên, nhưng không hiểu vì sao Phong còn vương vít tâm trí ở lại. Nhìn chăm chăm vào Nghi, Phong bỗng nhiên nói một câu lạ lùng :

- Nghi vén tóc lên đi.

- Anh nói gì ? – Nghi sửng sốt hỏi lại.

Phong trấn tĩnh lập lại, dịu dàng hơn:

- Nghi có thể ... vén tóc lên, cho anh.... xem cái sẹo cũ trên trán em không? Anh... anh ước gì được nhìn lần cuối.

Nghi lúng túng nhưng cũng máy móc làm theo lời anh. Cô vén tóc phía trước vẫn thường rủ một chút để che vầng trán bừng bình của

mình và để che luôn cái thẹo nhỏ xíu đã mờ nhạt. Phong chột ngáp ngừng đưa tay sờ nhẹ lên vết thẹo nhỏ đó. Chỗ này đây, tay anh đã từng chạm vào để giúp cô, lúc đó nhìn vào mắt trong trẻo, ngây thơ của cô, anh đã thấy thấp thoáng hình ảnh mình đẹp hơn trong đó, anh đã định ninh và mơ hồ tin tưởng một điều gì mà người ta thường gọi là duyên phận.

Họ có phải là duyên phận với nhau không?

Tại sao trời lại phú cho anh cái đầu óc tính toán hơn thiệt đủ điều để rồi bây giờ anh chột xót xa hối tiếc vì hiểu rằng mình thật sự mất cô rồi.

Phong cười, nụ cười buồn quá làm Nghi ngờ ngác. Bàn tay Phong trượt từ trán Nghi xuống một bên má, ngáp ngừng như muốn vuốt nhẹ đôi má xinh xinh của cô, nhưng lại thôi.

Phong buông tay xuống, lập bập rú ga chạy đi khi buông lại một câu :
- Anh xin lỗi Nghi.

Chiếc mô tô của Phong vừa vọt đi, một chiếc Jawa vọt thẳng vào thế chỗ. Tiếng xe thắng kết làm Nghi muốn rụng tim trong khi cô vẫn đang thần người ngờ ngợ với câu xin lỗi khó hiểu và những cử chỉ khó hiểu của Phong.

- Rất hay! Trông em thật hạnh phúc.

Giọng Vũ cất lên lạnh lẽo làm Nghi rùng mình. Cô hồi lo lắng :

- Gì vậy Vũ, em có làm gì đâu mà anh giận em?

- Phải, em không làm gì hết, anh hiểu mà.

Cái cách nói lầy của Vũ làm cô tức giận:

- Anh vào nhà nói năng đàng hoàng có được không ? Làm gì mà quạu quọ với em vậy ?

“hình ảnh âu yếm khi nãy mình vẫn còn nhớ như in, vậy mà với mình Nghi lại cau có như vậy ?” Vũ uất ức nghĩ thầm.

Anh cười chua chát:

- Nãy giờ anh vẫn nói đàng hoàng đấy thôi. Anh quạu quọ hay Nghi quạu quọ ?

Nghi cố nén giận vì đã biết tại sao anh lại như vậy, cô nói:

- Có lẽ anh không thích em gặp mặt anh Phong chứ gì ? Đừng hiểu lầm... em...

- Anh có hiểu lầm, hiểu đúng gì đâu, sao chưa gì mà Nghi đã vội phân trần.

Cái câu nói cố ý hững hờ của Vũ làm cô nổi nóng, thật chịu hết nổi !

Cô mở rộng thêm cánh cổng rồi hét lên:

- Rồi anh có vào nhà không ?

Tiếng hét của Nghi làm Vũ tím mặt . Không trả lời cô, anh mím môi rú ga vọt thẳng, để lại sau lưng gương mặt há hốc, sưng sờ của Nghi.

Tình Đến Sáng Nay

Chương 17

Nghe tiếng xe vào cổng, rồi tiếng huýt sáo của Ân, Nghi ngằn ngừ mắt mấy phút, cuối cùng quyết định nhanh, cô qua gõ cửa phòng nó.

Ân ló đầu ra dáo dác:

- Ủa, chị hả bày đặt gõ cửa đứng ngoài nữa sao, vào đi.

Nghi vào phòng thằng em, nhăn mặt khi thấy sự bừa bộn khủng khiếp, đâu đâu cũng là hình cầu thủ dán quanh tường, trên sàn thì đầy vật dụng vứt lăn lóc.

Cởi áo sơ mi, xỏ đầu vào cái áo thun mặc nhà, cậu hỏi chị :

- gì đây ? Tính nhờ vả gì tui sao ? – Ân nhìn Nghi hỏi

Nghi ấp úng:

- Tại.... chị ... đang buồn, thấy mày đi chơi về.... nên...

- Vậy à. – Ân nheo mắt cười. Cái cười của nó làm Nghi phát tức. Nó chắc biết tổng vì sao cô tìm nó. Cái mặt cà kênh thấy ghét quá.

Đã định về phòng khách, nhưng rồi suy nghĩ lại, Nghi chắc lười. Thôi thì huých tẹt ra vậy, dù gì nó cũng biết rồi, có chi mà mắc cỡ.

Cô tăng hắng giọng lấy lại phong thái “bà chị”

- Dạo này.... Ân có gặp anh Vũ không ?

- Có chứ.... sao cơ ? – Ân tỉnh bơ đáp

- Thì... cái vụ ba ảnh bị bắt vì dính dấp vào vụ tham ô gì đó, chị có ... mấy lần tìm ảnh. Nhưng...sao không gặp được.

- À... tưởng chị không thêm biết gì về ông Vũ luôn chứ. Sao tuần trước chị nói với tui là giận ông luôn rồi ?

Nghi lúng túng:

- Thì giận đó, nhưng mà...

Ân cười đều:

- Nhưng mà lâu quá không thấy ông kia xuống nước trước chứ gì ?

Ôi ! đàn bà con gái gì tệ bạc hết sức, chỉ biết nghĩ cho mình không.

Cả chục ngày nay ông Vũ mất hồn vì nghe tin ba ông bị bắt, tâm trí đâu nữa mà lo o bế bà đồng đánh như chị.

Nghi gân cổ, đỏ mặt:

- Tao mà đồng đánh hồi nào, ai biểu ảnh ...

Đang định phân bua nhưng thấy cái điệu ngó lơ của thằng em, cô xiu

xuống ngay:

- Ở thì... tại lúc đầu chị đâu có ngờ cái ông như vậy dính vào vụ tham ô, tham nhũng gì đó mà bảo chị đăng tải là... ba ảnh đâu. Chị cứ ... tức ảnh sao... có lỗi rõ ràng mà không chịu nhận lỗi, kể từ hôm đó mất biệt luôn.

Ân trề môi:

- Chưa thấy ai giống bà chị tui. Quen người ta cả năm trời, ngó thấy khấn khít như vậy mà hông biết được ba người ta là ai.

Nghi cãi :

- Ảnh ký với ba ảnh như vậy, nhắc tí gì về gia đình là ảnh sầm mặt ngay, ai dám hỏi kỹ đâu – yên lặng một tí, rồi Nghi hỏi dò - Vậy... ba ảnh có sao không?

- Thua! – Ân lắc đầu – Còn đang điều tra nhưng ông bị kết án nặng là cái chắc

- Còn... anh Vũ nghĩ sao ? Chắc là ... ảnh buồn lo lắm.

- biết vậy sao chị không đến an ủi ảnh ? – Ân hỏi cắc cớ – dù có giận dữ cái gì, lúc này là lúc ảnh cần bạn bè nhất, sao chị cứ ru rú trong nhà mà hỏi tui không vậy.

Nghi phân trần :

- Chị có gọi điện tới quán mấy lần, không có lần nào ảnh ở nhà hết. Chị đâu biết làm sao gặp ảnh được. Giống như ảnh dời chỗ ở vậy.

Ân nhìn chị lom lom:

- Có thật là muốn gặp ảnh chứ ?

- Sao không thật – Nghi rầu rầu

- Vậy thì thay giùm cái bộ đồ này đi, tui chờ chị đi – Ân ra lệnh oai vệ

- Chưa thấy ai hết lòng vì ông bà bằng tui đâu nha.

Nghi mừng rỡ, cô quýnh lên nói:

- Ân biết chỗ ảnh à ? Ảnh ở đâu ?

- Ở quán chứ đâu? – Ân phì cười – thì tui mới chờ ảnh về đó, mấy ngày nay tui đi với ảnh chứ ai.

- Chị thay đồ liền, đợi nha – Chưa nói dứt câu, Nghi đã bay về phòng, Ân nhìn theo bà chị lắc đầu lần nữa.

Khi đã ngồi sau yên xe đưa em trai, Nghi chồm lên hét vào tai nó :

- Mấy bữa nay mi đi đâu với anh Vũ.

Ân hét lại trong tiếng xe nổ ồn ào:

- Đi hỏi thăm thủ tục bào chữa và thăm nuôi, có điều ông Vũ càng lo càng buồn, vì người ta chưa cho vào thăm đâu...

Ân còn nói gì nữa, nhưng tiếng được tiếng mất, tiếng gió chiều thổi đến ù cả tai Nghi Cái thằng nhóc này, lên xe là phóng quá trời, muốn hỏi thêm nó điều gì về Vũ cũng khó làm sao.

Nghi ngồi bám lấy lưng đứa em, thầm phân vân về phút giây gặp mặt Vũ sắp tới. Dù biết rằng Vũ hôm đó rất giận, nhưng cô vẫn đinh ninh anh sẽ dẹp bỏ tự ái mà đến để nghe cô phân trần về chuyện Phong và cô, vậy mà... anh không tới. Nghi cũng biết giận, cũng tự ái, cũng tức vậy, vì thật ra cô và Phong đã còn gì đâu, sao Vũ không chịu hiểu điều đó.

Đã định anh không đến, cô cũng không thềm nhún mình luôn, nhưng ngày tiếp nối ngày, cô đi học không còn ai đưa đón, tiếng chuông điện thoại reo, nhắc máy lên, không phải là cái giọng trầm trầm quen thuộc của anh hỏi cô đang làm gì ? đi chơi không ? ... Trong khi Nghi như vẫn vợ một nỗi buồn, một sự tủi thân vì sự thờ ơ của anh và ẩn chứa đâu đó bóng hình anh mà cô không dám nghĩ là mình đang ... nhớ.

Nhớ một người đã từng ở cạnh mình, từng quan tâm, chăm sóc đặc biệt riêng mình, một người mà vì quá quen thuộc và hợp lý mình đã ngu ngơ đến độ không nhận ra tình cảm giữa mình và người ấy đã như qua tình bạn từ lúc nào.

“có phải là yêu không” Nghi nóng bừng hai má khi nghĩ đến điều này. Đây là tình yêu thật sự hay lại chỉ là ngộ nhận ? Nghi thật sự rối rắm, cô không dám phân tích gì hết . Chỉ biết rằng cô rất cần phải gặp anh lúc này để nói cho anh hiểu chuyện giữa cô và Phong. Chỉ biết rằng cô cần gặp lại anh, nhìn lại đôi mắt quý quái và cái miệng hay cười nhếch của anh, nghe lại giọng anh nói, cười. Chỉ biết là cô không ngần ngại dẹp bỏ tự ái con gái mà đến với anh, bởi vì cô vừa hiểu ra, cô cần có anh biết bao, anh chàng Vũ có cái nhìn dữ dằn mà ngày nào cô ghét cay ghét đắng.

Ấn phóng xe thấy mà ghê, vậy mà Nghi lại còn thấy sao mà chậm quá. Con đường từ nhà đến quán của anh hôm nay giống như dài ra thêm vậy.

Tình Đến Sáng Nay

Chương 18

Mấy ngày qua Vũ đi suốt, về nhà lại nhốt mình trong phòng, mọi việc quản lý bên dưới cứ để Tú lo liệu. Bạn bè và nhân viên như cũng hiểu cho Vũ, nên cũng vì anh mà cáng đáng công việc ở quán. Vũ dựa lưng vào tường, nửa nằm nửa ngồi trên tấm nệm, cạnh đó là một chồng báo chí đủ loại của mấy ngày qua. Tờ báo sáng nay đã

đăng tin, một mẫu giấy nhỏ thôi, nhưng cũng đủ làm cho Vũ chết lặng. Tội danh mà người ta quyết định khởi tố ông thật nặng nề. Vì sao ông lại có ngày hôm nay ? Vũ không thể hiểu được.

Là con trai ông, anh biết rõ vị trí ông có được thật sự là sự nghiệp cả đời mà ông luôn coi trọng. Cái tính khắt khe, nguyên tắc mà ông có làm ảnh hưởng từ mấy mươi năm làm việc trong ngành này. Vậy mà, ông lại có kết quả khó hiểu và đau lòng ngày hôm nay.

Ngồi rũ trong góc tối, Vũ thở dài. Anh nhắm mắt lại mệt mỏi, thấy thật buồn cho cái cảnh khó tin của gia đình mình lúc này.

Có ai ngờ một gia đình hạnh phúc, đầm ấm, một sự kết hợp giữa hai dòng họ giàu có nhưng hiem muộn, mọi ưu ái đều đổ dồn vào sự hiem muộn, vào sự kết hợp đó, khi hai đứa con trai ra đời đã biết bao lời chúc phúc cho mọi người thân. Thế mà giờ đây, gia đình có còn đâu. Anh Văn ra đi quá sớm như mẹ, Vũ hoang đàng, bụi đời, mấy năm qua chẳng hề ghé về nhà một lần. Và cha... cha thì người ta đã bắt giữ chính thức mấy ngày rồi.

Vũ vẫn nhắm nghiền đôi mắt buồn phiền, vàng trán anh cau lại khổ sở. Sự thật vọng về mọi việc xảy ra làm anh không nghe tiếng chân nhè nhẹ.

Có lẽ đây là lần duy nhất trong đời, Nghi hành động thận trọng và khế khàng. Bước chân của cô lúc này sao êm như chân mèo, làm chính cô cũng phải ngạc nhiên. Cô lén lại gần anh thật nhẹ nhàng mà cũng không hiểu tại sao mình lại cần phải nhẹ nhàng. Chỉ biết cô sợ phải đánh động sự tĩnh lặng của riêng anh.

Cô muốn an ủi anh, nhưng lại không biết phải làm gì, nói gì khi mà họ đã hơn một tuần rồi không gặp mặt.

Ngồi trên đồng nệm ngay trước mặt Vũ, cô chỉ khế vươn tay ra là có thể chạm lấy anh, nhưng cô không dám.

Cô trách mình sao quá tự ái hão, quá làm cao dở hơi kiêu con gái. Dù ngốc nghếch đến đâu, cô cũng phán đoán được hôm ấy Vũ nổi giận vì ghen với Phong, anh điên tiết và kỳ quái như thế chỉ vì nhìn thấy phút chia tay có vẻ gần gũi, thân mật của hai người.

Vẫn biết anh cộc tính, mà sao lúc đó, cô cũng cà kên? Một tuần thật là dài, cả hai đều lì lợm và tự ái, nếu không biết chuyện buồn gia đình anh, liệu cô có muốn vì anh mà dẹp bỏ tự ái hão của mình không? Hay là lại mất nhau vì lý do tầm thường và đơn giản như vậy.

Nghi nhìn Vũ mà xót xa, chỉ một tuần thôi, anh đã thay đổi nhiều quá. Gương mặt nhợt nhạt làm đôi lông mày anh càng sắc, càng làm lý, có lẽ mấy ngày vừa qua đối với anh thật nặng nề, u ám.

Nghi thở dài.

Tiếng thở dài rất nhẹ nhưng lại làm Vũ mở mắt nhìn. Ánh mắt của anh đăm đăm chiếu thẳng vào cô, khiến cô muốn nín thở.

Phải mất mấy giây Nghi mới trấn tĩnh lại được. Cô nhớ lại mục đích của mình đến đây nhằm an ủi anh, xoa dịu anh, chứ đâu phải vì sợ anh như sợ Ông kẹ thế này.

Nghi tăng hắng, nhưng vẫn chưa biết sẽ nói gì, cô cứ loay hoay với những câu mào đầu trong trí, trong khi anh vẫn chăm chú nhìn cô ở một khoảng cách quá gần, gần đến nỗi cô không biết anh có nghe nhịp tim cô đang loạn lên theo điệu Rap không.

Thế rồi, chính anh lại là người lên tiếng trước, giọng vô cảm lạ :

-Em đến từ bao giờ ?

Trả lời thì đương nhiên dễ dàng hơn rồi.

Nghi thở phào:

-Ừm, mới đây thôi.

Anh lặng im, không hỏi nữa. Nghi lúng túng đành tìm cách nối câu chuyện:

-Em ... em đã biết chuyện.

-Chuyện gì ?

-Chuyện... về ..cha của anh....

-Và em đã tội nghiệp anh ? Em đến đây an ủi anh ? – Vũ cười buồn – Em thật là tốt bụng.

Nghi ngẩn ngơ :

-Anh làm sao vậy ? Em chỉ muốn....

Vũ lại ngắt lời bằng kiểu nói lãnh đạm:

-Anh biết, em chỉ muốn tìm cách an ủi, thông cảm anh, thông cảm và tội nghiệp cho anh.

Nghi bắt đầu bực, cô mím môi:

-Như vậy có gì xấu ?

-Thì không xấu. Anh đâu có nói xấu. Anh vừa khen Nghi tốt bụng kia mà. Nghe tin buồn của gia đình anh, nhiều người còn mĩa mai, bài bác và quay lưng khinh khi, còn Nghi thì thông cảm với anh, hiểu được anh, nên hôm nay rảnh ghé lại thăm chứ gì ? Có một người bạn như em thật đáng quý.

Trong khi mắt Nghi đang có vầng mây đen che phủ báo hiệu giông tố sắp đến thì Vũ vẫn tỉnh bơ nhướng mắt:

-A, em đến thăm hỏi anh thì để đúng phép xã giao, anh cũng phải hỏi thăm lại Nghi chứ, phải không? Vậy anh hỏi nhé, anh Phong của Nghi vẫn khỏe chứ ?

Hết chịu nổi, Nghi hét lên một hơi. Tiếng hét nhưức hết cả óc. Vũ nhăn mặt chịu đựng.

Sau cái hét “độc chiêu”, Nghi thờ hỏn hểnh trong cơn tức tối đến nghẹn lời:

-Bây giờ Nghi nói cho anh biết một lần duy nhất và dứt khoát. Nghi và anh Phong không còn dây mơ rễ má gì hết. Ảnh chỉ đến chào từ giã Nghi mà thôi. Bây giờ ảnh đang ở nước ngoài, ảnh có mạnh khoẻ hay có gì cũng mặc, liên can gì mà anh móc méo ? Nghi đến để thăm anh, anh tiếp thì tiếp, không tiếp thì thôi. Tại sao lại nhải những câu... cà chớn hoài vậy?

Đến lượt Vũ quát mắt:

-Cái gì nói tôi cà chớn ? Nghi đừng nhân danh cái tình bạn khắp khiểng buồn cười mà Nghi gán cho giữa chúng ta, rồi đến đây giả vờ tội nghiệp để có cơ hội nhục mạ tôi – Anh chụp lại vai cô ghì mạnh dữ tợn – Cô nhìn cho kỹ tôi đây này, tôi không phải là một thằng dễ bị con gái làm tình làm tội đâu. Còn câu chửi nào hay hơn không? Dám tuôn ra chứ ?

Nghi uất ức quát lên và hất tay anh ra:

-Sao không dám ? Tôi còn dám chửi anh là ... vô duyên, mát dây, lên cơn bậy bạ, ngu ngốc.... Sao anh không chịu hiểu tôi đến đây không phải vì tội nghiệp anh? Sao anh không chịu hiểu tôi đến đây không chỉ vì một tình bạn thông thường? Anh dữ như vậy ai thêm thương anh nữa. Đồ điên.

Nói một mạch hết ý, Nghi quay người nhổm dậy để bỏ về. Cánh tay Vũ nhanh như chớp túm kịp... chân cô... Nghi hực chân ngã sấp trên mặt nệm. Cô vùng vẫy kịch liệt để thoát khỏi thân hình Vũ đang cuống quýt chồm lên giữ lấy cô.

Vũ chịu đựng những cào cấu rất đáng sợ của Nghi, anh ghì lấy hai tay cô để tránh móng vuốt ghê gớm đó mà hỏi dồn:

-Em vừa nói gì ? Em nói cái gì ?

Nghi oà khóc, cô hét lên:

-Tôi nói tôi thật là ngu ngốc khi vẫn tự dối mình, dối người rằng chỉ xem anh là bạn thông thường. Tôi nói tôi ngu ngốc, biết rõ anh dữ dần, thô lỗ như vậy mà cứ thương.... Tôi nói.....

Nghi còn muốn nói nữa nhưng Vũ không muốn nghe tiếp, vì những điều anh nghe cũng như y rồi. Câu nói của cô và những tiếng nức nở bị anh khoá chặt bằng đôi môi tham lam của mình. Cái hôn mãnh liệt ngăn cơn kể lể của cô, làm nó tắt nghẹn âm thanh, những cái giẫy đạp cũng dần bị sức hút từ đôi môi anh chinh phục đến dịu dần.

Buông Nghi ra, anh cười. Lại cười.

Còn Nghi ? Nghi thì trợn mắt thờ, đầu óc cô đi hoang đâu rồi ? Cô ngơ ngác trước cái hôn du côn mà nhớ đời đó.

Vũ khẽ môi vào má cô thầm thì :

-Hứa với em, anh không ngu ngốc nữa. Đừng có chửi rửa anh nữa nhẹ. Câu nói anh muốn nghe, anh chờ nghe từ lâu, thì đã được nghe rồi. Quá đủ rồi nhỏ. Anh hiểu em rồi, không cần phải ngờ ngẩn thế. Từ sau cái hôn hiệu nghiệm, Nghi nín khóc luôn, trên má cô còn sót lại vài giọt nước mắt vương vội, thật chẳng hợp chút nào với gương mặt còn đại khờ bởi cái hôn tình yêu. Vũ đưa tay nhẹ nhàng miết lên đôi má mịn màng của cô để lau đi.

-Anh... vẫn luôn... ăn hiếp em – cô lau bầu phụng phịu.

Giọng của Nghi lúc này sao nhẹ chi lạ, làm chính cô cũng muốn.... nổi da gà. Nhưng Vũ thì rất chì, anh không nổi da gà mà trái lại còn có vẻ khoái nghe.

Anh vén những sợi tóc mai của cô ra sau tai thủ thủ :

-Anh thích em xoắn tóc, đừng cột nhổng ra sau thế nữa, được không? Nghi cười, ngoan ngoãn gật đầu.

Anh lại rử rê:

-Mai này người ta cho đi thăm cha, em đi với anh chứ?

Nghi đỏ mặt, ngượng ngùng, nhưng rồi cũng... gật đầu.

Có tiếng chân ai bước trên cầu thang khiến cô vùng nhồm dậy, tách rời anh

Quang Ân ló đầu lên nhìn dáo dác:

-Gì vậy anh Vũ ? Em nghe tiếng rú rất ghê rợn, nhà bếp đâu có ai bị phỏng hay gì đâu, hay là ở trên này....

Trong khi Vũ phá lên cười thì Ân nheo mắt với cái ánh sáng mờ mờ của căn phòng, để kịp nhìn ra bà chị của mình đang tròn mắt phần nộ. Trời đất, tiếng cô hét mà nó bảo là ai rú, nghe có đáng giận hay không?

Ân như hiểu ra sự việc đã đi vào quỹ đạo hình trái tim một cách êm đẹp, dù có vọng xuống vài tiếng rú thấy ghê cũng đâu có sao, nó cười hì hì chuồn xuống cầu thang, còn ráng nói thông một câu:

-Xin lỗi, xin lỗi nhé! Tiếp tục đi, tui không biết đó là giọng oanh thỏ thẻ của chị.

Nghi còn đang hậm hực cung tay, thì Vũ cười dàn hoà:

-Thôi được rồi, tại anh chọc giận Nghi thôi, mình xuống nhà dưới đi, anh làm vài món bánh để xin lỗi vậy.

Quang Ân hoan hô từ chân cầu thang, Vũ đỡ lấy Nghi đến khung cửa, mắt anh sáng rực:

-Anh sẽ tìm cách gặp cha sớm. Giúp ông giữ vững tinh thần là một điều rất quan trọng trong lúc này. Dù kết cuộc có buồn như thế nào, anh cũng sẽ luôn cạnh ông.

Nghi cười nhẹ gật đầu, ngần ngừ một chút rồi gỡ tay anh ra, khi anh còn ngạc nhiên thì cô đưa tay lên đầu gỡ mớ tóc mượt ra khỏi cọng thun nhỏ. Mớ tóc xoa? xuống vai làm Vũ tươi lại ngay nét mặt, mắt anh ẩn chứa niềm xúc động yêu thương.

-“Em đủ lớn để yêu rồi cô nhỏ ạ” Anh nhủ thầm.

Nghi ngần ngừ một chút rồi nói luôn:

-Nhưng... .anh hứa là mai mốt đừng dữ dằn với em như vậy có được không ? Có chịu... chịu em không? Có chịu nghe em không ?

Vũ gật đầu lia lịa và đưa tay thề thốt:

-Anh hứa mà, hứa mà. Ra ngoài dữ với ai thì dữ, với em, anh sẽ hiền thật hiền, sẽ nghe lời em, em muốn anh làm gì, anh chịu liền. Có cần ...chứng minh tại chỗ không ? Em muốn anh làm gì nữa ? Hôn nhé ? Cười sặc sụa và nghiêng người né cái mặt nham nhở ? quái quỷ của Vũ, Nghi nói :

-Không cần đâu ông ơi, không phải như vậy. Nếu ông muốn chứng minh thì thử cạo râu đi. Râu ria lởm chớm thấy mà ghê.

Vũ sáng mắt:

-À, cạo râu là công tác thứ nhất, để đủ yêu cầu làm công tác thứ hai chứ gì ? Anh biết mà.

Nghi chỉ còn biết cười trừ. Nói gì nhỉ ? Khi anh thông minh hơn cô ? Còn cô, thậm chí có thật sự hết đại khờ, kiểu con nít tự lúc nào, thật sự... yêu tự lúc nào, cô cũng chả biết.

Cô thật khờ. Thật dở tệ. Vậy mà anh cũng yêu.

Hết

Nguồn: vietlangdu

Người đăng: MS

Thời gian: 29/12/2003 2:10:44 SA